

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๕๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

ปฎิรูป “ด้วย แบบคนจน”

๐ ศาสดาพุทธสูตร
ทรงกอบกู้มนุษย์จมน
ด้วยโลกุตระสม-

แต่ปราชญ์โลกยังตื่น
๐ หลง“อารยะ”พิน
ปฎิรูปก้นวทวน
ไม่รู้“แบบคนจน”
ปฎิรูปจิ้งจอน้ำ

สังคม มนุษย์แล
โลกพิน
ใจอยาก จริงเลย
มีรู้“อาริยา”
ปุณฺชน
ย่ำย้า
จนจบ จนจริง
ไปรู้“จน”แล้ว.

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ปุ๋ยอินทรีย์ตรางอกงาม

รายชื่อศูนย์จำหน่ายปุ๋ยตรางอกงาม

1. อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี โทร. 092-161-1800
2. อ.ป่าดัว จ.ยโสธร โทร. 088-073-4277
3. อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ โทร. 085-613-6985
4. อ.ราษีไศล จ.ศรีสะเกษ โทร. 087-422-7177
5. อ.เมือง จ.สุรินทร์ โทร. 084-076-1521
6. อ.แคนดง จ.บุรีรัมย์ โทร. 084-924-2642
7. อ.เมือง จ.ขอนแก่น โทร. 086-850-3003
8. อ.สหัสขันธ์ จ.กาฬสินธุ์ โทร. 088-571-5997
9. อ.วังสามหมอ จ.อุดรธานี โทร. 085-351-1888
10. อ.ศรีธาตุ จ.อุดรธานี โทร. 085-327-2888
11. อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี โทร. 085-358-6888
12. อ.หนองหิน จ.เลย โทร. 085-647-8678
13. อ.ผาขาว จ.เลย โทร. 085-647-8678
14. อ.เอราวัณ จ.เลย โทร. 090-028-5460
15. อ.ส่องดาว จ.สกลนคร โทร. 093-147-9945
16. อ.วาริชภูมิ จ.สกลนคร โทร. 087-952-7865
17. อ.วาริชภูมิ จ.สกลนคร(ป.) โทร. 086-545-8884
18. อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร โทร. 082-328-8488
19. อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร โทร. 081-954-2429
20. อ.พรเจริญ จ.บึงกาฬ โทร. 081-544-1082
21. วัดป่าพันลำ อ.เมือง จ.บึงกาฬ โทร. 081-975-7759
22. อ.รัตนวาปี จ.หนองคาย โทร. 088-009-0309
23. อ.บ้านแพง จ.นครพนม โทร. 089-275-7299
24. อ.นาแก จ.นครพนม โทร. 080-752-1471

"ยิ่งใช้ ดินยิ่งดี
ยิ่งมีผลผลิตเพิ่ม
ส่งเสริมเศรษฐกิจ
ชีวิตปลอดภัย"

ผลิตโดย **โรงปุ๋ยพลังชีวิต**

ชุมชนราชธานีโคก หมู่ที่ 10

เทศบาลตำบลบึงไผ่ อำเภовารินชำราบ

จังหวัดอุบลราชธานี 34190

ขนาดบรรจุ 50 กิโลกรัม

นัยปก

ปฏิรูปด้วย“แบบคนจน”

(๑) ปฏิรูป..ปฏิรูปไปไซ้
ปฏิรูปกันยังงี้
จึงจึกเจริญไกล
ปฏิรูปกันแค่พื้น

(๒) ต้องหาจุดบอดให้
หาเหตุที่แท้เป็น
หากหลงแต่ประเด็น
ก็ป่วนวนแพ้

(๓) ประดาคนหลากรู้
แต่หนึ่งรู้สุดยาก
คืออริยสัจหา
จึงจึกเห็นจุดแก้

(๔) สุนทรคนสุขด้วย
ทั้งเสพทั้งยึดติด
“อริยชา”แน่นสนิท
จึงจบแค่กอบกู้

(๕) เพราะมีภูมิแคว้
แต่ลึกโลกุตรสุข
สุขเท็จ-สุขแท้จุก
ไทยชาติพุทธไ้แล้ง

(๖) ศาสดาพุทธสุดรู้
ทรงกอบกู้มนุษย์จม
ด้วยโลกุตรระสม-
แต่ปราชญ์โลกยังตื่น

(๗) หลง“อารยะ”พื้น
ปฏิรูปกันวากวน
ไม่รู้“แบบคนจน”
ปฏิรูปจึงซ้นซ้ำ

อะไร
ลึกตื่น
ยิ่งกว่า เคยเฮย
ไม่พ้น“อริยชา”

จนเห็น
จุดแก้
เช่นเก่า
แก้ผู้“อริยชา”

มีมา
สัจแท้
พ้น“อริย- ชา”ฮา
ถูกถ้วนถาวร

อามิส
ไปรู้
หลงแต่ “วิชา”รา
สุขซ้ำโลกีย์

สุขทุกข์
ไม่แจ้ง
ใจบ่ คนเอย
ฉลาดชั้น“วิชา”

สังคม มนุษย์แล
โลกพื้น
ใจอยาก จริงเลย
มิรู้“อาริยา”

ปลุชน
ย่ำย้า
จนจบ จนจริง
ไปรู้“จน”แล้ว.

“สไมย์ จำปาแพง”

๑๗ ธ.ค. ๒๕๕๗

ปฏิรูปด้วย “แบบคนจน”

“... เหตุการณ์บ้านเมืองขณะนี้ เป็นหัวเลี้ยว หัวต่อที่สำคัญมาก ตั้งแต่อาตมาเกิดมา ๘๑ ปีแล้ว อาตมาก็พอมิมีปัญหาของอาตมาว่า ยังไม่เห็นรัฐบาลใด ๆ ที่ผ่านมา ขอใช้คำว่า “บังอาจ” ที่จะทำอย่างจัดจ้าน-ด้านทน-อนธการ-มารร้าย คือ ทำอย่างแรงจัดจ้าน แล้วผู้คนก็พากันตกท้วง ก็ ด้านทน อนธการ คือมีดสนิทแปดด้าน ด้วยใจแบบมารร้าย ซึ่งไม่อาจบอกอย่างอื่นได้เลย

อาตมาศึกษาธรรมะพระพุทธเจ้าต้องเรียนรู้จิต มโน วิญญาณ เรียนรู้กุศล อกุศลจิต อาตมาเป็น คนไทยคนหนึ่งที่ไม่ใช่คนใจดำ หรืออกตัญญูที่จะ เห็นประเทศชาติเลวร้าย เห็นอยู่ตำตาหัด ๆ แต่เราก็ไม่ทำอะไรเลย อยู่เฉย ๆ ในช่วงหัวเลี้ยว- หัวต่อ เป็นเหตุการณ์มีผู้ที่จะมาจัดการให้เด็ดขาด (clear cut) ให้บ้านเมืองสะอาดขึ้นให้ได้ ซึ่งมัน ดีมากเลย อาตมาก็ส่งเสริมสนับสนุนมาก เพราะ เห็นชัดมีหลักฐานมากมายชัดเจนขนาดนี้แล้ว

...ปรากฏการณ์ประชาธิปไตยในไทย เป็น ตัวอย่างของประชาธิปไตยที่เลวร้าย ฉิบหาย วายปวขนาดนี้ น่าจะจบได้แล้ว คือมีเลือดของ โลกธรรมมาก เป็นทาสผู้ปล่อยไม่ไป เลยกลาย เป็นเผด็จการรัฐสภาเลวร้ายที่สุด อันเกิดจาก กรรมวิธีซื้อนักการเมืองเข้าคอก เป็นวิธีการของ นักค้ากรรมดา เจ้าของบริษัทกรรมดา ถ้าจะยอม ให้ประชาธิปไตยไทยเป็นเช่นนี้อีก ไทยก็ไม่มีวัน ใจหัวขึ้นเลย ถ้าไม่จัดการล้างเชื้อ เชื้อของคอก ชนิดนี้ เป็นเชื้อร้ายที่หนักกว่าอีโบล่า หรือเชื้อ เอดส์ เพราะเอดส์นี้ทำให้ภูมิคุ้มกันอ่อนแอ หาก ร่างของประเทศไทยมีเชื้อเอดส์ เขาก็ครอบครองได้ ตลอดกาล (จากพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ในรายการ ธรรมาธรรมะสงคราม ที่บ้านราชฯ ๑๔ ม.ค.๒๕๕๘)

โอกาสนี้นับว่าเป็นโอกาสทองของประเทศไทยใน การกอบกู้บ้านเมือง ประชาชนส่วนใหญ่พร้อมให้การ สนับสนุนรัฐบาลพิเศษ เพื่อเข้ามาทำสิ่งที่พิเศษให้ แก่ชาติบ้านเมืองตามค่านิยมหลักของคนไทย

ข้อที่ ๒ คือ “ซื่อสัตย์ เสียสละ อดทน มีอุดมการณ์ใน สิ่งที่ดีงามเพื่อส่วนรวม” โดยไม่ยอมแพ้แกก๊อเลส ที่เป็นต้นเหตุแห่งความเลวร้าย แถมยังมีสื่อสาร ยั่วย้อมมอมเมา ปลุกปั่น “โลก-โกรธ-หลง” กันอยู่ ตลอด ๒๔ ชั่วโมง แม้จะมีค่านิยมหลักของคนไทยใน ข้อ ๑๑ มีความเข้มแข็งทั้งร่างกายและจิตใจ ไม่ยอม แพ้ต่ออำนาจฝ่ายต่ำ หรือกิเลส มีความละอาย เกรงกลัวต่อบาปตามหลักศาสนา แต่ถ้าจะให้ชนะกิเลส อย่างเด็ดขาดชนิดขุดรากถอนโคน ก็คงต้องมาศึกษา “โลกุตระธรรม” เพื่อดับเหตุแห่งกิเลสทั้งปวงให้ได้

และที่สำคัญที่สุด ในค่านิยมหลักของคนไทย ข้อ ๘-๙ คือ “ให้มีสติรู้ตัว รู้คิด รู้ทำ รู้ปฏิบัติตาม พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รู้จักตำรงตนอยู่โดยใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียงโดยเฉพาะพระราชดำรัสที่ให้มีการบริหาร ที่เรียกว่า แบบ “คนจน”

“...เราไม่อยากจะประเทศก้าวหน้าอย่าง มาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง ประเทศเหล่านั้นที่เป็นประเทศ ที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้าจะมีแต่ถอยหลัง และ ถอยหลังอย่างน่ากลัว แต่ถ้าเรามีการบริหารที่ เรียกว่าแบบ “คนจน” แบบที่ไม่ติดกับตำรามาก เกินไป ทำอย่างมีสามัญคติ นี่แหละ คือเมตตา กัน ก็จะอยู่ได้ตลอดไป...”

อะไรจะเกิดขึ้น ถ้ามีการบริหารแบบ “คนจน”? ครัว.อาจจะขอลดเงินเดือน เงินพิเศษของตัวเองลง หรือไม่เอาเลยก็ได้ตามหลักบริหารแบบ “คนจน” ซึ่ง พลตรีจำลอง ศรีเมือง ได้เคยทำมาแล้วในสมัยเป็น ผู้ว่า กทม. เมื่อตัวเองไม่เอาอะไร มีแต่กินน้อย ใช้น้อย ทำงานให้มาก สะพัดประโยชน์โพดผล แจกจ่ายให้แก่ชาวกทม.อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย จน ได้รับรางวัลแมกไซไซ ซึ่งเป็นไปตามค่านิยมหลัก ของคนไทยในข้อ ๑๒ คือคำนึงถึงผลประโยชน์ของ ส่วนรวม และของชาติมากกว่าผลประโยชน์ของตนเอง

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่ามนุษย์ผู้เห็นแก่ประโยชน์ ตนเป็นคน “อสุจิ” (สกปรก) ดังนั้นผู้ที่จะทำตาม ค่านิยมหลักของคนไทยได้ จึงจะต้องเป็นคนสะอาด เป็นคนดีมีคุณธรรม และคนมีปัญญาเท่านั้น

☞ ● จริงจัง ตามพ่อ

“การปฏิรูป” ถือเป็นเรื่องใหญ่มากสำคัญมาก ตั้งแต่รัฐบาลชุดนี้เข้ามาบริหารงานวันแรก และเป็นข่าวติดต่อกันมาทุกวัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ดี ต้องช่วยกันหาสาเหตุ หาจุดบอดให้พบ อย่าหลงประเด็น

ต้องหาจุดบอดให้ จนเห็น
หาเหตุที่แท้เป็น จุดแก้
หากหลงแต่ประเด็น เช่นเก่า
กับพันวนแพ แก่ผู้ “อวิชชา”

วันขึ้นปีใหม่ผ่านไปแล้ว ก่อนสิ้นปีเก่า รัฐบาลและประชาชนร่วมกันรณรงค์เป็นการใหญ่ **“มอบความสุขทั่วไทย สัจจรับปีใหม่ ปลอดภัยทุกคน”** ผลปรากฏว่า “๖ วันอันตราย” ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๘ เกิดอุบัติเหตุทางถนน เสียชีวิต ๓๐๒ คน บาดเจ็บเกือบ ๓,๐๐๐ คน ถ้าไม่ช่วยกันรณรงค์ไว้ก่อนจะยิ่งแย่ใหญ่

ในช่วงเทศกาลสงกรานต์ก็เช่นกัน อุบัติเหตุทางถนนเสียชีวิตนับเป็นร้อย ๆ บาดเจ็บนับพันอย่างไร ๆ ก็จะมีเหตุเช่นนี้อยู่แล้ว น่าจะหาหนทางให้การเสียชีวิตเกิดประโยชน์บ้างก็ยังดี

น่าจะพร้อมใจกันเชิญชวนให้ญาติพี่น้องของผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนน ปรึกษาอัยการของผู้เสียชีวิตให้สหภาพชาดไทย แล้วนำไปช่วยผู้ป่วย เพราะพระผู้ใหญ่บางองค์ท่านเคยเทศน์ว่า

“การปรึกษาอัยการจะเป็นการให้ทานอันสูงสุด”

เพียงการปรึกษาได้อย่างเดียวก็ช่วยได้มากแล้ว ในฐานะที่ผมดูแล **“สหคลินิก มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง”** ซึ่งให้บริการฟอกไตด้วยเครื่องไตเทียม ผมทราบจากหมอว่าทั้งประเทศคนไข้ที่รอเปลี่ยนไตมีจำนวนมากขึ้นอย่างน่าเป็นห่วงเมื่อเป็นไตวายเรื้อรังระยะสุดท้าย วิธีรักษาที่ดีที่สุดคือการเปลี่ยนไต ซึ่งจะทำให้หายสนิท ส่วนการฟอกไตด้วยเครื่องไตเทียม ต้องฟอกไตเป็นประจำไปจนตาย (แต่ก็ดีกว่าปล่อยให้ตาย)

เรามีไตกันคนละ ๒ ไต แต่ละไตช่วยชีวิตผู้ป่วยไตวายเรื้อรังได้ ๑ คน ดังนั้นจากอุบัติเหตุทางถนน เสียชีวิต ๑ คน ช่วยให้ผู้ป่วยรอดได้ ๒ คน หากการชักชวนให้ปรึกษาอัยการเป็นผลสำเร็จ ช่วงเทศกาลวันสงกรานต์และวันขึ้นปีใหม่ จะช่วยให้คนไข้ไตวายเรื้อรังรอดตายได้หลายร้อยคน

เรื่องใหญ่ที่หลายคนสนใจคือ สถานิติบัญญัติแห่งชาติมีมติให้ถอดถอนคุณยิ่งลักษณ์ ชินวัตรอดีตนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคมที่ผ่านมา คดีนี้ผู้ที่ได้รับการยกย่องอย่างยิ่งว่าแถลงปิดคดีอย่างเป็นธรรม กล่าวพูด กล่าวชี้แจงอย่างตรงไปตรงมา คือ **คุณวิชา มหาคุณ** พวกเราชาวคณะผู้จัดพิมพ์ **“เราคิดอะไร”** ใน “ฐานะสมาชิก **“สถาบันบุญนิยม”** จึงไปร่วมให้กำลังใจท่าน เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม เวลา ๑๔.๐๐ น. ที่สำนักงาน ป.ป.ช.สนามบินน้ำ เพราะเรานอกจาก **“ทำดี”** แล้ว ต้องช่วยกันสนับสนุน **“คนดี”** ให้มีมากขึ้น ๆ ลังคมจะได้ไปรอด **๒**

➤ บ้านปานาคอย

จำลอง

ผู้ใดจะมารับผิดชอบในฐานะผู้นำสูงสุด โดยเฉพาะตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ต้องมีคุณธรรม จริยธรรม สูงสุดกว่าคนอื่น เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้คนอื่นประพฤติปฏิบัติตาม

➤ หยั่งฟ้าทะลุดิน

ดังนั้น วิมุตตินิยม

แบบฉบับคนจน ถึงจะจนเงินทอง กลับไม่จนข้าวของกินใช้ ทยุกยาผ้าบ้านไม่อึดคัดขาดแคลน แทนที่จะจนยาก กลายเป็นจนง่าย จนสบาย ประหลาดดี มีญาติพี่น้องมากมาย

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๕ เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

เอโกปี หุตวา พหุสา โหติ พหุสาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฐยวัฒน์

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
คินทิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินทร์
สุเสรี สี่ประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินทร์
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙๙-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดทำนาย

กัณฑ์ ๖๔๔ ขอมณวินทร์ ๔๔
ณ.ณ.วินทร์ คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท พ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งตามนัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ตั้งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินทร์

ปท.คลองกลุ่ม ๑๐๒๔๕

สำนักพิมพ์กลุ่มกัน

๖๔๔ ข.ณ.ณ.วินทร์ ๔๔ ณ.ณ.ณ.วินทร์

แขวงคลองกลุ่ม เขตบึงกลุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนทบุรี ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินทร์

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๕๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang1971

1 นัยปก : ปฏิรูปด้วย“แบบคนจน”

สไมย์ จำปาแพง

จรัสจาง ตามพ่อ

3 คนบ้านนอกบอกกล่าว

จำลอง ศรีเมือง

5 คุณนิคคิดน้อย

บรรณาธิการ

6 จากผู้อ่าน

บรรณาธิการ

8 บ้านป่านาดอย

จำลอง

10 เวทีความคิด

นายทุนดี

12 สีสันชีวิต[ส.(พิเศษ) วิชา มหาคุณ]

ทีม สมอ.

21 เปิดยุคบุญนิยม

เกาสัมย์ ใหม่เสมอ

26 การ์ตูน

วิสูตร

28 คิดคนละชั่ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

35 แคลคิท์หนาว...วี

นายธิง วินเทอร์

36 หยั่งฟ้าทะเลดิน

ดั่งนั้น วิมุตตินิยม

40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด

สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สมณะโพธิรักษ์

52 ลูกอโศกชะงักงันโลกกว้าง

ฟ้าสา

54 ชาดกพันยุค

ฉวมพุทธ

57 บทความพิเศษ (ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ในทัศนะต่างประเทศ)

ทศพนธ์ นรทัศน์

60 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

64 บทความพิเศษ(ทำไมผมจึงอพยพจากสหรัฐ...ตอน ๒)

พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต

68 เชื้ออย่างพุทธ

ฉวมพุทธ

72 ผืนฟ้าผากฝัน

ฟอด เทพสุรินทร์

74 ชีวิตไร้สารพิษ

ล้อเกวียน

77 กติกาเมือง

ประคอง เตกฉัตร

80 ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นขบวนการซับซ้อน
ไม่ตรงไปตรงมา มีความเท็จอยู่
แต่ที่เรากลัวที่สุดก็คือการพังทลาย
ของระบบการค้าขาย การค้าต่างประเทศ
เป็นการทำลายทรัพยากรที่มีค่าที่สุด
ก็คือเรื่องข้าว...

ปีเก่า ๒๕๕๗ ล่วงผ่านพ้นไป ปีใหม่ ๒๕๕๘
เข้ามาเยือนเป็นเดือนที่สองแล้ว

นี่คือวัฏจักรปกติของฤดูกาล ชีวิตเราล่วงไป
อีกปีหนึ่งแล้วหนา!

**พึงทบทวนว่าเราก้าวหน้า หยดยังชะงักงัน
อยู่กับที่ หรือมีหน้าซ้ำกลับถดถอยหลังเสียอีก**

และหากมีเหตุการณ์ผันแปรจากปกติไป พึง
วิเคราะห์หาเหตุผลเพื่อคลี่คลายปัญหาให้จงได้ ว่า
ด้วยเหตุใดและจัดการสะสางโดยพลัน

ระลึกถึงอดีตกาลของชีวิตราชการไม่ถึง ๒๐ ปี
(ไม่มีสิทธิ์รับบำนาญ)ที่ยังพอจะทบทวนความจดจำได้

หลังจากมหาตมาธีร์รับชาย ร.บ.และ น.บ.เข้า
ฝึกอบรมเป็นพนักงานสอบสวนรุ่นแรก ๑๐๐ คน
๔ เดือน แล้วก็ส่งฝึกงานในสถานีตำรวจนครบาล
๔ เดือน หลังจากนั้นก็ส่งออกประจำการสถานี
ตำรวจภูธรหมดตามนโยบาย

ช่วงที่ไปฝึกงาน สน.บุปผาราม ซึ่งรับผิดชอบ
การจราจรย่านสะพานพุทธฯ ด้วย ฝึกประจำจรที่
เชิงสะพานพุทธฯ ตอนเช้าเป็นของแถม

ครั้นไปอยู่กับตำรวจภูธร ก็ต้องปรับตัว การกิน
การอยู่ การออกท้องที่บุกป่าฝ่าดงท้องไร่ท้องนา
ปราบปรามผู้ร้าย ซึ่งต่างกับในกรุงคนละชั่ว เรา
ลูกผู้ชายลูกทุ่งลูกป่าเขา ลูกรัฐศาสตร์เลือดเข้ม
อยู่แล้ว อย่าให้เสียเชิงเสียชื่อตำรวจไทย

สภ.อ.ปทุมธานี นครราชสีมา คืออำเภอแรกที่
ผมมีโอกาส ถือว่าเป็นนิมิตหมายดีเพราะได้ไปเริ่ม
ต้นชีวิตตำรวจแท้จริงที่นั่น

ช่วงนั้น “สำรวย จักรระโทก” มือพิฆาต “นาย
ธานี วัฒนปฤดา” ผู้สืบทอดไทยรัฐตายที่ อ.ปากช่อง
กำลังดัง นายอำเภออนันต์ อนันตกุล (ต่อมาเป็น
ปลัดกระทรวงมหาดไทย) พ.ต.ต.พิทักษ์ สมบูรณ์ธรรม
ผบ.กองปากช่อง เตือตร้อน ไทยรัฐประโคมข่าว
หน้าหนึ่งทุกวัน

แต่“มือปืน”มีถิ่นฐานอยู่ในเขตปทุมธานี จึง
ไม่พ้นที่จะต้องร่วมพิชิตด้วย และผมหนึ่งใน
ผู้ร่วมงานการสืบสวนจับกุมเฉพาะกิจ โดยมี
รอง ผกก.เป็นหัวหน้า ติดตามข้ามเขตไป อ.โชคชัย
นครบุรี เล็งสัง ปากช่อง แต่ในที่สุดก็มาจนมุมที่
บ้านเกิดตัวเองที่บ้านสระน้อย ต.นกออก พบบาระ
สุดท้าย หลังจากยิงสู้กันในตอนกลางคืน

ต้องใช้เวลาไล่ล่ากันนานเกือบ ๓ เดือน เพราะ
ช่วงนั้นค่ายทหาร“อเมริกัน”เข้ามาตั้งอยู่ในไทยบน
ถนนสายยุทธศาสตร์ (สายมิตรภาพ) หรือถนนสาย
อุบล-โคราช-สัทธิบ มีรถบรรทุกยุทธภัณฑ์แล่น
ตลอดวันตลอดคืนและมีแหล่งค้าขายใกล้ค่ายทหารที่
ก.ม.๗ เขต อ.เมืองนครราชสีมา ก.ม.๘๐ เขต
อ.วังน้ำเย็น มีค่ายทหาร“อเมริกัน”อีก ๑ ค่าย พร้อม
กับชุมชนที่ไปทำมาหากินที่บริเวณหน้าค่าย จึงเป็น
ที่หลบซ่อนอย่างดีของคนร้าย

กว่าจะถึงวาระสุดท้าย ผมเริ่มต้นคลุกคลีกับ
ชาวไร่ชาวนาชาวนาชาวป่าอย่างจริงจังก็เมื่อตอน
เป็นตำรวจนี้แหละ ก็เพราะว่าต้องการจะคลุกคลี
เป็นกันเองกับชาวบ้าน อันเราเองก็ได้วิเศษวิโส
มาจากไหน จึงทำให้เราทำได้สนิทสนมกลมกลืนกับ
ชาวบ้าน กินข้าวเหนียวแทนข้าวเจ้าได้ก็ตอนไปอยู่
ปทุมธานีแหละ เพราะไปกับตำรวจกินกับตำรวจ
และชาวบ้าน

หลังเสร็จภารกิจนี้แล้วก็ได้รับคำสั่งเข้ารับการฝึก
ตปส.(การต่อสู้ปราบปรามผู้ก่อการไม่สงบ) ๔๕ วัน
ที่ค่าย ดชด.อุบลฯ เพราะไม่มีตัวคนที่ปลอดภัยจะมี
ความพร้อมที่จะรับการฝึก แต่ตัวเราพร้อมทุก
สถานการณ์ จึงได้รับคำสั่งให้ไปรับการฝึกหลักสูตร
นี้และทำให้ได้เพื่อนร่วมรุ่นอีก ๘๐ คน ได้ครูอีก
หลายคน ได้เรียนรู้อาวุธยุทธโธปกรณ์อีกหลายชนิด
โชคดีแท้ ๆ เพราะ เล็งสัง ครบุรี ที่ติดต่อกับ
ปทุมธานีนั้นเป็นดินแดนแทรกซึมของขบวนการ
ก่อการร้ายที่ทางการต้องคอยระวังป้องกันเป็นพิเศษ

เหตุการณ์ที่ อ.ปทุมธานี และ การไปฝึก ตปส.ที่
ค่าย ดชด.คราวนี้ให้ข้อคิดสะกิดใจที่จะต้องระลึกอยู่
เสมอมา.

๒

พุ่มาเยือน

ไม่ได้เป็นสมาชิกหนังสือหรือกรับ แต่ไปบ้านเพื่อนและได้อ่านจากบ้านเพื่อน มีเรื่องแปลก ๆ น่าอ่านหลายเรื่องที่ไม่เคยได้อ่านในหนังสืออื่น หลังจากอ่านแล้วก็ต้องการจะเป็นสมาชิกและอยากจะเข้ามาสัมผัสวิถีชีวิตชาวโคกด้วยตัวเอง เคยรู้แต่เรื่องราวเล่าขานกันแต่ไม่รู้เรื่องจริงว่าเป็นอย่างไร ทั้งที่ตัวเองก็วัยล่วง ๖๐ ปีแล้ว

- ส.อุตร กาญจนบุรี

👉 สนใจจะเป็นสมาชิกก็ยินดีครับ มีเรื่องอะไรจะเล่าแลกเปลี่ยนกันฟังก็พร้อมน้อมรับ จะเข้ามาสัมผัสวิถีชีวิตชาวโคกก็ขออย่าได้รื้อรอยเลียบครับ ทุกพุทธสถานทุกชุมชนชาวโคกยินดีต้อนรับผู้มาเยือนครับ

นักการเมือง

ติดตามข่าวการบ้านการเมืองทุกวันแล้วก็อ่อนอกอ่อนใจแทนผู้บริหารที่จะต้องกำกับดูแลรับผิดชอบเอาภารกิจของชาติดำเนินต่อไปได้ ตามทำนองคลองธรรมและประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข ตามสมควรทุกหมู่กลุ่มแทนที่จะแตกแยกเป็นพรรคพวก หมู่สี กลุ่มผลประโยชน์ย่อย ๆ บ้านเมืองจึงไม่มีวันสงบสุขได้ถาวรสักที

- ข้าราชการเก่า อยุธยา

👉 ตราบใดที่คนในวงการเมืองการปกครองไทยยังไม่พ้นวังวน “โลก โกรธ หลง” เป็น “นักการเมือง” เพื่อเสียสละ-รับใช้ประชาชน มิใช่เพื่อแสวงหา สะสม หากเป็นข้าราชการโดย “อักระระ” ก็ชัดเจนอยู่แล้วก็คือ “ข้า-แห่ง-ราชา” ทำหน้าที่นี้ต่อพลสกนิกรแทนพระองค์ ผู้ใดมีโอกาสนำ จงเร่งทำเถิด ก่อนจะสิ้นโอกาสเพราะสิ้นลมเสียก่อน

ไม่น่าเชื่อ

หลัง “นายดอน ปรมดีวินัย” รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศพบนายแพททริก เมอร์ฟี อุปทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทยที่กระทรวงการต่างประเทศ เมื่อวันพุธที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ ได้ชี้แจงเรื่องอดีตนายกฯ เรียบร้อยแล้ว ดูท่าที่เขาคาดคิดไม่ถึงว่าจะเป็นไปได้ถึงปานนั้น

- จำบ้านนอก สัตหีบ ชลบุรี

👉 แต่มันก็เป็นไปแล้ว ข้าส่งผลเสียหายต่อสังคม ชาดิบ้านเมืองอีกต่างหาก ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหลายที่มีสำนึกผิดชอบชั่วดีจะต้องร่วมกันเอาภาระรับผิดชอบบาปกรรมที่ก่อไว้นี้โทษทัณฑ์ที่มนุษย์พึงได้รับนั้นเชื่อว่าจักต้องเป็นทัณฑ์กรรมทันตาเห็นชัด ๆ ด้วยตัวเอง ดังนั้นอย่าล้าพองเหิมเกริมมิละวางบาปหยาบช้า

แสงทอง

ใกล้บ้านมีวัดและพระออกบิณฑบาตผ่านทุกเช้า ๓ รูป ก็ให้เด็กที่บ้านจัดอาหารใส่บาตร เป็นอาหารมังสัวิติและผลไม้ตามแต่จะมีในสวนตามฤดูกาล ส่วนตัวเองวันไหนพอมีจ้งหვეเวลาปลิกตัวได้ก็จะออกไปเอง การมีโอกาสดได้ใส่บาตรทำบุญเช่นนี้ถือว่าดียิ่งที่ทุกคนควรทำ

- ทำสิบ แสงทอง โคกกรวด

👉 ยินดีครับ สนับสนุนเต็มเหยียด หาโอกาสออกมาใส่บาตรให้ได้ทุกเช้าครับ ไม่มีอะไรที่ข้าวและกับข้าว ๑ อย่าง ห่อใบตอง หลีกเสี่ยงถูกลาสดิก-ขยะไม่ย่อยสลาย

บุหรื-กน

ไปโรงพยาบาลเห็นป้ายห้ามสูบบุหรี่ที่บันไดทาง

e-mail : roj1941@gmail.com

ขึ้นโรงพยาบาลและตามเสาอาคารโรงพยาบาล แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเป็นสถานที่ปลอดบุหรี่ แม้แต่ตามร้านอาหารในโรงพยาบาลก็มีป้ายห้ามสูบบุหรี่เช่นกัน แต่ก็ไม่น่าเชื่อว่ายังมีคนไม่ยอมรับรู้ กติกาสังคม สูบบุหรี่ในร้านอาหารที่มีป้ายเครื่องหมายห้าม ไม่ยอมรับกติกาสังคม ระบุร่างนาตาเสื้อผ้าก็ไม่ใช้คนไร้การศึกษา แต่พฤติกรรมกลับตรงกันข้าม แบบนี้การศึกษาจะช่วยอะไรไม่ได้

- **ສາມາຊິກ ຫຼັຍກຸມີ**

👉 สำเนียงส่อภาษา กิริยาส่อสกุล จะผู้ดี
หรือสกลก็อยู่ที่ตัวผู้นั้นประพฤติปฏิบัติเองแล

ยังเห็นชัด

วันประชุมพิจารณาติดต่อตติยานายกรัฐมนตรียัง
ลักษณะฯ และประธาน รองประธานสภา ซึ่งมี
สมาชิกมาประชุมใช้สิทธิ์ตามปกติ นั้น ก็ไม่ใช่เรื่อง
แปลกอะไร เพราะมีคืบคั่งทั้งฝ่ายสนับสนุนและ
ฝ่ายค้าน แม้ก่อนประชุมจะมีกระแสเสียงกว้าง ๆ
อยู่บ้างก็เถอะ แต่คุณนี้พลังของสัจจะก็ย่อมแกร่ง
พอที่จะยืนหยัดได้

- มวลชน มวลธรรม ไชยชัย

🕌 ก็เป็นธรรมชาติของการเมืองที่ใช้ทุกกลีลา
ชิงชั้นกระบวนท่าก่อคะแนนนิยมในสังคมทางการเมือง
เมืองให้แก่ตนและพรรค สังคมและบ้านเมืองจะ
เสียหายหรือไม่ เอาไว้คิดทีหลัง

ตำรวจดีที่จากไป

ทราบข่าวว่า “ร้อยตำรวจโทสันติภาพ อ่อน-ละออ” เสียชีวิตแล้วจากอุบัติเหตุ ก็รู้สึกเสียตายยังจำได้เมื่อไม่นานมีการพูดถึงตำรวจคนหนึ่ง คือ หมวดลันด์ ซึ่งยืนโบกรถอยู่ท่ามกลางฟ้าฝนใน

คืนหนึ่ง เพราะนึกถึงความปลอดภัยของผู้ใช้รถใช้ถนน จนกระทั่งมีคนถ่ายภาพและนำมาแชร์กัน

ตำรวจน้ำดีท่านนี้ได้รับรางวัลตำรวจดีเด่น
จากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เคยพูดว่าอยากทำ
หน้าที่ต่อไปจนถึงวัยเกษียณ จากนั้นก็คงจะไป
ปลูกผักขาย วันไหนไม่ได้เข้าเวร เสาร์อาทิตย์ก็
ตัดยอดชะอมไปขายอาทิตย์หนึ่งได้สี่ห้าห้าร้อยบาท
ก็พอใจแล้ว เลี้ยงชีวิตตามอัตภาพ แม้เป็นรายได้
ที่น้อย แต่มันก็เป็นสิ่งที่สุจริต ร.ต.ท.สันติภาพ ได้
กล่าวไว้

ขอแสดงความอาลัยมา ณ ที่นี้

- งมเข็ม ในทะเลลึก

👉 ตำรวจดี “มีตัวตนอยู่จริง มิใช่เป็นตำนาน
เล่าขาน เพราะ “ความดีมีจริง-คนดีมีจริง”

๒) บรรณาธิการ

กฎหมายปัจจุบันมีจุดอ่อน ไม่ครอบคลุม
กลยุทธ์ทางการตลาดของบริษัทมหาชน เช่น

- ผลิตภัณฑ์ยาสูบชนิดใหม่ ๆ เช่น บาราเก้ บาราเก้ไฟฟ้า บุหรี่ไฟฟ้า
 - การตลาดรูปแบบใหม่ ๆ เช่น การตลาดผ่านพรีดตี้ การโฆษณาทางอินเทอร์เน็ต ทางไลน์ ทางเฟซบุ๊ก
 - การโฆษณาทางอ้อม เช่น การอุปถัมภ์โดยใช้ชื่อบริษัทบุหรี่
 - การทำกิจกรรมที่อ้างว่าทำเพื่อสังคมโดยบริษัทบุหรี่(ซีเอสอาร์)
 - การโฆษณา ณ จุดขาย
 - การแบ่งขายบุหรี่เป็นมวน ๆ
- มูลนิธิธรรมาภิบาลเพื่อการไม่สูบบุหรี่
- โทร.๐๒ ๒๗๔๑๘๒๒๘

บ้านป่า นาคอย

“สถาบันบุญนิยม” ไปให้กำลังใจ
คนดีจริง กล้าจริง “วิชา มหาคุณ”
ที่สำนักงาน ป.ป.ช. สนามบินน้ำ ๓๐ ม.ค.๕๘

“สถาบันบุญนิยม” นำโดยพ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ ได้ไปให้กำลังใจคนดีจริง กล้าจริง “วิชา มหาคุณ” ที่สำนักงาน ป.ป.ช. สนามบินน้ำ เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม เวลา ๑๔.๐๐ น. ตอนแรกที่เราติดต่อไปเพื่อจะขอพบให้กำลังใจ ท่านบอกว่าท่านไม่ถึงขั้นจะได้รับการยกย่องอย่างที่เราจะทำให้หรอก เราติดต่อก่อนการตัดสินใจถอดถอนอดีตนายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ เราเรียนท่านว่าไม่ว่าผลการตัดสินใจจะออกมาอย่างไร จะถอดถอนหรือไม่ถอดถอน เราก็ขอโอกาสชวนกันไปให้กำลังใจ เพราะตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ท่านเป็นคนดีจริง กล้าจริง ดีและกล้าเพื่อบ้านเมืองโดยแท้

จะเรียนเชิญท่านไปที่พุทธสถาน สันติอโศก จัดพิธีให้กำลังใจพิธีเล็ก ๆ หรือที่ไหนก็ได้ที่ท่านสะดวก เพราะการสนับสนุนคนดีเป็นหน้าที่ของเราเราชาวบุญนิยม ในที่สุดท่านก็ยอมเราขออนุญาตให้โทรทัศน์ช่องเล็ก ๆ “โทรทัศน์บุญนิยม” ไปถ่ายทำข่าวด้วย

ในการประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม เป็นการแถลงปิดคดีคุณยิ่งลักษณ์ ช่วงหนึ่งท่านวิชา มหาคุณ แถลงว่า

“ป.ป.ช. สามารถจับทุจริตเชิงนโยบายโครงการนี้ได้ชัดเจนที่สุดเท่าที่ประเทศนี้เคยมีการจับทุจริตมา แม้ผู้ถูกกล่าวหาจะอ้างว่ามีกลไกตรวจสอบ

การทุจริต แต่เป็นเพียงเครื่องบังหน้าว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องการทุจริต ซึ่ง ป.ป.ช. ซึ่งมีความผิดว่า ผู้ถูกกล่าวหาละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ไม่ยับยั้งความเสียหายที่เกิดขึ้น โดยมีใบเสร็จเป็นหลักฐานเรียบร้อย”

เมื่อจบการแถลงปิดคดีแล้ว ท่านได้เน้นเรื่องความสำคัญของ “คุณธรรม” ในการบริหารราชการว่า “กระบวนการถอดถอนเป็นการเริ่มต้นให้เห็นว่า ผู้ใดจะมารับผิดชอบในฐานะผู้นำสูงสุด โดยเฉพาะตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต้องมีคุณธรรม จริยธรรมสูงกว่าคนอื่น เพื่อเป็นตัวอย่งที่ดีให้คนอื่นประพฤติปฏิบัติตาม”

ท่านวิชา มหาคุณ เกิดวันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๙ จบการศึกษาปริญญาตรีและโทจากคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนติบัณฑิตไทย ปริญญาโทรัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปริญญาบัตรการป้องกันราชอาณาจักรวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

ท่านเริ่มรับราชการครั้งแรกในตำแหน่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ต่อมาได้โอนไปรับราชการเป็นพนักงานอัยการ ตำแหน่งสุดท้ายก่อนไปเป็นตุลาการ คือ อัยการจังหวัดผู้ช่วยจังหวัดกำแพงเพชร ส่วนตำแหน่งในทางตุลาการเคยดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลจังหวัดแพร่ ผู้พิพากษาประจำกระทรวง ช่วยทำงานทำเนียบนายกรัฐมนตรี ทำหน้าที่เลขานุการส่วนตัวนายกรัฐมนตรี (นายธานินทร์ กรัยวิเชียร) ผู้อำนวยการกองพิทักษ์ทรัพย์ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดอุบลราชธานี เลขานุการศาลฎีกา

ขณะดำรงตำแหน่งเลขานุการศาลฎีกาได้ถูกคำสั่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมให้ออกจากราชการเมื่อ พ.ศ.๒๕๓๕ ด้วยข้อหาขัดคำสั่งรัฐมนตรี เมื่อครั้งเกิดกรณี “วิกฤตตุลาการ” แต่ได้ทูลเกล้าถวายฎีกาคัดค้านคำสั่งดังกล่าว ในที่สุดพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระมหากรุณา-

ธิคุณโดยมีพระราชกระแสว่า ไม่สมควรออกจากราชการ รัฐมนตรีจึงมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งที่ให้ออกจากราชการ ดังนั้นท่านจึงยังคงดำรงตำแหน่งตุลาการเช่นเดิม ต่อมาจึงได้รับโปรดเกล้าฯ ให้ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ รองอธิบดีผู้พิพากษาศาล ๑ รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ผู้พิพากษาศาลฎีกา ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกาประธานศาลอุทธรณ์ภาค ๒ และภาค ๑ ตามลำดับ กับได้รับเลือกตั้งให้เป็นกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม ผู้ทรงคุณวุฒิ สองสมัย และเป็นศาสตราจารย์พิเศษแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ท่านวิชา มหาคุณ ดำรงตำแหน่งสุดท้ายในราชการศาลยุติธรรม คือ ประธานแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา ก่อนจะถูกเสนอชื่อจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาให้เป็นกรรมการการเลือกตั้ง และได้รับการคาดหมายว่าจะได้รับเลือกเป็น กกต.เพราะได้รับคะแนนเสียงเป็นอันดับหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่ได้รับการคัดเลือกจากที่ประชุมวุฒิสภา เมื่อวันที่ ๘ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๙

ท่านวิชา มหาคุณ ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการ ป.ป.ช.เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ ตามประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๑๙ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๙ [๒] ต่อมาได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ และได้รับโปรดเกล้าฯ เป็นสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๐ โดยได้รับการคัดเลือกให้เป็นรองประธานกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ คนที่ ๓ ประธานอนุกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญรอบที่ ๓ ว่าด้วยองค์กรอิสระและศาล

ตลอดเวลา นับแต่เข้ามาเป็นคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ(ป.ป.ช.) ท่านวิชา มหาคุณ กรรมการและโฆษก ปปช. ถือได้ว่าเป็นผู้ที่มิชอบบทบาทสูงกว่าบรรดาคณะกรรมการ ปปช.ทุกคน

● นายหนูนดี

‘วิชา มหาคุณ’มือปราบคดียำน้ำขาว

ถอดถอน ยิ่งลักษณ์

มติถอดถอนมีคะแนนเสียง

ถอด 190

ไม่ถอด 18

ผล : ถูกตัดสินการเมือง 5 ปี

และดำเนินคดีอาญา

ยังเอาอยู่ ยังหวังได้

เนื่องจากได้อ่านบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ซึ่งแสดงความเห็นไว้อย่างน่าคิดก่อนที่จะสนช. จะพิจารณาการฟ้องของ ปปช. ต่อนักการเมืองใหญ่ในอดีต ๓ คน ดังนี้

ต้องกล้าเลือกความถูกต้อง

“ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่มีใครที่จะทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมืองมีความปกติสุข เรียบร้อย จึงมิใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมความดี ให้คนดีปกครองบ้านเมือง และคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้” พระบรมราโชวาทในพิธีเปิดงานชุมนุมลูกเสือแห่งชาติ ณ ค่ายลูกเสือวชิราวุธ จ.ชลบุรี ๑๑ ธันวาคม ๒๕๑๒

ถือเป็นพระบรมราโชวาทที่ยังสดใหม่อยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็น พ.ศ.ใด โดยเฉพาะเวลานี้ซึ่งเป็นช่วงวัดการทำหน้าที่ของ ๒๒๐ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) อย่างแท้จริงว่าสมกับการกินภาษีประชาชนหรือไม่อย่างไร โดยเฉพาะสมาชิกที่มาจากปากฝั่งความมั่นคงทั้งทหารและตำรวจ เพราะล่าสุดเมื่อปลายสัปดาห์ที่ผ่านมาในวันกองทัพไทย ผู้นำทั้ง ๔ เหล่าทัพได้เข้าร่วมพิธีถวายราชสักการะพระบรมรูปรัชกาลที่ ๕ พร้อมทั้งบวงสรวงบูรพกษัตริย์ ตลอดจนเหล่าบรรพชนที่ได้สร้างวีรกรรมอันกล้าหาญ สละเลือดเนื้อและชีวิตเพื่อปกป้องผืนแผ่นดินไทยไว้

ในงานดังกล่าว ผู้นำกองทัพได้ให้อาวุธยืนยันการทำหน้าที่ว่าจะปกป้องรักษาชาติ ศาสนา

และพระมหากษัตริย์ เป็นที่พึ่งของประชาชนทุกโอกาสตลอดไป ซึ่งบทพิสูจน์ส่วนหนึ่งก็จะสะท้อนออกมาในการลงคะแนนถอดถอน ๓ อดีตนักการเมือง ที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) กล่าวหาในวันที่ ๒๓ ม.ค.นี้ว่าจะออกมาแบบใด

เราต้องยอมรับความจริงว่า ไม่ว่าผลการลงมติถอดถอนนายนิคม ไวยรัชพานิช อดีตประธานวุฒิสภา, นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ อดีตประธานสภาผู้แทนราษฎรในฐานะประธานรัฐสภา และ น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี จะมีบทสรุปอย่างไร จะได้เสียงถึง ๓ ใน ๕ หรือ ๑๓๒ เสียงถอดถอนสำเร็จหรือไม่ อย่างไร ย่อมมีผลกระทบทั้งด้านบวกและลบอย่างปฏิเสธไม่ได้ แต่สิ่งที่สมาชิก สนช.ต้องคำนึงมากกว่าเรื่องผลกระทบจากมติ นั่นคือการธำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมและการเลือกยืนบนความถูกต้องตามหลักฐานที่มี

ที่สำคัญการลงมติดังกล่าว สนช.ต้องพึงสำเหนียก โดยเฉพาะกรณีของนายสมศักดิ์ และนายนิคม นั้นศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยไปแล้ว ซึ่งแม้รัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ จะถูกฉีกทิ้งไป แต่คำตัดสินนั้นเกิดก่อนการทำรัฐประหาร ที่สำคัญตัวองค์กรศาลรัฐธรรมนูญเองก็ได้ถูกยุบแต่ประการใด ดังนั้น คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญนั้นต้องถือเป็นเด็ดขาด มีผลผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐตามที่เคยระบุไว้ ดังนั้น หาก สนช.จะลงมติที่ขัดหรือแย้งต่อคำตัดสินของศาลรัฐธรรมนูญ ก็ต้องตระหนักว่า สนช.ทั้งหลายจะกลายสภาพเป็นผู้บั่นทอนและทำลายกระบวนการยุติธรรมเสียเอง

เราปฏิเสธไม่ได้ว่า ขณะนี้ประเทศไทยยังไม่ใช่ประเทศประชาธิปไตยอย่างเต็มใบเสียทีเดียวนัก แต่ก็ต้องยอมรับว่ารัฐบาลและคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ก็มีได้ใช้อำนาจเยี่ยงเผด็จการในเรื่องดังกล่าวเหมือนนานาประเทศที่มีการยึดอำนาจ รัฐประหารกัน เพราะยังให้อิทธิพลผู้ถูกกล่าวหาเข้ามาแก้ตัวแก้ต่าง ชี้แจงการถอดถอน ซึ่งหากเป็นประเทศอื่นที่ถูกรัฐประหาร

ยึดอำนาจแล้วอย่าพูดถึงเรื่องของการมาชี้แจงเลย เขาเหล่านี้แค่จะเห็นแสงเดือนแสงตะวันยังตอบไม่ได้ว่าจะเกิดขึ้นหรือไม่อย่างไร

ฉะนั้น บรรดาพวกลัทธิหรือนักวิชาการบนหอคอยงาช้างทั้งหลายจึงพึงตระหนัก อย่าเพียงคิดแต่เรื่องโลกสวย โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ออกมาตีโพยตีพายกรณี สนช.มิให้ตัวแทนของ น.ส.ยิ่งลักษณ์ตอบข้อซักถามแทน เพราะในความเป็นจริงเขาเหล่านั้นมิใช่ผู้ถูกกล่าวหา ที่สำคัญการพิจารณาของ สนช.ก็เหมือนกับกรณีการซักค้านในศาลสถิตยุติธรรมทั่วไป ที่จำเลยก็ต้องเป็นผู้ตอบคำถามเอง มิใช่ให้ใครหน้าไหนมาแก้ต่างแทน

ยิ่งพิเคราะห์สื่อต่างประเทศในเรื่องนี้แล้วก็เห็นชัดแจ้งว่าเป็นพวกติดรูปแบบ โดยมิได้สนใจข้อเท็จจริงความเป็นไปอันเป็นเนื้อแท้ของประเทศไทย จากการเปรียบเทียบว่า สนช.เป็นสภาหุ่นของคณะรัฐประหาร ซึ่งหากเป็นเช่นดั่งสื่อนอกแล้วไซ้ น.ส.ยิ่งลักษณ์จะเป็นตัวอะไร เพราะหากเจ้าตัวมิใช่หุ่นเชิดที่ถูกพี่ชายหรือคนรอบข้างชักใยไปซ้ายไปขวา จะเกรงกลัวอะไรกับการต้องมาตอบคำถามด้วยตัวเอง หรือต้องรอดูคำถามเสียก่อน เรียกว่าเป็นพวกลั่นदानชอบใช้สิทธิพิเศษเหนือคนธรรมดาสามัญหรือไม่อย่างไร

นับตั้งแต่วันพุธเป็นต้นไปจนถึงสุดสัปดาห์นี้ เราจะได้เห็นการทำหน้าที่ของ สนช.ว่าสมฐานะสมกับภาษีของคนทั้งประเทศหรือไม่ที่สำคัญคนไทยกว่า ๖๕ ล้านคนจะวาดหวังกับการปฏิรูปประเทศที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้มากน้อยเพียงใด ทั้งหมดขึ้นอยู่กับการลงมติของสมาชิกทั้ง ๒๒๐ ท่านนั้นแล

มาถึงวันนี้ประชาชนก็คงได้รู้ผลแล้วว่า สนช.ลงมติถอดถอน น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ซึ่งในขณะดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีได้กระทำในสิ่งที่ทำให้ชาติบ้านเมืองเกิดความเสียหายด้วยคะแนนถอดถอน ๑๙๐ คะแนน ไม่ถอดถอน ๑๘ คะแนนงดออกเสียง ๘ คะแนน บัณฑิตเสีย ๓ คะแนน

สะท้อนภาวะชาติบ้านเมืองในขณะนี้ว่า ยังเอาอยู่...และยังมีหวัง ๓

สี่ สั้น

ทิม สมอ.

“ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดีและคน
ไม่ดี ไม่มีใครที่จะทำให้ทุกคนเป็น
คนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมือง
มีความปกติสุข เรียบร้อย จึงมิใช่
การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากแต่
อยู่ที่การส่งเสริมความดี ให้คนดี
ปกครองบ้านเมือง และคุมคนไม่ดี
ไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อ
ความเดือดร้อนวุ่นวายได้”

พระบรมราโชวาท

๑๑ ธันวาคม ๒๕๑๒

ประวัติศาสตร์ไทยหน้านี้

จารึกชื่อ “วิชา มหาคุณ”

บุรุษผู้สามารถทำให้สังคมไทยเกิดความสงบ

ด้วยตำแหน่งและอำนาจชอบธรรมในมือ

ทำหน้าที่ซื่อถูกซัดเซตเจนน

โดยยึดหลักพระบรมราโชวาทอย่างกล้าหาญ

นำสู่หนทางแห่งความปรองดองอย่างถูกต้อง ตรงธรรม

เชิด “วิชา มหาคุณ”

(คนดี คนจริง คนตรง คนกล้า)

เมื่อวันที่ ๒๒ มค. ๕๔ ชาวบุญนิยมพูดคุยกัน ได้ข้อสรุปว่า เราน่าจะได้ส่งเสริมคนดี ให้คนดีได้ทำหน้าที่ ได้ปกครองบ้านเมือง ทำหน้าที่ให้ทั้งภาคธุรกิจ ภาคราชการและทำให้แก่ประชาชนพลเมือง ตอนนี้ศาสตราจารย์พิเศษ **วิชา มหาคุณ** กำลังรับหน้าเสื่ออย่างมาก เราเห็นว่าท่านเป็นคนดี ทำหน้าที่อย่างหนัก ชื่นหนึ่งเลย

เราก็จะปฏิบัติตามพระราชดำรัสในหลวง ช่วยปกป้องส่งเสริมคนดี โดยจะมอบ “**หยาดน้ำใจทองคำ**” ให้แก่ท่าน “**วิชา มหาคุณ**” เพื่อเชิดชู ให้กำลังใจ ส่งเสริมการทำงานของท่านซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ต้องเชิดชูอย่างแท้จริง

หยาดน้ำใจทองคำมันเป็นเพียงวัตถุแต่คือเครื่องหมายซึ่งเราพยายามนำสิ่งที่ดีที่สุดเท่าที่มนุษย์จะพึงทำได้ มอบให้แก่ท่าน

“หยาดน้ำใจ” จากใจจริงที่จริงใจของชาวบุญนิยม ขอเชิดชูบูชาคุณศาสตราจารย์พิเศษ **วิชา มหาคุณ** ที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความกล้าหาญยิ่งตามพระบรมราโชวาท

เราได้ตามพระพุทธเจ้าสอน “นิคคัณเห นิคคหารหัง ปัคคัณเห ปัคคหารหัง”

ต้องยกย่องคนดี ดำเนินคนชั่ว ซึ่งบทบาทนี้ไม่ค่อยได้พบเห็นในสังคมเพราะสังคมไทยนั้นยังไม่นิยมยกย่องเชิดชูคนดี

(พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์แสดงธรรมก่อนฉัน ที่ฐลัฟ้า รีสอร์ท จังหวัดเชียงใหม่ วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔)

จากบทสัมภาษณ์พิเศษ เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๔ ที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) สนามบินน้ำ โดย บุญนิยมทีวี

การกำกอดอดนอน ท่านรู้สึกลำบากใจ หรือนักใจเรื่องใดมากที่สุด

เรื่องไม่คาดฝัน การปิดล้อมสำนักงาน เข้าไม่ได้เลย เพราะว่าจะมีกองกำลังปิดล้อมอยู่

ตลอด มีการยิงด้วยอาวุธสงครามอันตราย ก็เป็นห่วงคนที่ทำงานด้วยกัน โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ทั้งหลายจะต้องมาเดือดร้อนด้วย

ท่านมีกำลังใจในการต่อสู้เพื่อความถูกต้อง อย่างยั่งยืนหยดยั่งยืนอย่างไร

อาจจะเพราะว่าได้รับการอบรมบ่มนิสัยมาตั้งแต่เป็นตุลาการแล้ว โดยเฉพาะการทำหน้าที่จะต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด มีภารกิจอะไรก็ต้องทำให้จบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็ถือตามรอยพระยุคลบาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ประเด็นสำคัญที่เชื่อว่าทุจริตอย่างแน่นอน ในโครงการรับจำนำข้าว

เรื่องของความเสียหายที่เกิดขึ้น แล้วก็ขบวนการที่ซับซ้อน ไม่ตรงไปตรงมา มีความเท็จอยู่ แต่ว่าที่เรากลัวที่สุดก็คือการพังทลายของระบบการค้าข้าว การค้าต่างประเทศ ขบวนการ

ที่เกิดขึ้นมันเป็นการทำลายทรัพยากรที่มีค่าที่สุดของประเทศก็คือเรื่องข้าว ข้าวนี้เป็นหัวใจ เป็นอาหารของโลกที่หล่อเลี้ยงโลก เป็นอาหารที่ดีที่สุดที่เราสัมผัสอยู่ เพราะฉะนั้นเราต้องปกป้องให้ดีที่สุด

เพราะอะไรที่เมื่อมีการแถลงปิดคดี ท่านมักจะเน้นย้ำเรื่องคุณธรรมและจริยธรรม ที่ควรมีในนักการเมือง

เพราะว่าประชาธิปไตยกรีกเขาพูดมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้วว่า ถ้าขาดจริยธรรมคุณธรรมแล้ว มันจะทำให้ระบบประชาธิปไตยกลายเป็นระบบที่เสื่อมที่สุด จะทำร้ายตัวมันเองด้วย ความเป็นประชาธิปไตยจะไม่เหลือเลย เพราะมันเป็นระบบที่ต้องอาศัยคนดีปกครองบ้านเมือง

ผลงานที่ท่านภาคภูมิใจที่สุด

คือความเป็นตัวตนที่หล่อหลอมให้เรายืนหยัดอยู่จนทุกวันนี้ ก็คือสิ่งที่เราภูมิใจว่าเรายังคงเป็นเราอยู่ ไม่ว่าบ้านเมืองจะเปลี่ยนไปแค่ไหนเพียงไร เรายังยึดในสิ่งที่ตั้งมั่นได้ อาจเป็นด้วยหลักธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า ชีวิตของคนที่เขาเป็นโมเดล เป็นรูปแบบ เป็นต้นแบบที่ให้เราเดินอย่างพระพุทธเจ้าเป็นอันดับแรกเลย แล้วก็มีมหาตมะ คานธี ซึ่งผมนับถือมาก

ขอขอบคุณข้อมูลจาก Nation TV บทสัมภาษณ์พิเศษ “วิชา มหาคุณ” มือปราบคดีจำนำข้าว

วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๘ ๐๘:๕๕ น.

หลังเสร็จจากคดีถอดถอนคุณยิ่งลักษณ์ และคดีอาญาจำนำข้าว ชีวิตพ่อนคลาย เข้าสู่โหมดปกติแค่ไหน

สบาย ๆ รู้สึกโล่งอก ไม่มีอะไรรบกวน และต้องยกย่องทีมงานว่าเก่งมาก ต้องยอมรับเลยถ้าไม่ได้ทีมงานแบบนี้ทำไม่สำเร็จ เรียกว่าขึ้นถึงมืออาชีพรแล้ว

เบื้องหลังในการดำเนินคดีคุณยิ่งลักษณ์ ทั้งคดีถอดถอนและคดีอาญา ทำงานกันอย่างไ

ความจริงมีการร้องเรียนคุณยิ่งลักษณ์มาแต่แรก แต่ภาพยังไม่ชัดเจน เพราะเรื่องนโยบายเป็นอำนาจรัฐบาล ความเสียหายเกิดขึ้นอย่างไร มันยังเบลอๆ เลยต้องจับคดีคุณบุญทรง (ระบายนข้าวจีทูจี) ก่อน การมองว่าคุณยิ่งลักษณ์ละเว้นปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ ต้องดูความเสียหายเป็นหลัก ทีมงานก็ได้ลงพื้นที่ไปดูว่าการซื้อขายข้าวของโรงสีถูกต้องไหม ข้อมูลจากบริษัทค้าข้าวก็เข้ามาเรื่อย ที่ผิดปกติคือเช็คคลังจ่ายให้กรมการค้าต่างประเทศเป็นพันฉบับ ถ้าเป็นจีทูจีจริง การส่งจ่ายต้องเปิดบัญชีที่เป็นข้อตกลงระหว่างบริษัทตัวแทนรัฐบาลต่างชาติกับรัฐบาลไทย และการที่องค์กรคลังสินค้า (อคล.) ไม่ยอมให้ตรวจข้าวก็ยิ่งผิดปกติ

แล้วยังได้ข้อมูลจากผู้ตรวจการแผ่นดิน ข้อมูลก็ตรงกัน ถึงรู้ว่าไม่ใช่ “จีทูจี” และที่จุดประกาย คือ อาจารย์เมธี ครองแก้ว และทีมงานรวมถึง อาจารย์จากธรรมศาสตร์, นิติฯ และอาจารย์นิพนธ์ จากทีดีอาร์ไอ ได้คุยกันและฟันธงแต่แรกว่ารัฐผูกขาดทั้งหมด ถ้าปล่อยแบบนี้กระบวนการค้าข้าวจะพินาศแน่

ถือว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ ก็ดีจำนำ
ข้าว สนข.ได้ถอดถอนคุณยิ่งลักษณ์
ส่วนคดีอาญา อัยการสูงสุดก็สั่งฟ้อง

จะเรียกว่าสำเร็จในขั้นตอนหนึ่ง มันประจวบ
เหมาะลงล็อกพอดี อาจเพราะเราทำกันอย่างดี
ละเอียดถี่ถ้วน แทบหาช่วงโหว่ยาก ตอนที่นั่งเป็น
ประธานคณะอนุฯไต่สวนเรื่องนี้ ข้อมูลมันไหลเข้า
มามากจากคนที่ไม่รู้จัก ก็ติดต่อมาบอกถึง
เบื้องลึกต่างๆ เพราะทนไม่ไหว เขาไม่สามารถส่ง
ข้าวออกได้เพราะข้าวอยู่ในมือผู้มีอำนาจหมดก็
ขอให้เราช่วย ก็บอกเขาว่าต้องให้ข้อมูลเรา
ทั้งหมดว่าใครเป็นตัวการ

ระหว่างทำคดีจำนำข้าว ก็นับว่านักหนาเอากการ

เห็นอยู่แล้วว่าสำนักงานถูกปิดล้อม ขวางปา
ลิ่งสกปรก ถูกยิงด้วยลูกระเบิด กรรมการ ป.ป.ช.
ก็ต้องหลบหรือย้ายไปทำงานที่นั่นที่นี้บ้าง ต้อง
เปลี่ยนรถตลอด วันหนึ่ง ๆ ไม่รู้กี่คัน ซึ่งทุกวันนี้ก็
ต้องระวัง แต่ไม่ถึงขนาดก่อนหน้านี้ เดียวจะ
กลายเป็นท่านนายกฯ ตูตูแลไม่ดี เพราะท่านบอก
ว่าเก็บอาวุธหมดแล้ว

จัดการกับภาวะตรงนั้นอย่างไร

ทั้งคดีก็ต้องเดินหน้า แคมยังถูกคุกคามอีก

บอกคนดูแลสำนวนว่า อย่าเอาสำนวนไว้ที่
สำนักงาน ป.ป.ช. เพราะกลัวจะถูกเผา หรือยิง
ลูกระเบิดมาแล้วไฟไหม้ก็ไปหมด สำนวนอยู่ที่ไหน
ก็บอกใครไม่ได้ ต้องระวังที่สุด ซึ่งแต่ละคนก็มีวิธี
การใช้ดูแลสำนวนให้ดีที่สุด

วิธีให้กำลังใจหรือจูงใจทีมงานอย่างไร เพราะขนาดตัวเองยังถูกคุกคามขนาดนี้

ผมว่าอยู่ที่ “หัวเรือ” ถ้าเราหนึ่งก็จะบอกเขาได้
ว่าวันนี้ต้องทำอะไร มีอะไรต้องระวังเป็นลำดับ
เขาก็จะไว้วางใจเรา ไม่ตื่นกลัว ผมไม่เคยเห็น
พวกเขาตื่นกลัวเลย ก็ต้องคอยดูแล โดยเฉพาะ

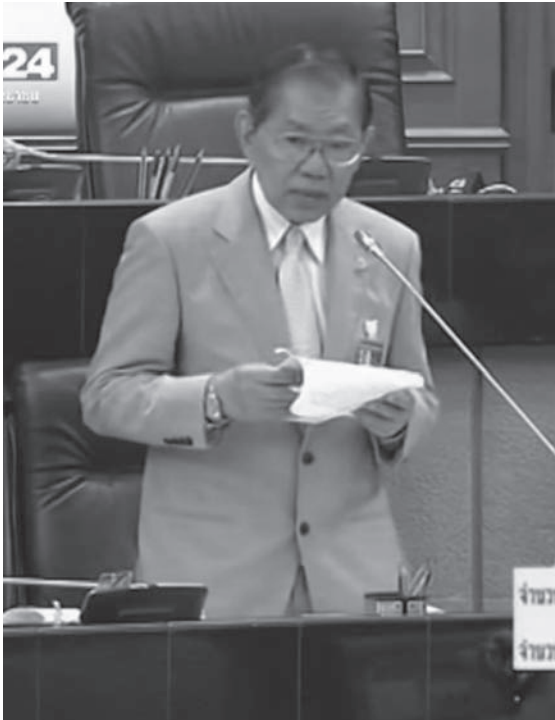
ทีมงานฝ่ายข่าว มีการฝังตัวในพื้นที่ของกลุ่ม
ที่มีปัญหาด้วยจึงรู้ความเคลื่อนไหวตลอด และมี
กองกำลังของเราเอง มีการอ่านภาพถ่าย
ดาวเทียมทางอากาศจึงรู้หมดว่ากลุ่มไหนจะเข้ามา
หรืออยู่ในจุดไหน

เคยมีสายตรงจากฟังกุณกัทธินหรือรัฐบาล ก่อน มาบ้างหรือไม่

ไม่มี “เขารู้อยู่แล้วว่าเราเป็นคนยังงี้” อยู่ใน
กรรมการ ป.ป.ช. มาเกือบ ๙ ปี เขาต้องรู้

เทคนิคที่จำเป็นสำหรับการทำคดีทุจริต อยู่ตรงไหน

คดีพวกนี้ต้องใช้ระยะเวลายาวนาน ต้องไม่
เหนื่อยหน่าย ต้องไม่รู้สึกว่ามันยึดเยื้อ เมื่อไหร่จะ
จบเสียที แล้วไปบีบให้จบ ต้องอดทนรอคอย ต้อง
รู้จักใช้วิธีจูงใจ พูดคุยกับพยานเพื่อจะได้สาวถึง
คนอื่น ๆ และต้องไม่บีบบังคับโดยพยานไม่เต็มใจ
เพราะคดีทุจริตเกี่ยวข้องกับผู้มีอำนาจ เป็นใครก็
กลัว ให้ข้อมูลเราแล้วจะปลอดภัยหรือเปล่า นัก
ไต่สวนจึงต้องมีจิตวิทยาสูงมาก

สมัยเด็กเคยเจอกับเรื่องไม่เป็นธรรมมาด้วยตัวเองหรือไม่ ซึ่งอาจเป็นแรงบันดาลใจให้มาทำหน้าที่อำนวยความสะดวก

มันเหมือนอยู่ในสายเลือดมากกว่า ตอนอยู่ในครอบครัว ผมมักเถียงผู้ใหญ่ คุณแม่ก็บอกว่าเถียงมาก ๆ แบบนี้ต้องไปเรียนกฎหมาย ต้องใช้เหตุผล แล้วยังเป็นตุลาการของสภานักเรียน

ครูให้ผมชี้เลยว่าเด็กคนนี้ผิดไม่ผิดอะไร พอชั้นมัธยมคุณแม่ก็บอกว่าผมต้องเป็นผู้พิพากษา เพราะทุกครั้งที่ท่านจะตีผม ต้องให้เหตุผล เหตุใดจึงตี แล้วต้องให้ผมมีโอกาสโต้แย้ง

มองตัวเองเป็นสัญลักษณ์ของการปราบโกงหรือไม่

จริง ๆ แล้วอยากให้คนมองว่าเราสร้างบรรทัดฐานให้สังคม เป็นต้นแบบของการสร้างมาตรฐานที่ดีงามให้สังคม หลายที่ที่ผมไปเจอเด็ก ๆ หรือนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เขาวิ่งเข้ามาหาบอกว่าผมเป็น “ไอดอล” เขา ผมภูมิใจตรงนี้ คือ เป็นไอดอลในด้านนักกฎหมายที่ดี

การทำหน้าที่กรรมการ ป.ป.ช.ที่ผ่านมามันคุ้มค่ากับสิ่งที่เสียไปหรือไม่

ผมไม่ได้คิดเรื่องความคุ้มค่าหรือการสูญเสียแบบเดียวกับที่อยู่ในหลวงท่านตรัส ให้มีชีวิตที่พอเพียงทำอะไรให้กับบ้านเมือง แล้วที่ท่านตรัสอีกคือบางอย่างอาจจะขาดทุนกำไร แต่ไม่มีการขาดทุนไม่มีการสูญเสีย ชีวิตเราทำอะไรลงไปได้กำไรเสมอ

ตั้งใจทำอะไรให้สำเร็จก่อนพ้นวาระกรรมการ ป.ป.ช.

เรื่องการสร้างระบบที่ดีให้เป็นที่ยอมรับแก่ผู้คนว่า ป.ป.ช.เป็นหน่วยงานที่พึ่งได้

อยากฝากอะไรถึงนักการเมืองหรือผู้มีอำนาจในบ้านเมือง

ถ้ารู้จักพอ เหมือนคำกล่าวของเด็กที่ชนะเลิศสุนทรพจน์ว่า นักการเมืองที่ทุจริตเพราะว่าไม่รู้จักอักษร พ พาน คำว่า พอเพียง พอประมาณ ถ้ารู้จักคำว่าพอ ผมว่าโลกดีกว่านี้เยอะ ไม่มีคนอยากได้ อยากเป็นตลอดเวลา และต้องรู้จักให้ ถ้าเอาอย่างเดียวยันตรายแน่นอน แล้วต้องเลิกเสียทีกับ “ระบบอุปถัมภ์” ต้นเหตุใหญ่ที่สุดของการทุจริต ไม่เฉพาะระบบราชการ ระบบธุรกิจด้วย ทำไมไม่แข่งกันแบบแฟร์ๆ ทุกวันนี้โลกที่เปลี่ยนไปเพราะภาคเอกชน ภาคประชาสังคมที่สามารถกลืนระบบราชการได้อย่างอ่องกงลิงค์โปร แต่ไทยเรากลับถูก “ระบบอุปถัมภ์” กลืนหมด

ประวัติ

ศาสตราจารย์พิเศษ วิชา มหาคุณ
กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
ข้อมูลส่วนบุคคล
เกิด ๘ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๙ (๖๘ ปี)

ศาสตราจารย์พิเศษ วิชา มหาคุณ (๘ มีนาคม

พ.ศ.๒๕๔๙ -) กรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) และอดีตประธาน แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา

การศึกษา

นายวิชาจบการศึกษาปริญญาตรีและโท จาก คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนติ บัณฑิตไทย ปริญญาโทรัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปริญญาบัตรการ ป้องกันราชอาณาจักร วิทยาลัยป้องกันราช- อาณาจักร รุ่นที่ ๔๑ ประกาศนียบัตรการเมื่อก การปกครองในระบอบประชาธิปไตยสำหรับนัก บริหารระดับสูง รุ่นที่ ๑๑ (สถาบันพระปกเกล้า) นิติศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ จุฬาลงกรณ์- มหาวิทยาลัย และได้รับพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯให้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์พิเศษ แห่งคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เคยได้รับทุนจากมูลนิธิร็อกกี้เฟลเลอร์ ให้ทำการ ศึกษาวิจัยเรื่อง “การเผยแพร่ความรู้กฎหมายไป สู่ชนบท” ณ ศูนย์ศึกษาเมืองเบลลาจิโอ ประเทศ อิตาลีกับได้รับทุนจากองค์การอนุเคราะห์เด็กแห่ง นอร์เวย์ ให้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การทารุณกรรมเด็ก” รวมทั้งได้รับทุนฝึกอบรมด้านบำบัดผู้ติดยาเสพติด ณ นครนิวยอร์ก จากองค์การเดทีอปแห่งสหรัฐ- อเมริกา และผ่านการศึกษาหลักสูตร Cambridge- Thammasat Executive Education Programme ณ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ประเทศอังกฤษ

การทำงาน

นายวิชาเริ่มรับราชการครั้งแรกในตำแหน่ง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ต่อมาได้โอนไปรับ ราชการเป็น พนักงานอัยการ ตำแหน่งสุดท้าย ก่อนไปเป็นตุลาการ คือ อัยการจังหวัด ผู้ช่วย จังหวัดกำแพงเพชร ส่วนตำแหน่งในทางตุลาการ เคยดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลจังหวัดแพร่ ผู้- พินักษาประจำกระทรวงช่วยทำงานทำเนียบ นายกรัฐมนตรี ทำหน้าที่เลขานุการส่วนตัวนาย-

รัฐมนตรี (นายธานินทร์ กรัยวิเชียร) ผู้อำนวยการกองพิทักษ์ทรัพย์ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลคดี เด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี ผู้พิพากษา หัวหน้าศาลจังหวัดอุบลราชธานี เลขานุการศาล ฎีกา ขณะดำรงตำแหน่งเลขานุการศาลฎีกาได้ถูก คำสั่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมให้ออก จากราชการ เมื่อ พ.ศ.๒๕๓๕ ด้วยข้อหาขัด คำสั่งรัฐมนตรี เมื่อครั้งเกิดกรณี “วิกฤตตุลาการ” แต่ได้ทูลเกล้าถวายฎีกาคัดค้านคำสั่งดังกล่าว ใน ที่สุดพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีพระมหา- กรุณาธิคุณโดยมีพระราชกระแสว่า ไม่สมควร ออกจากราชการ

รัฐมนตรีจึงมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งที่ให้ออก จากราชการ ดังนั้นนายวิชาจึงยังคงดำรงตำแหน่ง ตุลาการเช่นเดิม ต่อมาจึงได้รับโปรดเกล้าฯ ให้ดำรง ตำแหน่งผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ รองอธิบดี ผู้พิพากษาศาล ๑ รองอธิบดีผู้พิพากษาศาล เยาวชนและครอบครัวกลาง ผู้พิพากษาศาลฎีกา ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกา ประธาน

ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ และภาค ๑ ตามลำดับ กับได้รับเลือกตั้งให้เป็นกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม ผู้ทรงคุณวุฒิ สองสมัย และเป็นศาสตราจารย์พิเศษแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย[กรณีวิกฤตตุลาการ นายวิชา ได้บันทึกไว้ในหนังสือชื่อ บันทึกประวัติศาสตร์ ๑๐๐ ปี กระทรวงยุติธรรม“การต่อสู้เพื่อความเป็นอิสระแห่งอำนาจตุลาการกรกฎาคม ๒๕๓๔-มีนาคม ๒๕๓๕”]

นายวิชา มหาคุณ ดำรงตำแหน่งสุดท้ายในราชการศาลยุติธรรม คือ ประธานแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา ก่อนจะถูกเสนอชื่อจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาให้เป็นกรรมการการเลือกตั้ง และได้รับการคาดหมายว่าจะได้รับเลือกตั้งเป็น กกต.เพราะได้รับคะแนนเสียงเป็นอันดับหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่ได้รับการคัดเลือกจากที่ประชุมวุฒิสภา เมื่อวันที่ ๘ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๙

นายวิชา มหาคุณ ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการ ป.ป.ช.เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ ตาม

ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๑๙] ลงวันที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙[๒] ต่อมาได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และได้รับโปรดเกล้าฯเป็นสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยได้รับการคัดเลือกให้เป็นรองประธานกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ คนที่ ๓ ประธานอนุกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญรอบที่ ๓ ว่าด้วยองค์การอิสระและศาล

ตลอดเวลา นับแต่เข้ามาเป็นคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ(ป.ป.ช.) นายวิชา มหาคุณ กรรมการและโฆษก ปปช. ถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีบทบาทสูงกว่าบรรดาคณะกรรมการ ปปช.ทุกคน

ผลงานโดดเด่นของ วิชา มหาคุณ

เป็นหนึ่งในเก้าอรัญต์ ป.ป.ช.ที่มีบทบาทสำคัญในการทำงานมาก มักได้รับมอบหมายให้คุมคดีสำคัญที่เกี่ยวกับนักการเมืองเสมอ เช่น คดีการทุจริตซื้อรถดับเพลิงของ กทม. ฯลฯ

โดยเฉพาะคดีสลายการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯ ปี ๕๑ สมัยรัฐบาลสมชาย วงศ์สวัสดิ์

นายวิชา มหาคุณ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) และในฐานะผู้รับผิดชอบสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงคดีการสลายผู้ชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯ เปิดเผยเมื่อวันที่ ๗ กันยายน ภายหลังการประชุม ป.ป.ช. ซึ่งพิจารณาสำนวนการไต่สวนคดีการสลายผู้ชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม.) เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ จนมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมากว่า

ที่ประชุมมีมติให้ชี้มูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ฐานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบกับ นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ในฐานะนายกรัฐมนตรี

และ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้สั่งการให้สลายการชุมนุม นอกจากนั้นยังมีมติให้ข้อมูลความผิดทางอาญา และวินัยร้ายแรงในฐานะความผิดเดียวกับ พล.ต.อ. พัชรวาท วงษ์สุวรรณ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (ผบ.ตร.) และ พล.ต.ท.สุชาติ เหมือนแก้ว ในฐานะผู้บัญชาการตำรวจนครบาล (ผบช.น.) ซึ่งเป็นผู้บัญชาการเหตุการณ์ แต่กลับไม่มีการสั่งให้หยุดการสลายการชุมนุม ทั้งที่มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตในช่วงเช้า

“คุณธรรม” สำคัญที่สุด

ในการบริหารราชการ

ขอขอบคุณ ข้อมูลจาก “คมชัดลึก”

วันศุกร์ที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๘

นายวิชา มหาคุณ กรรมการ ป.ป.ช. แถลงปิดคดีว่า ยืนยัน ป.ป.ช.ให้ความเป็นธรรมอย่างเต็มที่ ไม่ได้ละเว้นหลักนิติธรรม โครงการจํานำข้าว เป็นการกำหนดราคารับจํานำข้าวสูงกว่าตลาด มีการรับจํานำราคาตันละ ๑๕,๐๐๐ บาท จากราคาตลาด ๗,๕๐๐ บาท เป็นการใช้กลไกการเมือง ชื่อใจชาวนาจนชนะการเลือกตั้ง แต่มีวาระซ่อนเร้นในการทุจริตเชิงนโยบาย จากการไต่สวนโครงการนี้ในทุกระดับจะมีผู้ชักโยงอยู่เบื้องหลังเพื่อหาผลประโยชน์ให้พวกพ้อง เล่นแร่แปรธาตุกันมากมาย ไม่เกรงกลัวกฎหมาย ป.ป.ช.ตรวจสอบยากที่สุด โดยพบว่ามีกระบายข้าวของรัฐในราคาถูกอ้างว่าเป็นการระบายข้าวแบบรัฐต่อรัฐ แต่ความจริงเป็นการนำไปขายต่อให้พวกพ้องภายในประเทศ ที่ผ่านมา ป.ป.ช. สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน และคณะกรรมการปิดบัญชีฯ ได้มีคำเตือนถึงผู้ถูกกล่าวหาให้ยกเลิกโครงการ ด้วยความเป็นห่วงการใช้งบประมาณและมีการทุจริตเกิดขึ้น แต่ผู้ถูกกล่าวหายืนยันต้องดำเนินโครงการต่อไป เพราะเป็นสัญญาประชาคมยกเลิกไม่ได้

แต่ ป.ป.ช.สามารถจับทุจริตเชิงนโยบาย

โครงการนี้ได้ชัดเจนที่สุดเท่าที่ประเทศนี้เคยมีการจับทุจริตมา แม้ผู้ถูกกล่าวหาจะอ้างว่ามีกลไกตรวจสอบการทุจริต แต่เป็นเพียงเครื่องบังหน้าว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องการทุจริต ซึ่ง ป.ป.ช.ชี้มูลความผิดว่า ผู้ถูกกล่าวหาละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ไม่ยับยั้งความเสียหายที่เกิดขึ้น โดยมีใบเสร็จเป็นหลักฐานเรียบริ้อย คือ รายงานคณะกรรมการปิดบัญชีฯ ที่สรุปว่า โครงการมีการขาดทุนจำนวนมาก อยากถามว่า น่าเชื่อถือหรือไม่ เพราะคณะกรรมการชุดนี้ประกอบด้วยปลัดกระทรวงการคลัง ผอ.สำนักงานประมาณ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านต่างๆ

นายวิชากล่าวว่านอกจากนี้ยังมีความเสียหายจากการจัดเก็บข้าวในโกดัง จนปลัดพาณิชย์ต้องแจ้งความเอาผิดกับคู่สัญญาโครงการรับจํานำข้าวสมัยรัฐบาลยิ่งลักษณ์ ข้อหาฉ้อโกงที่นำข้าวไม่ได้มาตรฐานมาเข้าร่วมโครงการ รวมทั้งหมด ๓.๖ ล้านตัน วงเงิน ๖.๕ หมื่นล้านบาท จากความเสียหายในการระบายข้าวขาดทุนและการจัดเก็บข้าวในโกดังส่งผลเสียต่อ ประเทศ โดย รวมว.คลัง

**ผู้ใดจะมารับผิดชอบในฐานะผู้นำสูงสุด โดยเฉพาะตำแหน่งนายกรัฐมนตรี
ต้องมีคุณธรรม จริยธรรมสูงกว่าคนอื่น
เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้คนอื่นประพฤติปฏิบัติตาม**

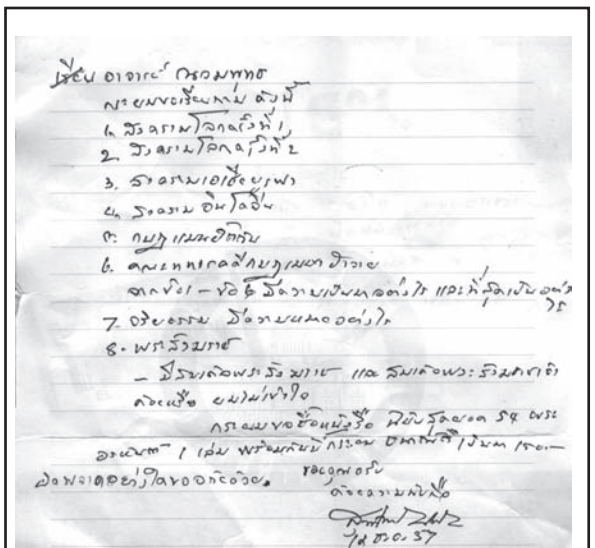
เปิดเผยว่า ภาวะหนี้จากโครงการจำนำข้าวคาดว่าจะขาดทุน ๓ แสนล้านบาท จะต้องใช้หนี้เป็นเวลา ๓๐ ปีจนถึงรุ่นหลาน แม้ผู้ถูกกล่าวหาได้โต้แย้งข้อมูลของคณะกรรมการปิดบัญชีฯ แต่บุคคลที่เป็นคณะกรรมการปิดบัญชีฯ ไม่มีส่วนได้เสียหรือผลประโยชน์ทับซ้อนจากโครงการรับจำนำข้าว ถ้าคณะกรรมการชุดนี้มีเจตนาปิดบัญชีไม่ถูกต้อง ผู้ถูกกล่าวหาในฐานะผู้บังคับบัญชาที่ต้องดำเนินการทางวินัย อาญา จะปล่อยไว้ทำไม แต่ผู้ถูกกล่าวหาตระหนักว่า คณะกรรมการชุดนี้ทำโดยถูกต้องตามอำนาจหน้าที่

จากการไต่สวนของ ป.ป.ช.ยังพบว่า มีชาวนารวมตัวกันเรียกร้องเงินค่าจำนำข้าว มีชาวนาหลายรายไม่สามารถรอคอยได้จนตัดสินใจฆ่าตัวตาย ขณะนี้ผู้มีข้าวค้างอยู่ในโกดังจำนวนมากส่งผลกระทบต่อการผลิตข้าวในฤดูกาลถัดไปทำให้ชาวนาถูกกดราคาข้าว แต่ไม่มีผู้ได้รับผิดชอบและผู้ถูกกล่าวหาที่ยังไม่เคยขอภัยต่อชาวนาเพียงแต่กล่าวว่า โครงการนี้เป็นที่ชื่นชอบของชาวนา ซึ่งเหมือนกับ “รัฐบาลจำนำข้าว ชาวนาจำนำชีวิต สู้ตายประเทศจำนำหนี้” และยืนยันว่า ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่ขั้นตอนของโครงการได้สร้างความเสียหายตลอดมา

“จึงเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหามีความผิดฐานจงใจไม่ใช้อำนาจหน้าที่นายกรัฐมนตรียับยั้งความเสียหาย ซึ่งเรื่องคุณธรรม จริยธรรม มีความสำคัญที่สุดในการบริหารราชการแผ่นดิน มีคำกล่าวว่าคุณคนที่ดีขาดสติปัญญาหรือไม่มีสติปัญญา แต่หากเขามีคุณธรรมและจริยธรรม ก็พอที่จะชดเชยและเยียวยาและทำให้เห็นว่าบุคคลนั้นเป็นคนดีพอที่จะอยู่และทำประโยชน์แก่แผ่นดินนี้ได้ แต่สำหรับบุคคลที่มีสติปัญญา มีความเฉลียวฉลาด มีความรอบรู้ แต่ขาดคุณธรรม

จริยธรรม นั้นย่อมก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง ก่อให้เกิดความเสื่อมทรามในการปกครองบ้านเมือง อย่างที่ไม่อาจจะเห็นได้ในชาตินี้ทั้งชาติ”

นายวิชา กล่าวตอนท้ายว่า กระบวนการถอดถอนเป็นการเริ่มต้นให้เห็นว่า ผู้ใดจะมารับผิดชอบในฐานะผู้นำสูงสุด โดยเฉพาะตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต้องมีคุณธรรม จริยธรรมสูงกว่าคนอื่น เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้คนอื่นประพฤติปฏิบัติตาม ขอคารวะบุคคลที่อยู่เบื้องหน้าว่าจะร่วมกันทำประวัติศาสตร์การถอดถอนครั้งนี้ให้ปรากฏผลเป็นจริง **๒**

แจ้งข่าว

ท่านที่เป็นเจ้าของจดหมายฉบับนี้ กรุณา
แจ้งที่อยู่ไปที่สำนักพิมพ์กลั่นแก่นด้วย
(ขอความกรุณาท่านที่ต้องการหนังสือ
“กว่าจะถึงอรหันต์ ๑ สูดยอด ๕๔ อรหันต์”
กรุณาติดต่อ ธรรมทัศน์ส์สมาคม ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖)

๑ เก้าสมัย ไหม้เสมอ ๑

- ต่อจากฉบับที่ ๒๔๔

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ชู้โกง)

สถาบันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๙. อุตสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๑๐. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๑๑. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๒. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๓. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๔. สถาบันขยายวิทยาดำเนินการ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า
จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ
“ทุนนิยม” กำลังตอนเข้ามาจมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ
หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน
ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม”
นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity)
เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม
ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต
ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้
ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”
อย่างสนิทสนมและตายใจว่า
ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น
ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง
เข้ามาจมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ
อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น
ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ
แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า
ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม
มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับนี้เราก็จะยังสาธยายกันถึง คำว่า “กาย” ที่ความหมายของพุทธศาสนาแท้ๆ ตรงๆนั้นหมายเอา “องค์รวมของปสาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕” หรือ “องค์ประชุมของรูป ทั้ง ๒ นี้ กับ นาม” เช่น ตากับรูป หรือหู กับเสียง จมูกกับกลิ่น เป็นต้น ก็คือ “กาย”

เมื่อ “รูป” กับ “นาม” ประชุมกันเข้า หรือ สัมผัสกันเข้าแล้วทำงานตามหน้าที่ของประสาท และโคจร ก็จะเกิด “วิญญาณ” ทำงานครบ ความเป็น “กาย”

กล่าวคือ “ปสาท” หรือประสาท นั้น เป็นอุปกรณ์ให้ธาตุรู้หรือวิญญาณอาศัยทำหน้าที่ ส่วน “โคจร” ก็คือ ความเป็นสัตว์ทาง วิญญาณ (โอปปาติกะ) เกิดทำหน้าที่ขึ้นมา

ผู้ที่ยังเข้าใจ “กาย” มีจกาทิฏฐิอยู่ ยัง เอาแต่หลงว่า “กาย” หมายถึง องค์ประชุม ของวัตถุของร่างกายภายนอกเท่านั้น ผู้นั้น ก็ไม่สามารถจะเรียนรู้ในขณะปฏิบัติ “กาย คตาสติ” ให้มีผล “ละความดำริพล่านที่อาศัย เรือนเสียได้” (ที่ท่านแปลความจากบาลีว่า เย เคหสิตา สรสังกัปปา เต ปหิยันติ) ในขณะที่มีสัมผัส ภายนอกอยู่ด้วย แล้วก็พิจารณาต่อเนื่อง “ความเป็นกายในกาย” เข้าไปถึงภายใน ใน ขณะที่มีสัมผัสภายนอกอยู่ด้วยนั้นทันที ตามที่ท่านตรัสไว้ใน “กายคตาสติสูตร” (พระ ไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๙๒ เป็นต้นไป) แน่แน่นอน

เพราะไปกำหนดกันอยู่แต่เพียงว่า “กาย” คือส่วน “ภายนอก” อิริยาบถภายนอก

เท่านั้น ไม่มีส่วนของ “ภายใน” เข้าไปรวมด้วย ในความเป็น “กาย” จึงไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงใน “ปรมัตถธรรม” คือ จิต-เจตสิก แล้ว จะเกิดปัญญาเรียนรู้ “รูป ๒๘ เจตสิก ๕๒ จิต ๘๙” ซึ่งเป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกัน อยู่ ได้อย่างไร?

ในเมื่อคนที่ เป็น “สัตว์ใจสูง” ที่กำหนด ภาษาเรียกว่า “มนุษย์” นี้ มี “ใจไม่สูง” จริง ตามที่กำหนดหมายกันไว้ แต่ “ใจของคน” ผู้นั้น กลับมี “ใจไม่สูง-ใจต่ำ-ใจชั่ว-ใจทรมาน” กว่าที่กำหนดไว้ให้เรียกว่า “มนุษย์”

“สัตว์โอปปาติกะ” ก็คือ สัตว์ดังว่านี้ ไม่ใช่หมายเอา “รูปร่าง” หรือ “ร่างกาย” เป็นสัตว์ แต่หมายเอา ความมี “ใจทรมาน-ใจชั่ว-ใจต่ำ-ใจไม่สูง” นี้ต่างหากเป็น “สัตว์” ที่แต่ละคนต้อง เรียนรู้ และกำจัด “ความเป็นสัตว์” ของตนๆ ให้หมดสิ้นจนเกลี้ยงความเป็น “สัตว์” ตาม ที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ใน “สัตตาวาส ๙”

ผู้มี “ใจ” ไม่สูงจริง แต่ใจต่ำ หรือใจชั่ว หรือไม่ก็ใจทรมานนี้คือ คนที่มีร่างกาย เรียก ง่ายๆว่า “มนุษย์” แต่ใจไม่สูงจริง ใจต่ำ ใจชั่ว ใจทรมาน นี่เองที่แท้ของคนที่มีความเป็นสัตว์

“ใจ” นั้นแหละ “เป็นสัตว์จริงๆ” เรียกว่า “สัตว์โอปปาติกะ” คนมีใจสัตว์ก็เรียกว่า “ผี” หรือแม้แต่ “เทวดา” ก็เป็น “สัตว์” ที่ต้องดับด้วย

นี่คือ ผีแท้ๆที่คนหลงเป็นเทวดาจริงๆ แล้วก็หลอกคน หลอกโลกอยู่ อย่างเป็นจริง มีจริง จนได้ชื่อว่า “เทพบุตรมาร” (เทพผี)

สัตว์โอปปาติกะจึงคือ“ใจคน”ที่เป็นสัตว์
ผีหรือเทวดา ซึ่งจะต้องศึกษาและ“ดับ”ให้ได้

“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”ขอขานะว่าเป็น
“ใจทรม-ใจชั่ว-ใจต่ำ-ใจไม่สูงจริง”นี่เอง ที่
เรากำลังหมายถึง เป็น“ใจคน” แต่เป็น“ใจ”ที่
ไม่สูง ใจต่ำแท้ๆ แล้วหลอกกว่า เป็น“มนุษย์”

ชัดเจนแล้วนะว่า เราจะเรียนความเป็น
“สัตว์ทางใจ” หรือ“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”

ถ้าความเป็น“สัตว์ในวิญญาณ-ในจิต”
(สัตว์โอปปาติกะ) ผู้นั้นก็ยังไม่ได้เรียนรู้ใน“องค์
รวม(กาย)หรือองค์ประกอบ(กาย)ของรูป(ภาวะที่
ถูกรู้) กับนาม(ภาวะเป็นธาตุรู้)” ซึ่งมีทั้ง“ภาวะของ
รูปและภาวะของนามปรุงแต่งกันอยู่”(สังขาร)
อันเป็นภาวะที่เกิดจริงมีจริงในตัวคนตัวเรา
โดยมี“ปสาทรูป”เป็นเหตุ มี“โคจรรูป”เป็น
ปัจจัย เป็นต้น โดยเฉพาะขณะนี้“สัมผัส”
หลุดๆอยู่โหนโหน ในปัจจุบัน จึงปรากฏเป็น
“ธาตุรู้” ในตัวเรา พระพุทธเจ้าตรัสเรียก
“ธาตุรู้”ตัวนี้ว่า“วิญญาณ” ตัวนี้เองที่สำคัญ

“วิญญาณ”ตัวนี้พระพุทธเจ้าตรัสสำคัญ
หนักแน่นไว้ชัดว่า “วิญญาณอาศัยปัจจัย
ประชุมกันเกิดขึ้น ความเกิดแห่งวิญญาณ
เว้นปัจจัย มิได้มี”(มหาตณหาสังขยสูตร พระไตร
ปิฎก เล่ม ๑๒ เริ่มจากข้อ ๔๔๐ เป็นต้นไป)

ท่านไม่ได้ส่งเสริมให้ไปเสียเวลากับ
วิญญาณที่ลอยไปออกจากร่างนั้นเลย มีแต่
เน้นว่า ถ้าตายไปโดยมีอกุศลมีบาป ก็ไปตก
นรกแล้วก็ทรงสอนให้จัดการ“ดับเหตุ”ที่จะ

ไปตกนรก ซึ่งต้องจัดการให้ได้จริงตั้งแต่ที่มี
ชีวิตเป็นๆนี้ ไม่ได้เน้นสวรรค์เลย ไม่ได้ต้อง
ไปมัวหลงศึกษาหาสวรรค์-สร้างสวรรค์เพราะ
สวรรค์เป็นของหลอก เป็นเท็จ(อลิเก) มีแต่
เป็น“ภพ” ซึ่งไม่เที่ยง(อนิจจัง) เป็นทุกข์(ทุกขัง)
ไม่มีตัวตน(อนัตตา) ที่คนต้องพิสูจน์

“สัตว์นรก”นี้ผิดกับ“สัตว์สวรรค์”ที่คน
สร้าง“นรก”ใส่ตน เพราะทำ“กิเลส”บำเรอตน
กิเลสก็ได้อาหาร ก็“บุญ” คืออ้วนโต,มากขึ้นๆ
หนาขึ้นๆเพราะอวิชชา จึงหลงใหลยึดมั่น
เหนียวแน่นตกผลึกลงเป็น“อนุสัย-อุปาทาน”

เลยกายเป็น“นรก”คือภพคงทนแน่น
นาน เป็นอนุสัย-อุปาทาน แต่“สวรรค์”เป็น
แค่ภพจร ไม่ใช่ตัว“เหตุ” เป็นแค่“อารมณ์จร
ที่เกิดจากการบำเรอ” ซึ่งฉาบฉวย มาเร็ว
ไปเร็ว จึงไม่เกิดสังสม ชื่อว่า ของหลอก..เท็จ

ซึ่งเป็นอาการของ“วิญญาณ”ทั้งสิ้น
“ผี”ก็วิญญาณ “เทวดา”ก็วิญญาณ

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ศึกษาปฏิบัติ
จัดการตรงที่“วิญญาณ”จะเกิดจะมีได้ ก็เมื่อ
มี“ปัจจัยปรุงแต่งกันอยู่”(สังขาร)เท่านั้น

นั่นก็คือ ถ้าไม่มี“ปสาทรูป”(ตาหูจมูกลิ้น
กาย)และ“โคจรรูป”(รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะ)ที่
เป็น“ปัจจัย”ของสัตว์โลกเข้าทำหน้าที่ร่วมกัน
แล้ว “วิญญาณ”มิได้มี

ทำความเข้าใจความเป็น“วิญญาณ”ให้ดี
ให้ชัดๆ มิฉะนั้นจะเหมือนอย่างภิกษุสาติ
ที่ถูกพระพุทธเจ้าบริภาษเอาหน้าแหกนะ

ที่สำคัญ จะไปหลงละเมอ“เห็น”หรือได้เรียนรู้กันแต่“วิญญูณผิ-วิญญูณเทวดา”ที่ไม่ใช่“ความจริง” เพราะเป็นแค่“ความจำ” เป็นแค่“สัญญา” ซึ่งแตกต่างจาก“วิญญูณ”

“ธาตุรู้”นี้ชื่อว่า“วิญญูณ” ที่เป็น“ธาตุ”แห่ง“ความจริง”ในปัจจุบันนั้นๆ เป็น“ธาตุที่ยังไม่ปรากฏเพศ” เป็น“นปุงสกลิงค์”

แต่“สัญญา”นั้นเป็น“ธาตุ”แห่ง“ความจำ” ซึ่งมีลักษณะเพศหญิง เป็น“อิตถิลิงค์” คือโดยตัว“สัญญา”เองก็ยังเป็นภาวะที่มีธาตุแห่ง“การเกิด”(ชาติ)อยู่ ยังไม่ใช่ธาตุที่“หยุดเกิด” นั่นคือ ธาตุจิตตัวนี้ยังไม่เป็น“เอกัคคตา” อากาโรจิตหรืออากาโรของธาตุยังไม่เป็น“เอกบุรุษ” ยังเป็น“ธาตุรู้”ที่ยังไม่สงบ ยังไม่ดับกิเลส นั่นเอง

ซึ่ง“สัญญา”ตัวนี้ เป็น“ธาตุรู้”ที่จะต้องทำหน้าที่“กำหนดรู้”และทั้งเป็น“ความจำ”ช่วยการปฏิบัติเรียนรู้ให้รู้ ชนิดที่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงตั้งแต่ต้น..ไปตลอดจนกระทั่งถึงที่สุดแห่งที่สุด“สัญญาเวทยิตนิโรธ”(กำหนดรู้เวทนาในเวทนาจนกระทั่ง“แจ้ง”(สัจ)ในนิโรธ)กันทีเดียว

ชนิดที่“เห็น”แบบรู้จัก“วิญญูณ”ที่เกิดจาก“สัมผัส”และเห็นในปัจจุบันนั้นๆ ตั้งแต่“กายวิญญูณ”ทำให้รู้แจ้งจนกระทั่งรู้จริงละเอียด(นิมฺม)ในความเป็น“จิต-เจตสิก-รูป”(ถ้วนทั้งรูป ๒๘) โดยการกำจัด“อกุศลจิต” ตั้งแต่หยาบ-กลาง-ละเอียดเจริญขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึง“มโนวิญญูณ”สุดท้ายก็กำจัด

“อาสวะ”สิ้นหมด กระทั่งถึงที่สุด“นิพพาน”ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นิพพาน” มีของจริงที่เป็นภาวะจริงที่ชื่อว่า“นิพพาน”นั้นปรากฏอยู่โทนโท ให้เราผู้ปฏิบัติ“เห็น”ด้วยญาณ(วิชา)ของตัวผู้มี“นิพพาน”เอง “นิพพาน”นั้นแสดง“ความจริง”ของ“ความเป็นนิพพาน”อยู่

เช่น “สัญญา”..กำหนดรู้อาการของ“เวทนา”ที่อยู่ในภาวะของความเป็น“นิโรธ” มีหน้าที่กำหนดรู้“นิโรธ”หรือ“นิพพาน” ที่ภาษาบาลีว่า“สัญญาเวทยิตนิโรธ”นั่นเอง เป็นภาวะ“นิโรธหรือนิพพาน”เสียเอง ไม่ได้

“สัญญา”จึงยังเป็นพลังงานเคลื่อนไหวอยู่ ยังมีอริยาบถอยู่ ยังถึงกับดินรนอยู่ ยังไม่นิ่ง ยังเป็น kinetic energy ยังไม่ใช่ potential energy อันเป็นพลังงานศักย์ ที่นิ่งอยู่ ที่สงบอยู่ หรือสงบได้แล้ว พักการเกิดได้แล้ว หรือดับได้แล้ว ซึ่งไม่ใช่ผู้ทำการเกิดแล้ว แต่มีความสามารถซ่อนเร้นอยู่

ส่วน“วิญญูณ”นั้น เมื่อหมดกิเลสแล้วหยุด แล้วนิ่ง ให้เป็นภาวะ“ถูกรู้”ได้

“สัญญา”จึงทำการด้วยหน้าที่กำหนดรู้“กายวิญญูณ” ตลอดไปถึง“จิต”(ซึ่งก็ไม่ใช่อื่นไปจาก“วิญญูณ”เลย)จนลึกสุดถึงขั้น“มโนวิญญูณ”เสียเอง ของตนเองในตนเองได้

ชัดเจนหรือยังว่า “วิญญูณ”นั้นคนละภาวะกับ“ธาตุรู้”ที่เรียกว่า“สัญญา”

“สัญญา”นั้น เป็น“อิตถิลิงค์” คือภาวะที่ยังไม่หยุดนิ่ง ยังเคลื่อนไหว ซึ่งยัง

ไม่ใช่ภาวะ“ปุงลิงค์”

“ปุงลิงค์” นั่นคือ ภาวะที่หยุดนิ่งได้ หยุดเคลื่อนไหวได้ เป็น“เอกัคคตจิต”ได้ จึงชื่อว่า “อุตตมบุรุษ” ชื่อว่า “เอกบุรุษ”

วิญญานนั้น“มี”ได้ในขณะที่“ปสาทรูป กับโคจรรูป”เป็นปัจจัย“สัมผัส”กันขึ้น ก็จะมี“วิญญาน” ตามพระวณะที่ว่า “*วิญญานอาศัย ปัจจัยประชุม(กาย)กันเกิดขึ้น*” จึง“มี” (โหติ)

ต้องมีตากับรูป หรือมีหูกับเสียงเป็นต้น คือ มีปัจจัยร่วมกัน(กาย)เยี่ยงนี้ จึงจะนับว่า “วิญญาน”เกิดขึ้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒)

แล้วพระพุทธเจ้าก็ล่ำทับว่า “*ความเกิด แห่งวิญญาน เว้นจากปัจจัย มิได้มี*”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐-๔๔๔)

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ หรือในเล่มอื่นอีก ก็มีพระวณะชัดเจนอยู่แล้วว่า เพราะอาศัยตากับรูป หรืออาศัยหูกับเสียงเป็นต้น จึงเกิด“วิญญาน” ที่ชื่อว่า“จักขุวิญญาน” *การประชุม ๓ ประการนี้โดยมีผัสสะ(สัมผัส) หรือเรียกก่ายๆว่า “สัมผัส ๓”* คือ องค์ประชุม(กาย)ของตา(จักขุ) + รูป + วิญญาน ๓ ประการนี้เกิด“กายวิญญาน”

นี่คือ“ความจริง” มิใช่แค่“ความจำ”

ส่วน“ความจำ”นั้นเป็น“สัญญา”หรือธาตุรู้ที่ทำหน้าที่“กำหนดรู้-หมายรู้”ได้ ทั้งภายในจิต-เจตสิกทั้งหลาย โดยไม่ต้องอาศัย“ตาหูจมูกลิ้นกายภายนอก” หากจะเกิดเป็น สัตว์ก็เป็นได้แค่“สัตว์ในรูปภพ-อรูปรภพ”

ไม่ใช่สัตว์เต็มสภาพ“โอฬาริกัตตปฏิลากา”

(สภาพที่ได้ตัดตาอย่างหยาบครบภายนอกภายในอยู่)

ไม่มีตาหูจมูกลิ้นกายที่เป็นภาวะเป็น “ภายนอก”มันก็เกิด เกิดง่ายเกิดได้มากกว่า “วิญญาน” และไม่ดับทันทีเมื่อจบสัมผัส เหมือน“วิญญาน”อีกด้วย

ซึ่งเป็นแต่เพียง“สัตว์”แค่“มโนมยัตตปฏิลากา หรืออรูปรัตตปฏิลากา”

ที่จริง“สัญญา”เป็นอาการของ“วิญญาน” ด้วยซ้ำ เป็น“เจตสิก”หนึ่งในเจตสิกทั้งหลาย

“สัญญา”จึงไม่ใช่“วิญญาน” แยกกันได้ ตรงที่มี“ปัจจัย”ภายนอก กับภายในนี้ชัดๆ

เพราะไปหลงผิดตัดสัมผัสพันธ์ ไม่มีสัมผัส กับส่วน“ภายนอก” แล้วไปหลงผิดว่า“ภาพ” ที่เห็น หรือ“ภาวะ”ที่สัมผัสรู้อยู่เฉพาะภายใน เท่านั้นคือ“ของจริง” โดยไม่มีส่วนที่เป็น “ภายนอก”เลย จึงหลง“สัญญา”นั้นว่า

ก็หลงมจมอยู่แต่กับ“ความจำ” ไม่ได้ เห็น“ความจริง”ที่คนอื่นทั่วไปเห็นได้ด้วยเลย

ผู้ที่มีแต่นั่งสมาธิหลับตาปฏิบัติกันอยู่ แต่“ภายใน” จึงมีแต่อยู่กับ“ความจำ”ไม่ได้อยู่กับ“ความจริง” ไม่ได้ปฏิบัติกับ“ความจริง” จึงไม่ได้เรียนรู้“ความจริง” ก็ไม่มีสิทธิ์เกิด “ปัญญา”ที่เป็น*ความรอบรู้ในกองสังขารมองเห็นตามเป็นจริง* หรือไม่มีสิทธิ์เกิด“ปัญญา”ที่เป็น*ธาตุรู้ความจริงตามความเป็นจริง*

● **เกษมย์ ไหมเสมอ**

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

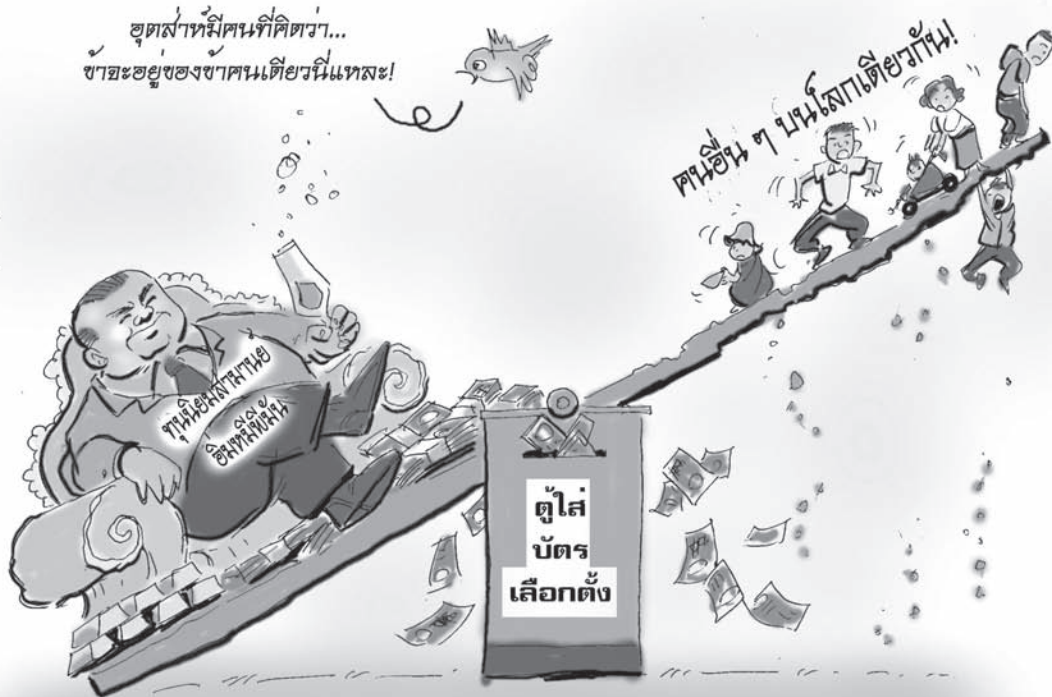

๑. ฝรั่งเศสป่ายประท้วงหญิงไทย ให้เอาความเป็นไทยกลับคืนมา (อย่าหลงเดินตามกนฝรั่ง)

๒. ฟังมองว่า ประเทศไทยมีประชาธิปไตยดีขึ้น

ชุดสำหรัคนที่คิดว่า...
 ข้าจะอยู่ชองชาคนเดียวนะ!

๓. ฝรั่งเศสเสียไม่สนใจประชาธิปไตย ขอเพียงให้กินอยู่ดีขึ้น

ทูลเกล้าฯถวายร่างวิสัยทัศน์ว่า... เพื่อส่งเสริมพระเกียรติยศของราชย์ ๖๐ ปี โศภี อันนั้น เพยพ้อหลวงไทยทรงเป็นกษัตริย์พระองค์แรกที่อยู่เอ็นชัตทำ
 ราชวิสัยเกียรติยศมอบให้บุคคลที่เด่น ชื่นชมทรงเป็นต้นแบบ
 การพัฒนาคน โดยไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย
 ไม่เลือกเชื้อชาติ วรรณะและศาสนา

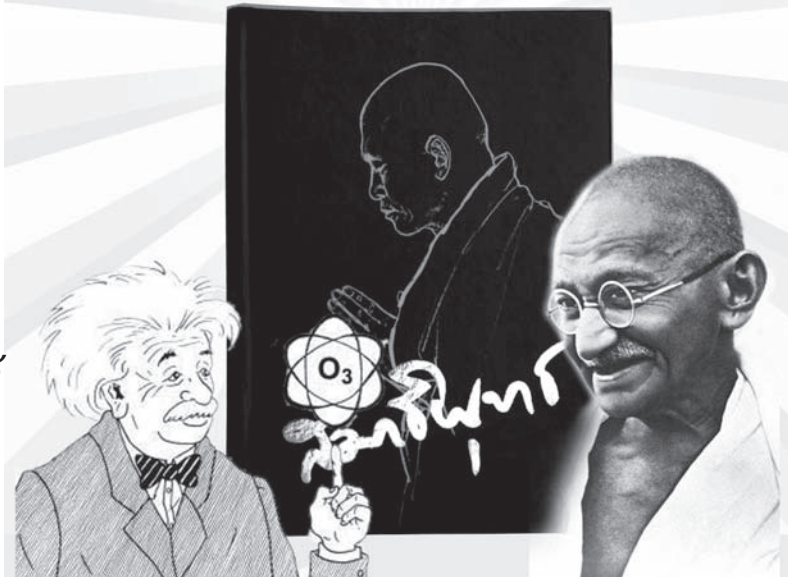
๔. ฝรั่งเศสยกย่องในหลวงทรงเป็นพระมหากษัตริย์นักพัฒนา

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

“ชีวิตแบบคนจนบนเส้นทางของโพธิสัตว์” ตอน ๒๖

“ความรวย” นั้น พาคน “เลวชั่ว”
และเป็น “ความเลวชาติ”
ที่สุดเป็น “เลวบรรลัษ”
คนรวยคือคนที่มิให้น้อยกว่าเขา
นี่คือเขตตัดสินคนรวย!
หากเขาเป็นคนที่มิให้น้อยกว่าคนอื่นได้
คนนั้นคือคนจน
นี่คือเขตตัดสินง่าย ๆ

คนจนในที่นี้หมายความว่าอะไร ? คนรวย
หมายความว่าอะไร ทำไมต้อง “แบบคนจน” ?????
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์อธิบายไว้ในรายการวิธิ-
อารยธรรม เมื่อวันอาทิตย์ ๗ ม.ค ๒๕๕๔ ดังนี้

“ถ้าเรามีการปกครอง “แบบคนจน” แบบที่
ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัคคี
นี้แหละ มีเมตตา กัน ก็จะอยู่ได้ตลอดไป” ร.๙

คำว่าแบบคนจนที่ในหลวงตรัส อาตมาว่า

อาตมาพอมีภูมิรู้ว่าใครคือโพธิสัตว์ ไม่ได้พูดเล่น
เป็นคำสำคัญ พูดเล่นแล้วเสียหาย และอาตมา
ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปเสาะแสวงหาที่จะยกย่องในหลวง
อาตมายกย่องด้วยความจริงใจตามภูมิว่า พระองค์
น่าจะยกย่องอย่างไร แล้วไม่ได้เอาประเด็นเลอะเทอะ
แต่ใช้บางประเด็น โดยเฉพาะแบบคนจน

แบบคนจนเป็นคำที่ยิ่งใหญ่ในโลก ตั้งแต่
พระพุทธเจ้าประกาศแล้ว

แบบคนจนที่เป็นอาริยะจะทำได้จริง ต้องลดกิเลสจริง ที่อยู่ในจิตใต้สำนึกหรือจิตไร้สำนึก ตำราหรือความรู้ในโลกยังไม่สามารถดึงเอาจิตไร้สำนึกเอามาจัดการให้หมดเหตุที่ทำให้เห็นแก่ตัวซึ่งตัวตนนี้พระพุทธเจ้าว่าคืออัตตาที่เป็นตัวหยาบใหญ่ จะเป็นอาสวะอนุสัย ที่เราจะต้องกำจัดให้หมดอวิชชาสวะ สูงสุด ไม่ใช่แค่พยัญชนะ แต่เป็นสิ่งจริง เป็นปาตุภาวะหรือสิ่งปรากฏจริงสัมผัสได้ เป็น Phenomenal ทุกคนสัมผัสได้ หรือ Phenomena คือพหุพจน์ ที่คือความรู้ที่อาตมาฝากเพียรให้เป็นความรู้ปรากฏการณ์วิทยา หรือว่าปรากฏการณ์วิชา

ตามพระราชดำรัสกิติ ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้ากิติ สอดคล้องตรงกันทุกอย่าง คือพระพุทธเจ้านั้นสุดยอดแห่ง “คนจน” ซึ่งคำว่า “คนจน” หรือ “ความจน” นี้ ไม่ใช่คนในความหมายของคำว่า “ทลิตฺตทา” ในภาษาบาลีที่แปลว่ายากจน (ยากจนแบบจ้านน เขาไม่ยากจนหรอก แต่มั่นจน)

แต่ “ความจน” นี้คือความ “อยากจน” หรือความต้องการจะจนของตนเองต่างหาก ซึ่งเป็น “คนจน” หรือ “ความจน” ในคำว่า “อัปปิฉณะ” ของภาษาบาลี ที่แปลว่ามักน้อย หรือปรารณามีน้อย (อัปป=น้อย อิจฉ=ปรารณา)

มักน้อยหรือมีน้อย หมายความว่ามิอะไรน้อย?

ก็มีทั้งสมบัติวัตถุเป็นของตน มีทั้งกิเลสเป็นของตนนั้นแหละน้อย หรือไม่มีเลยก็ได้ โดยเฉพาะ “กิเลส” ไม่มีเลยอย่างบริสุทธิ์สัมบูรณ์ ยิ่งดีสุด

คนที่หลง “ความรวย” เป็นภัยต่อตนต่อสังคม

ถ้าพูดให้ชัดเจน ซึ่งฟังแล้วจะรู้สึกว่าเป็นคำพูดที่รุนแรง แต่ก็ความจริงในความจริง ตั้งใจฟังให้เป็นการศึกษา เป็นภาษา “วิชาการ” กันดูดี ๆ

“ความรวย” นั้น พากัน “เลวชั่ว” และเป็น “ความเลวชาติ” ที่สุดเป็น “เลวบรรลัษ”

คนรวยคือคนที่มิให้น้อยกว่าเขา นี่คือเขตตัดสินคนรวย!

หากเขาเป็นคนที่มีให้น้อยกว่าคนอื่นได้ คนนั้นคือคนจน

นี่คือเขตตัดสินง่าย ๆ

คนรายนั่นวัดได้ทางวัตถุ ส่วนจิตวิญญาณนั้นหากอยากรวยก็เป็น “โลภียะ” หากไม่อยากรวยนั้นก็ “โลภุตระ” คนที่มีสมบัติทางคุณธรรมนั้นจะมีปัญญาเห็นว่าถ้ายังรวยเพราะสะสมกอบโกยมาหาตนแล้ว ไม่ทำให้เสมอภาคกับคนอื่น เป็นการเอาเปรียบคนอื่น จึงต้องยิ่งลด ยิ่งอยากมีน้อยเรื่อย ๆ จนหมดตัวหมดตน ไม่มีของตน แต่ว่ามิไว้อาศัยอย่างพอดิ ถ้ายังมีเพิ่มเติมยังเห็นเป็นความเพ้อเกิน จะมีความซื่อสัตย์ต่อตนจริง

รวยแล้วไม่พอคือโลภียะ! รวยแต่ใจพอยอยากรายน้อยลงคือโลภุตระ จนถึงขีดที่ว่าน้อยได้ที่สุดเท่าไร แล้วจะมีจิตใจโดยที่คนมีจิตไม่ยากมิได้เลย ยิ่งมีจิตอย่างนี้ยิ่งจะมีมาก ยิ่งจะมีคนยอมรับนับถือ ศรัทธาสงเคราะห์เป็นสัจจะ อจินไตย อาตมาถึงไม่กลัวจน ทุกวันนี้อาตมาก็จนอย่างไม่จน ไม่ขาดแคลน

ส่วนคนจนทางโลกียะคือคนที่มีวิบากบาป มีกิเลส ส่วนคนจนโลกุตระนั้นเป็นคนลดวิบากบาปลดกิเลส ลดได้มากเท่าไรก็เป็นคนจนโลกุตระ คนจนมหัศจรรย์ได้มากเท่านั้น

ความจนที่มหัศจรรย์คือจนแต่ไม่ขาดแคลนจนแต่อุดมสมบูรณ์ จนกระทั่งเพลอไม่ได้ ถ้าเพลอจะสุ่ยสุร่าย ฟุ่มเฟือย ทิ้งขว้าง นี่เกิดบ้างแล้วในชาวอโศก ต้องช่วยกันดูแล ซึ่งเป็นนิสัยที่ดีของแต่ละคนที่ช่วยกันเก็บงำ มัธยัสถ์ ถ้าช่วยกันแล้วจะอุดมสมบูรณ์กว่านี้ แล้วเราไม่สะสมด้วย มีนิสัยสะพัด ไม่ต้องการมาก ต้องการที่จะพอหมุนเวียนสมดุล เรามีภูมิธรรมรู้ ทั้งก่อนที่เป็นคณคลัง ทั้งทรัพย์สำรองและหมุนเวียนอย่างได้สัดส่วนพอเหมาะ ไม่กักตุน เป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่มีความรู้เรื่องนี้

แบบคนจนที่มุ่งมาจน ตั้งใจจน เต็มใจจน นี่คือนักมีปัญญา แล้วคนรวยที่ต้องการให้ตนมีมากนี่คือคนบาป คนรายนั่นจะเป็นคนเลวชั่ว แล้วก็เจริญขึ้น (รวยโลกียะ) เป็นเลวชาติ แล้วเป็นเลวบรรลัษ สามขั้นตอน เลวชั่ว-เลวชาติ-เลวบรรลัษ !

จนแล้ว...จนรอด...จนยอด...จนเยี่ยม!...

“ทรัพยากรในโลกนี้มีอย่างเพียงพอต่อมนุษย์ทุกคน แต่จะไม่พอกับความโลภของมนุษย์เพียงคนเดียว” แม้คำกล่าวของคานธีจะได้การขานรับจากคนทั้งโลก แต่โลกใบนี้ก็พยายามนิยมส่งเสริมให้ผู้คนมั่งคั่งร่ำรวยขึ้นเป็นอภิปรมมหาเศรษฐีอันดับ ๑ ของโลกอยู่ดี นานๆ สักครั้งสักทีจึงจะมีปราชญ์หรือศาสดากล้าออกมาประกาศถ่วงดุลค่านิยมที่จะนำไปสู่หายนะแห่งโลกใบนี้ และคำประกาศจะศักดิ์สิทธิ์มีฤทธิ์มีแรงได้ ก็เพราะท่านเหล่านั้นต่างสมาทาน **“ความยากจน เป็นความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิต”** เพื่อกอบกู้มนุษยชาติให้พ้นจากหายนะนิยมนั่นเอง

“ตามรอยเบื้องพระยุคลบาท คนในชาติ
ร่วมใจกินข้าวกล้องของคนจน”

.....

นาที่ปิติ “ในหลวง” พระราชทานลัมภาสถ์
ถึงประโยชน์ “ข้าวกล้อง”

เป็นที่ปลาบปลื้มปิติของพลกนิกรชาวไทยเป็นอย่างยิ่งนัก เมื่อได้เห็นพระราชจริยวัตรอันน่าประทับใจ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ระหว่างทรงเกี่ยวข้าวในแปลงนาส่วนพระองค์ที่บ้านบางกระดาน ต.บางแสน จ.ปราจีนบุรี เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ ที่ผ่านมา

มีบางห้วงเวลาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสร้างความประหลาดใจ และประทับใจ

ให้แก่ผู้ที่ติดตามไปชมพระราชกรณียกิจในครั้งนี้ กล่าวคือ ระหว่างที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว กำลังทอดพระเนตรนิทรรศการเรื่อง “ข้าวป่า” อยู่ นั้น พระองค์ทอดพระเนตรภาพข้าวซึ่งเป็น ข้าวที่มีสีม่วงคล้ำคล้ายลักษณะของข้าวกล้องโดย มีชาวบ้านผู้ติดตามทั้งข้าราชการและสื่อมวลชน แล้ว อยู่ๆ พระองค์ท่านทรงหันมาตรัสกับผู้สื่อข่าว เรื่องข้าวกล้อง

พระองค์ตรัสว่า **“ข้าวที่ออกเป็นสีลักษณะนี้ เป็นข้าวที่มีประโยชน์อย่างมาก ข้าวกล้อง คนไทยส่วนใหญ่ไม่ค่อยกินกัน เพราะเห็นว่าเป็นข้าวของคนจน”** เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตรัสแล้ว สมเด็จพระเทพฯ ก็ทรง หันมาทางกลุ่มผู้สื่อข่าว พร้อมทั้งตรัสด้วย พระพักตร์ยิ้มแย้มว่า “ไปไหนกันหมด ประโยชน์นี้ดี ไม่เห็นมีใครจดเลย”

เนื่องด้วยความตื่นตะลึงซึ่งผู้สื่อข่าวต่างก็ ไม่คาดคิดว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะมี พระราชดำรัสในขณะนั้น ระคนกับความรู้สึก ประหลาดใจที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานสัมภาษณ์แก่ผู้สื่อข่าว ทำให้ผู้สื่อ- ขาวแต่ละคนละล้าละลัง

แต่เมื่อทั้งสองพระองค์หันพระพักตร์ที่ยิ้มแย้ม แจ่มใสมายังผู้สื่อข่าว ทำให้นักข่าวทั้งหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์และวิทยุ ประมาณ ๑๐ คน ต่างรีบถวาย บังคมแล้วนั่งลง เพื่อฟังพระราชดำรัสของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

จากนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมี พระราชดำรัสว่า **“ข้าวกล้องมีประโยชน์ ทำให้ ร่างกายแข็งแรง ข้าวขาวเม็ดสวย แต่เขาเอา ของดีออกไปหมดแล้ว มีคนบอกว่าคนจนกิน ข้าวกล้อง เรากินข้าวกล้อง เรานี้ก็คนจน”** พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตรัสด้วยพระพักตร์ที่ ยิ้มแย้ม ก่อนที่จะพระราชดำเนินออกไปนอก พลับพลาพิธีเพื่อทรงเกี่ยวข้าว (พระราชดำรัสพระ ราชทานแก่สื่อมวลชน ณ โครงการพัฒนาส่วน พระองค์ จ. ปราจีนบุรี เมื่อวันที่ ๑๘ พ.ย. ๒๕๔๑)

ถ้าคิดให้ลึก ๆ ก็จะรู้สึกว่าแปลกกับ**พระราช- ดำรัสของในหลวง**ที่ตรัสเกี่ยวกับข้าวกล้องไว้ว่า **“ใครๆ ว่าข้าวกล้องเป็นของคนจน เรานี้แหละ คนจน เพราะเรากินข้าวกล้องทุกวัน”** ในหลวง ของเราจนอย่างไร? จากคำบอกกล่าวของ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา ได้เล่าถึงพระจริยวัตร ซึ่งเป็นแบบอย่างอันดีงาม ของการดำรงชีวิตอย่างประหยัดเอาไว้ อย่าง น่าประทับใจ ในหลายเรื่องด้วยกันว่า อันดับแรก เรื่อง **“ฉลองพระองค์”** จากคำกล่าวเล่าของ ข้าราชการบริพารท่านหนึ่งว่า

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงใช้ ฉลองพระองค์ชุดเดิม และฉลองพระบาท คู่เดิมมาเป็นเวลานานหลายปี อาจจะเรียกได้ว่า ตลอดระยะเวลาที่ทรงครองราชย์ก็ว่าได้ ช่วงที่ ช่อมฉลองพระบาทเล้าสภาพก่อนซ่อมว่า อยู่ใน สภาพชำรุดทรุดโทรม ผ่านการใช้งานมาหลาย สิบปี ภายในรองเท้าคู่กร่อน หลุดลอกหลายแห่ง ซึ่งถ้าเป็นคนทั่วไปก็อาจจะทิ้งไปแล้ว

อันดับสอง **“หลอดยาสีพระทนต์”** ซึ่ง พระองค์ทรงใช้อย่างประหยัดยิ่ง หลอด ยาสีพระทนต์เปล่าของพระองค์นั้น พระองค์ทรง ใช้จนแบนราบเรียบโดยตลอด คล้ายแผ่นกระดาษ โดยเฉพาจะบริเวณคอหลอดยังปรากฏรอย บุ่มลึกลงไปจนถึงเกลียวคอหลอด ซึ่งได้รับ คำอธิบายจากพระองค์ว่า หลอดยาสีพระทนต์ ที่ เห็นแบนเรียบนั้น เป็นผลมาจาก การใช้ ด้ามแปรง สีพระทนต์ช่วยรีด และกดเป็นรอยบุ่ม อย่างที่ เห็นนั่นเอง

หรือแม้แต่ “สบู่” ที่ตามปกติหากเราใช้จน เหลือก้อนเล็กแล้วมักจะทิ้ง แต่พระองค์ไม่ทำ เช่นนั้น ข้าราชการบริพารในวังเล่าให้ฟังอีกเช่นกันว่า สบู่ที่ทรงใช้จนเหลือก้อนเล็ก จะไม่ทรงทิ้งสักครา ทรงนำไปปะติดกับก้อนใหญ่อีกที และจะทรงทำ เช่นนี้ทุกครั้ง

(จาก...ศิริรัตน์ สาโพธิ์สิงห์ น.ส.พ.เดลินิวส์ วันพุธที่ ๑๘ เม.ย. ๒๕๔๔)

คนจน แบบอัจฉริยะ..... ไอน์สไตน์....

แม้จะมีชื่อเสียงก้องโลก แต่ไอน์สไตน์ก็ดำรงชีวิตอย่างสมถะ เขาไม่ชอบการแต่งตัวหรือหวีผม เขาเคยกล่าวเอาไว้ว่า **“ผมมีความสุขอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะผมไม่เคยอยากได้อะไร ไม่สนใจเงินทอง ตำแหน่ง ค่ายกย่อง เกรียฐประดับ หรืออำนาจเกียรติยศใดๆ สิ่งที่ทำให้ผมมีความสุขคือการได้ทำงาน ได้สืโวโณลิน และเล่นเรือใบ”**

และไอน์สไตน์ก็ปฏิบัติตัวอย่างที่เขา กล่าวเอาไว้จริงๆ เคยมีอยู่ครั้งหนึ่ง โรงละครในมหานครลอนดอนเสนอเงินก้อนโตให้เขา เพื่อให้ไปยืนบนเวทีชั่วเวลาครู่เดียวเพื่อประชาสัมพันธ์โรงละคร แต่เขาก็ปฏิเสธไป หรือแม้แต่วงการฮอลลีวู้ดก็เคยเสนอเงินจำนวนมหาศาลให้เขามา ร่วมแสดงภาพยนตร์ แต่เขาปฏิเสธ โดยให้คำตอบว่า

“คนเรากล้งไคล้ดารา กันแค่ชั่วข้ามคืน พรุ่งนี้ก็ลืมหมดแล้ว”

ประมาณปี พ.ศ.๒๔๙๕ เดวิด เบรนนูเรียน นายกรัฐมนตรีแห่งอิสราเอลได้เสนอให้ไอน์สไตน์ ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคนที่สองของประเทศอิสราเอลต่อจากประธานาธิบดีไซม์ ไวช์แมน ประธานาธิบดีคนที่เสียชีวิต แต่ไอน์สไตน์ปฏิเสธโดยมีเหตุผลที่ชัดเจนว่า **“สมการมีความสำคัญต่อข้าพเจ้ามากกว่า, เพราะการเมืองเป็นเรื่องสำหรับปัจจุบันกาล, แต่สมการเป็นบางสิ่งบางอย่างสำหรับนิรันดร์กาล”** (การเมืองนั้นแสนสั้น แต่สมการคงอยู่ชั่วนิรันดร์)

ไอน์สไตน์ไม่เห็นแก่เงิน อย่างเช่นเมื่อ พ.ศ.๒๔๗๕ สถาบันการศึกษาทั่วหน้าได้เสนอจ่ายเงินหนึ่งหมื่นห้าพันดอลลาร์ต่อปีให้เขา แต่ไอน์สไตน์ขอรับเพียงสามพันดอลลาร์ต่อปี ไอน์สไตน์ใช้จ่ายน้อยและเป็นไปอย่างประหยัด ค่ຸมค่าเงินที่จ่ายเสมอ ในขณะที่ไอน์สไตน์ต้องการคลิกพินิบกระดาศและเห็นมีแต่อังกอ ๆ เขาพยายามชอมคลิกพินิบกระดาศทิ้งอ ๆ ให้มีสภาพใ้การได้แม้พบคลิกที่ตีแล้วก็ตาม ซึ่ง

ไอน์สไตน์กล่าวว่า “เป็นเพราะถ้าข้าพเจ้าตั้งใจทำอะไรแล้วก็ต้องทำให้บรรลุถึงเป้าหมาย มันยากที่จะเปลี่ยนความตั้งใจได้”

ไอน์สไตน์ได้ทิ้งมรดกทางวิทยาศาสตร์และปรัชญาไว้ให้คนรุ่นหลังมากมาย ร่างกายของเขาถูกเผาอย่างไม่มีพิธีรีตองตามความต้องการของเขาเอง ถ้าอสังหาริมทรัพย์ได้ถูกนำไปโปรยในสถานที่ๆ ไม่ต้องการให้คนรับรู้ ไอน์สไตน์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกได้จากโลกไปแบบง่ายๆตามความต้องการของเขาเอง “ผมต้องการที่จะเผาเพื่อให้ประชาชนจะไม่ได้ต้องมาทำพิธีเคารพกระดูกของผม”

ของชาวมุสลิม ชาวคริสต์ และชาวปาเลซี เช่นเดียวกับที่เป็นคนรับใช้ของชาวฮินดู คนรับใช้นั้น ต้องการเพียงความรัก ความเมตตา หาใช่เกียรติยศหรือชื่อเสียงไม่ และตราบใดที่ข้าพเจ้าเป็นคนรับใช้ที่ซื่อสัตย์ ตราบนั้นข้าพเจ้าก็คงได้รับความรัก ความเมตตาเป็นแน่นอน

ข้าพเจ้าทราบดีว่าทางที่ข้าพเจ้าจะต้องเดินต่อไปนั้นจะทรมานดาร ข้าพเจ้าจะต้องลดตนเอง ให้เหลือแค่ศูนย์ ตราบใดที่คนเรายังไม่ทำตนให้เป็นคนสุดท้ายในบรรดาเพื่อนมนุษย์ด้วยกันแล้วไซ้ ตราบนั้นเขาจะไม่มีทางบรรลุความหลุดพ้นได้ อหิงสาเป็นขอบเขตสุดท้ายแห่งการเจียมใจ เจียมกาย

บอยากจนทั้งชาตินี้และชาติหน้า.....คาบธ...

ข้าพเจ้าเป็นนักบวชที่ยากจน ทรัพย์สินที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในโลกนี้ มีกงล้อปั่นด้าย ๖ เครื่อง จานรับประทานอาหาร ตั้งแต่อยู่ในคุก ๑ ใบ กระบองไล่ลมมพะ ๑ ใบ ผ้าถุงโรติและผ้าเช็ดตัวทอด้วยมือ ๖ ชิ้น นอกนั้นก็ยังมีแต่ชื่อเสียงซึ่งก็ไม่มีราคาค่างวดหรือความหมายอะไร

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะได้ชื่อเสียงหรือเกียรติยศใด ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องตกแต่งประจำสำนักของพระราชา ข้าพเจ้าเป็นคนรับใช้

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะเกิดใหม่ แต่ถ้าหากจะต้องเกิดใหม่ ข้าพเจ้าก็ขอเกิดเป็นคนใน วาระศุภ (วาระที่ต่ำต้อยของอินเดีย) ทั้งนี้ เพื่อจะได้มีส่วนแบ่งในความทุกข์ยาก โศกเศร้า และเหยียดหยามที่พวกเขาเหล่านั้นได้รับในชีวิต และเพื่อข้าพเจ้าจะได้ มีความพากเพียร เพื่อปลดปล่อยตนเองและเขาเหล่านั้นให้พ้นออกจากสภาพอันน่าเวทนาดังกล่าว

จนอย่างสุดวิเศษยิ่งจริงแท้ แม้จะปราศ-
จากซึ่งอัสสาคะ (รสสุข) ไฉน ในโลกีย์...
สบนะโพธิธัมม....

อาตมาทบทวนตัวเองเสมอว่า ทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมของเราก่อกรรมอยู่ตลอดเวลาไปตามวันเวลานี้เพื่อลาภ-ยศหรือ? ก็ตอบตนได้ชัดที่สุดว่าไม่ใช่แน่ แม้เพื่อสรรเสริญ คนจะได้มานิยมชมเชยยกย่องหรือ? ก็เห็นแต่ว่า ผู้คนเขารับไม่ได้ เขาถูกรุณภัยด้วยซ้ำ จนตนเองออกรู้สึกว้า เราเหมือน “นกแร้ง” ตัวหนึ่งที่มีเพื่อนฝูงหมู่มาก หมู่น้อยกระจัดกระจายอยู่ในสังคมประเทศ

แต่ก็ไม่ได้น้อยใจ ไม่ได้รู้สึกต่ำต้อยด้วยชีวิตอะไรหรอก ก็รู้ว่าคุณตาตนเองทำอะไร และอะไรที่ทำอยู่นี้ควรหรือไม่ เท่าใด ก็เพียรตรวจสอบเสมอ เพราะชีวิตคนนั้นจะเกิดมาอย่างไร จะกี่ชาติ อาตมาชัดเจนจริงๆว่า มันไม่มีอะไรจะประเสริฐเท่ากับการเกิดมาเพื่อปฏิบัติตนตามที่พระพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบอย่างจบสมบูรณ์ที่สุด ไม่มีวิชาความรู้

แขนงไหนใดอื่นเลยในโลกจะรวมเอาความครบพร้อมแห่ง “สรรพความประเสริฐสุดยอดในความเป็นคน” ไว้ได้เท่า “วิชาพุทธศาสตร์”

อาตมาจึงขอมีชีวิตอยู่กับ “วิชา” นี้แลตลอดกาลนาน แม้จะเกิดมาอีกกี่ชาติๆก็ตาม และแม้จะต้องได้รับการนิทนาว่าร้าย ไม่ได้รับสรรเสริญ ก็ขอแค่....อยู่กับสัทธรรม!

สำหรับส่วนของ “สุข” อาตมาก็เข้าใจแล้วในโลกียสุขกับโลกุตระสุข และอาตมาย่อมมุ่งอาศัย “อุปสมสุขที่เป็นโลกุตระสุข” ตามความสามารถของตนแน่แท้ ดังนั้น หากจะเหลือ “ฐิติแห่งกามสุขัลลิกานุโยค” อันเป็นส่วนปลายข้าง “โลกียสุข” ฝั่งหนึ่ง (อันตา) อาตมาก็ต้องล้างของตนแน่ หรือจะเหลือ “ฐิติแห่งอัตตกลมณานุโยค” อันเป็นส่วนปลายข้าง “โลกียสุข” (อันตา) อีกฝั่งหนึ่ง อาตมาก็ต้องจัดการไม่ให้เหลือให้ได้จริงๆ

“สุขอันสงบจากอัสสาคะแห่งโลกีย์” นี้แลสุดวิเศษยิ่งจริงแท้

คุณละ!...ไม่สนใจบ้างเลยหรือ? ๒

● นายอิง วินเทอร์

๑. ทานบารมีระดับประเทศ

อนุมัติ ๒ พันล้าน ช่วยลาวสร้างถนน (มติชน ๑๓ พ.ย. ๕๗)

๒. ทานบารมีระดับจังหวัด

โคราชซื้อที่ดินเอกชนให้ปลูกกล้วยากจน (ไทยโพสต์ ๒๔-๒๕ ธ.ค.๕๗)

๓. ปฏิรูปยากอย่างนี้เอง สมาคม

กำนันฯ ๓ ล้าน ตบเท้าต้านขวางยุบราชการส่วนภูมิภาค (มติชน ๒๔ ธ.ค.๕๗)

๔. แม่ปูสอนลูกปู มะกันระอุ ศาล

ไม่ฟ้องตำรวจยิงผิวสี

(มติชน ๒๖ พ.ย.๕๗)

๕. ประจบนายแต่ไร้ผลทาง ก.ม.

๕ อดีต รมต. แจงผ่านคลิป ได้ ๓๕ ข้อ

ปชช. ฟันบุญทรง ๒๐ ม.ค.

(มติชน ๑๘ ม.ค. ๕๘)

๖. สตรีกับสตางค์ พระอย่างๆ ปลด

พระพรหมสุธี ฟัน มส. ปม ๖๗ ล้าน
สั่งพักทำหน้าที่เจ้าอาวาส

(มติชน ๑๖ ม.ค. ๕๘)

๗. การรบสำคัญกว่าปากท้อง

ญี่ปุ่นทุ่มงบกลาโหมสูงสุด ๔.๙๘

ล้านล้าน จินตนาการโลกจับตา

(ไทยโพสต์ ๑๕ ม.ค. ๕๘)

๘. ฉิบหายใหญ่หลวง จำนำข้าว

เจ๊งเฉียด ๑ ล้านล้าน

(ไทยโพสต์ ๖ พ.ย.๕๗)

๙. รัฐต้องไม่ดูตาย ชง กรม.

สั่ง ๒๗ จว. งดปลูกข้าวนาปรัง

(มติชน ๔ ต.ค.๕๗)

๑๐. ชะงักที่คุณภาพ จี้เพิ่ม

ศักยภาพแรงงานด่วน ส่งเสริมเรียน

สายอาชีพ ชี้ได้จบปริญญาตรีแล้ว

(เดลินิวส์ ๒๒ ก.ย.๕๗)

๑๑. สพฐ.ตัวอันตราย สมค. ชี้สถาน-

ศึกษาชั้นพื้นฐานน่าห่วงที่สุด (เดลินิวส์

๑๔ ม.ค.๕๘)

๑๒. คุณครูทำไมต้องรอผู้ใหญ่สั่ง ?

บักเข้ล้นปี ๕๘ ขจัดอ่านเขียนไม่ได้

(มติชน ๑๓ ม.ค. ๕๘)

๑๓. รุ้ร่วชีวิต โครงการรถคันแรก

พนพิษ ถูกยึดอื้อ พณ.หาช่อง

ส่งออกมือสอง (มติชน ๓ พ.ย.๕๗)

๑๔. ฟังตนจึงฟันทุกซ์ กาญจนศึกัก

เปิดตลาดเกษตรกรเพื่อส่งเสริมการ

บริโภคในท้องถิ่น (เดลินิวส์ ๒๒ ธ.ค.๕๗)

๑๕. ความทุกข์มีหลายมิติ คัลยแพทย์

ชื่อดังผูกคอตับคาบ้านพักทรู ปม

เครียดงาน (เดลินิวส์ ๑๓ พ.ย.๕๗)

๑๖. แล้วอย่างนี้จะปฏิรูปสำเร็จหรือ?

แห่ขอเลขเด็ดตะเคียนยักษ์ศึกัก

(เดลินิวส์ ๑๕ ธ.ค.๕๗)

๑๗. เดือนเก่งแต่ทำไมไม่เก่ง

'มาร์ค' เดือนรัฐเร่งแก้ปากท้อง

(ไทยโพสต์ ๓ ม.ค.๕๘)

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

แบบฉบับคนจน ถึงจะจนเงินทอง
กลับไม่จนข้าวของกินใช้ ทยุกยาผ้าบ้านไม่อึดคัดขาดแคลน
แทนที่จะจนยาก กลายเป็นจนง่าย จนสบาย
ประหลาดดี มีญาติพี่น้องมากมาย

सानฝันให้เป็นจริง แบบคนจน

แก้คนไทยให้หายขี้เกียจ เลิกขี้โกง!

ใคร ๆ ย่อมกลัวจน ไม่ยอมทนอดอยากปากแห้ง เช่นนักการเมืองอาชีพไม่เชื่อไปถามเลื้อเตี้ยเลื้อเตี้ยผู้ยิ่งใหญ่เมืองสุพรรณ ท่านแสนรู้ นักเชียว!

หากปฏิรูปนักเลือกตั้งมืออาชีพ ตลอดข้าราชการผู้เป็นนักการเมืองประจำทำงานรับใช้แผ่นดิน ให้เลิกกินโกงไม่สำเร็จ ประเทศไทยไม่ต้องไปถึงไหนได้ดอก....

งานปราบขี้โกงวงราชการ มันต้องใช้มือปราบเฉียบขาดถึง ๆ ลุยตะไปเลยแบบฉบับคนกล้าดี ผู้นำยกย่องขณะนี้ คือ ศาสตราจารย์ วิชา มหาคุณ ซึ่งกองทัพธรรมประกาศขอมอบหยาดน้ำใจทองคำ เป็นเกียรติยศเชิดชูผู้ทรงคุณธรรมทำงานดีเด่นเพื่อแผ่นดิน

เราต้องล้างบางสันดานโจรขี้โกงขี้โกง ไม่ปล่อยให้คนเลวชาติลอยนวลมาป่วนคนดี จะมาสั่งให้ปรองดอง เลิกขัดแย้งกับโจรชั่วๆ มันเป็นไปได้

ได้ที่ไหนเหรอ?

ใครจะชั่วดีแค่ไหน ใช้ต้องรอศาลตัดสินถูกผิดตามกฎหมาย ทุกคนมีหัวใจเลือกคนคบค้าได้เสมอ สังคมต่างมีสิทธิมนุษยชนวิพากษ์วิจารณ์ตามบรรทัดฐานศีลธรรมโดยสุจริต

เพียงคิดเห็นแตกต่าง ใช้ต้องแตกแยก จนต้องทะเลาะฆ่าแกงแบบสัตว์ เปลา่เลย ปัญหาขัดแย้งการบ้านการเมือง เรื่องธรรมาธรรมชาติของอารยะสากล มันต้องต่อสู้ ตื่นรู้ ยุติโดยอหิงสา สันติวิธี รู้รักสามัคคีถึงมีได้ ด้วยการแสวงจุดร่วม.... สงวนจุดต่าง.....

ตัวอย่างพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ยืนหยัดขัดแย้งสามัคคีต้องมีการขัดแย้งอันพอเหมาะ มันคนละอันกับเรื่องทะเลาะฆ่าฟันเถื่อนถ่อย ต่างกันลิบลับราวฟ้ากับเหว

แม้กระทั่งสังคมสงฆ์แต่ครั้งพุทธกาลถึงจะเกิดลัทธิแตกต่างเป็นนาลังวาส หรือแตกแยกเป็นนิกาย กระทั่งแตกหักอยู่ร่วมสังวาสด้วยไม่ได้เลยเช่นเทวทัต ก็ไม่เห็นการโค่นล้มทำลายล้างรุนแรงเกินกว่าใช้หอกปากเป็นอาวุธ

สังคมพุทธซึ่งคุ้นเคยกับวัฒนธรรมการจำกัดตัดสิทธิ์ควบคุมคนชั่วถึงขนาดลงโทษทัณฑ์อัปเปหิ (เนรเทศ) หรือลงพรหมทัณฑ์ไม่แตะต้องด้วยเลยโทษสาหัสดังว่านี้ จึงไม่มีปรองดองเด็ดขาด

เคราะห์ดีเหลือแรงงานปราบคนโกงกินแผ่นดินชกมีหวังไปโลดสดใสขึ้นตั้งหลายเท่าเมื่อ ๒๓ ม.ค. ๕๘ สนช. ลงมติถอดถอน น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรียกจากตำแหน่งทางการเมือง กว่าทำได้สำเร็จ ปปช.ต้องปวดกะโหลกเลือดตาแทบกระเด็น

เราไม่เคยพบเห็นใครช่างต่อต้าน ใช้มายาหญิงเจ้าเล่ห์เสมอเหมือนถือเป็นที่สุดๆ ในประวัติศาสตร์ ขนาดผู้รู้ยังเทียบชั้นเทวทัตยุคดิจิทัลปานนั้น

เพียงไม่แข่งรวย พอช่วยแค้นได้

ธรรมดาคนมักอยากรวย หนังสือสอนให้รวยมีเกลื่อนตลาด ผู้เขียนนึกสนุกอยากออกหนังสือ

ทำนองชวนคนกล้าจนดีกว่ากลัวรวย ไม่รู้จะขายได้ไหม ก็ฟังผืนเลนยังงั้นแหละ จริง ๆ คือความรวย นี่แหละน่ากลัวนักต่อนัก ถ้ารู้จักคิดให้หนัก

คนมีดั่งคู้ฟูเขาไม่รู้ดอกว่า ตัวเองชี้โลกชี้หวง เห็นแก่ตัวมากขึ้นเท่าไร ไหนจะหวาดระแวงภัยหนักขึ้น มีก็คนที่ยังใจดีกล้าให้ ไม่หยิ่งยโสโอหังสาหัสขึ้น รับประกันสรรพคุณตัวเองได้เพียงใดบ้าง ?

ยิ่งมีเงินทองไหลมาเทมา สารพัดกิเลสตัณหา น่ากลัวจะเพิ่มพูนตั้งเท่าไร---

ครั้นร่ำรวยขึ้น ขึ้นจะต้องกินมากใช้เปลือง มันจะเสียสุขภาพเพราะกินเกิน เกิดโรคอ้วน เบาหวาน ความดัน หรือซื้อเครื่องใช้หรูหรา มันก็ผลาญทรัพยากรโลกเกินควรไหม!

เป็นอันว่าความรวย พาช่วยมากกว่าที่คิด จิตวิญญาณจะพานตกต่ำอ่อนแอ ยากจะเห็นทุกข์ จะติดสุขบำเรอ มอมเมา ยิ่งเติมชี้โลกชี้โกรธ ชี้หลง เพิ่มอยู่ทุกวัน ดันจะพาไปจบจุดไหนนอกจากนรก.... รีบล่าเอ๋ย!

ใคร ๆ คงเคยยินวาทะพระเยซู จูจูลอดรูเข็มง่ายกว่าจูจูเศรษฐีขึ้นสวรรค์ ฟังแล้วชินชา หรือน่าสะอึกหวาดผวาขึ้นมาบ้าง

ขอสรุปว่า สังคมเดือดร้อนจนวาย เพราะลัทธิเอาอย่างคนรวย ถือเงินเป็นตัวตั้ง กล้ากินสุบตีเมเสพแบบคนมีดั่งค์ แสวงหาเม้มคั่งโลกธรรม หากินโดยหาเงินเอาเปรียบหรือหาทางได้เปรียบนั้นโน่นนี่

ทั้งนี้และทั้งนั้น เพราะแข่งกันรวย เลยยิ่งช่วยยกใหญ่ ถ้าไม่ใช่แล้วอะไรลองคิดดูหน่อยเถอะ ในทางตรงกันข้าม ความจนเป็นภาพน่ากลัว หวัหุด เมื่อต้องอดอยากขัดสนยากไร้ปัจเจกชีข้าวผ่ายบ้าน

ดังนั้น ทางแก้จนประตุแรก คือต้องหาโย้หัดฉลาดตื่นรู้วิชาสันโดษ มีใจพอมกน้อยน้อยก็พอ คงต้องชวนเจาะลึกต่อว่า สันโดษในเศรษฐกิจท่ามาหากินนี้วิเศษอย่างไรบ้าง พุทธภาษิต ถึงมียืนยันว่า

สันตุฏฐิ ปรมัง ธนัง สันโดษเป็นทรัพย์ยอดเยี่ยม

จะถอดรหัสได้ไหมว่า ยิ่งสันโดษหมดตัวโลกเท่าไร ยิ่งรวยล้นเหลือกินกินใช้ ใครทำจริงได้แค่ไหน ตอบตัวเองก่อนได้เลย...

ทุกวันนี้ผู้คนเอาเป็นเอาตายกับการทำมาหาเงิน เศรษฐกิจเป็นประเด็นคอขาดบาดตายของชีวิต ทั้งชาติเลยขายเวลาแรงงานให้กับธุรกิจหาเงินทำกำไร ดีไม่ดี ไม่ทันคิดคำนึงถึงบุญบาป จบชีวิต ตกลงกำไรบุญหรือขาดทุนยับเยินเมื่อหลงเพลินเงินเหลือล้นกินกินใช้ ได้แต่กิเลสตัณหาหนาขึ้นทุกวันอีกต่างหาก

ความจริง รู้ดีกันอยู่ว่า จิตวิญญานยิ่งใหญ่เหนือร่างกายเนื้อหนัง ปัญหาชีวิตจิตวิญญานจำเป็นต้องศึกษาสำคัญก่อนอื่น งานธุระแค่อาชีพหากินเลี้ยงปากท้อง เศรษฐกิจมันเป็นประเด็นรอง

คำพูดว่า ไร้สิ่งสิ้นแล้วอับปัญญา เป็นปัญหาเฉพาะหน้า คนจำนวนเอาเงินเป็นตัวตั้งทั้ง ๆ ที่ **ค่าของคนอยู่ที่ตัวขยันกับสมรรถนะ** คุณสมบัติติดตัวสำคัญสองอันนี้ ย่อมพาให้ไม่มีวันตกงานเป็นแน่

ดังเช่นคำรับรองว่า ไม่มีวันจนในหมู่นักขยันและขยันได้ตามพุทธภาษิต ผู้หมั่นเพียร ย่อมหาทรัพย์ได้ เป็นต้น

เท่าที่กล่าวมา แบบฉบับคนจนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งต้องพึ่งตนจนเพียงพอกระทั่งเหลือเผื่อแผ่สังคมใกล้เคียงพอเพียงได้ด้วย เมื่อรู้จักสามัคคี มีน้ำใจ กล้าให้ ถึงขนาดยอมขาดทุนของเราเท่ากับเป็นกำไรของเรา (our loss is our gain)

นัยสำคัญตามพระราชดำรัสในหลวง ต่างสอดคล้องกับสูตรสำเร็จของมนุษย์อารยะซึ่งพ่อครูสอนไว้ คือ มกน้อย สันโดษ สมรรถนะ ขยัน สร้างสรรค์ เสียสละ

เหมือนแม่น้ำสองสายต่างต้นน้ำไหลมาบรรจบเป็นแม่น้ำสายเดียวกันนั้น

พึ่งพิงพอพึ่งตน เพื่อพึ่งพาสามัคคี

ธรรมดาคนจน มีต้นทุนคือแรงงานครอบครัว

ตัวเอง จึงเหมาะที่จะทำเกษตรไร่นามากกว่าที่จะไปลงทุนทำอุตสาหกรรมซึ่งใช้เงินทุนสูง พร้อมดอกเบียเลยเสี่ยงภัยมากกับต้นทุนที่แพงขึ้นทุกปี

ประเทศอุตสาหกรรมก้าวหน้าไกล ต่างล้มเหลวอย่างมาก หากพึ่งตัวเองไม่ได้เพียงพอไม่เหมือนกลไกกรรมติดดินซึ่งพึ่งพิงธรรมชาติ ต้นทุนต่ำ จึงหาอยู่หากินได้ยั่งยืนตลอดไป

เมืองไทยใหญ่อุดม ดินดีสมเป็นนาสวน คนไทยควรหันคืนสู่ไร่นา พึ่งตัวเองให้ได้เป็นหลักตามแนวโครงการพระราชดำริต่าง ๆ

กลไกกรรมทำไร่นาเป็นอาชีพหลักอยู่ในสายเลือดเศรษฐกิจพอเพียงของมนุษยชาติ แม้ทุนใหญ่ข้ามชาติจะฉวยโอกาสแทรกแซงยื้อแย่งผลประโยชน์ คนเล็กคนน้อยต้องตื่นรู้ รวมหมู่กลุ่มพึ่งพากันเองให้ครบเครื่อง ครบวงจร เอื้ออาทรด้วยน้ำใจเมตตาสามัคคี เราท่านจะอยู่เย็นเป็นสุขได้ดีตามพระราชดำรัสชี้แนะทางสว่าง

การพึ่งตนเองเป็นจุดตั้งต้นตั้งหลักซึ่งสำคัญยิ่งใหญ่นักหนาเพราะนำพาไปได้อย่างยืนถาวรไม่มีที่พึ่งอื่นใดให้พึ่งได้วิเศษแน่นอนเด็ดขาดเสมอเหมือน

อย่างไรก็ดี **กว่าจะพึ่งตนเองได้ เป็นไทเต็มร้อย หนีไม่พ้นจำเป็นต้องพึ่งหมู่วมวลมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี อันเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของศาสนาพุทธ**

ในมิติของจิตวิญญาน คนเป็นสัตว์สังคม จะต้องเรียนรู้ชีวิตจิตใจจากคนอยู่เป็นหมู่ฝูงสัมพันธ์กันแน่นแฟ้น คือมีผัสสะเป็นปัจจัย เกิดปรากฏการณ์ประจักษ์สิทธิ์ เป็นประสบการณ์ตรง

ตัวคนผู้หลากหลายนานาจริต ต่างภูมิปัญญาเป็นตัวช่วยพิเศษสุดให้ก่อเกิดโจทย์เรียนรู้รอบมุกงามคุณ โลกธรรม กระทั่งอัตตามานะทิฏฐิ

ขาดทุนของเรา

จะเป็นกำไรของเราวันไหน?

สำหรับด้านเศรษฐกิจ ถ้าเป็นแบบทุนนิยมเสรีตลาดการค้าเป็นเหมือนสนามรบจบที่กลไกราคา

ตลาดอยู่ในกำมือทุนใหญ่คอยเอาเปรียบฟาดฟัน
กำไร ฝ่ายทุนน้อยต้องจ่ายอมเสียเปรียบ พร้อม
จำใจเสียสละแบ่งปันผลผลิตกระจายแก่เพื่อน
มนุษย์ต่อ ๆ ไป

ตรงกันข้ามกับ**ตลาดเศรษฐกิจพอเพียง** หรือ
บุญนิยม ของซื้อขายนำมาเพื่อแจกจ่ายแบ่งปัน
เรียกว่าวินวินทั้งคนซื้อคนขาย อาจขายในราคา
ถูกกว่าตลาด หรือขาดทุนไปเลย ด้วยน้ำใจน้ำพึ่ง
เรือ เสือพึ่งป่า ต่างถ้อยที่อาศัยให้หมูฝูงได้กินใช้
ประมาณนี้!

ดังนั้น การที่ทุก ๆ คนหันหน้าเข้าหากัน
ช่วยกันทำข้าวของออกมาราคาถูกดีเท่าไรยิ่ง
กล้าขาดทุน โดยไม่คิดค่าแรงตัวเอง นั่นเท่ากับ
ให้กำไรแก่สังคมหมูฝูงไปเต็ม ๆ

**เช่นชาวนาขายข้าวขาดทุนค่าแรงไปอย่าง
เดียว ชาวสวนชาวไร่อื่น ๆ ถ้าทำทำนอง
เดียวกันบ้าง ชาวนาได้ซื้อของกินใช้สัท่าอย่าง
จากชาวไร่สวนด้วย ชาวนาก็ได้ของถูก ๆ
ประหยัดตอบแทน เป็นกำไรกลับคืนมาน้อยก็
แล้วแต่**

**นี่คือขาดทุนของเรา จะกลับเป็นกำไรของ
เราได้จริง** ดังในหลวงตรัสเปรียบเช่นนี้แหละ

สาธารณโภคี วิธีคนจนวันนี้

ไม่มีเงินก็เหมือนหมาตัวหนึ่งหลายคนอาจมอง
เช่นนั้น สำหรับพระไม่ใช่แน่ กลับเหมือนเทวดา
มากกว่า

มหาเศรษฐีระดับโลก เขาวัดกันที่มูลค่าสิน-
ทรัพย์ที่ถือครองไว้

ใครที่หาเงินไว้เยอะตั้งร้อยล้านแต่ไม่เก็บกัก
ไว้เลยจะนับว่าจนหรือรวย คงต้องถือว่าจน
เมื่อวัดตามยอดเงินสะสม

ครั้นดูตามยอดเงินสะพัดจ่ายแจกແຫຼ່ງเป็น
ร้อยล้าน มันต้องนับเป็นเศรษฐีตัวจริง ๆ มาก
กว่าไหม ตกลงจะเอาอย่างไรกันแน่ดีเอ่ย?

เอาเถอะ เรามาเดินตามเศรษฐกิจพอเพียง
ดีกว่า เรื่องอะไรจะไปเดินตามกันเศรษฐกิจขี้เหนียว

เขี้ยวสะสม ขี้ไม่ให้หมากิน!

ยิ่งเหนือชั้นกว่านั้น คนทำงานฟรีไม่มีผลตอบแทน
กลับถึงมือเลย น่าจะเป็นพวกปิดทองกันพระ
หรือไร

สมัยก่อนอยู่บ้านนอก ที่ทางสาธารณะยังมี
เยอะ จะเก็บผักหักฟันเอาไปได้ตามสบาย พอ
บ้านเมืองเจริญขึ้นของให้เก็บกินใช้ฟรี ๆ ไม่มีเหลือ
อะไร ๆ เป็นเงินทองหมด อย่างนี้กว่าดีจัง
ข้าวของยังแพงขึ้นอีก มันเลยเดือดร้อนเหลือทน

ยิ่งบ้าดีเดือด ต้นราคาข้าวเปลือกเกรียนละ
หมื่นห้าสองหมื่นสมัยยังลัทธิรับจำนำข้าว ต่อ
ให้ไม่มีโกง มันก็พาเจ๊งทุกฝ่าย

เพราะฉะนั้น ปัญหาเศรษฐกิจต้องแก้ทาง
ลดราคาข้าวของ ช่วยกันทำข้าวของให้ถูกลง
ยิ่งถูกยิ่งดี

ชาวบุญนิยมตามชุมชนต่าง ๆ น่าภูมิใจ
ตัวเองที่สามารถทำงานฟรี หรือมีเงินเดือน
น้อยนิดอยู่ได้โดยเฉพาะพิสูจน์หลักขาดทุนของเรา
เป็นกำไรของเราดังในหลวงทรงชี้ชวนไว้ เราทำ
กันได้แล้ว กำลังทำอยู่ ทั้งตั้งหน้าทำต่อไป

ทุกวันนี้ชาวชุมชนบุญนิยมต่างตั้งหน้ามา
กล้าจน ด้วยแรงงานฟรี มีจิตอาสา ค่าครองชีพต่ำ
ถึงสามารถทำสื่อบุญนิยมทีวีไม่มีโฆษณา แต่
อาศัยค่าขายขยะจัดการศึกษาถิ่นอยู่หลับนอนฟรี

กิจการบุญนิยมต่าง ๆ ตั้งแต่กิจกรรม
ธรรมชาติไร้สารพิษ โรงสี โรงปุ๋ย โรงยาสมุนไพร
ร้านมังสวิรัตินุญบาทก็กินได้ เป็นต้น ทั้งหมด
ขับเคลื่อนรุดหน้าด้วยแรงงานคนจนซึ่งจนส่วนตัว
แต่รวมหัวทำให้ส่วนรวมมั่งคั่งมั่งมีพอสมควร
แบบสาธารณโภคี จนให้เป็น เห็นผลวิเศษเชียว

**แบบฉบับคนจน ถึงจะจนเงินทอง กลับ
ไม่จนข้าวของกินใช้ หยูกยาผ้าบ้านไม่อดคัด
ขาดแคลน แทนที่จะจนยาก กลายเป็นจนง่าย
จนสบาย ประหลาดดี มีญาติพี่น้องมากมาย**

เฉพาะอย่างยิ่ง ลำพังจนเงินทองไม่เป็น
ของสำคัญ ขาดศีลขาดธรรมถึงจะนับเป็น
คนจนแท้ ๆ

เพื่อตอบโจทย์ผลผลิตเกษตรตกต่ำ
รัฐบาลตัดสินใจเป็นนายทุนแทน
ซื้อแพ่ง ๆ เก็บไว้ในโกดัง
วันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า!
ซ้ำร้ายกว่านั้น มิได้คำนึงเทคนิคการโก่งสารพัด
ข้าวจึงไร้คุณภาพ
ข้าวจึงมีแต่ตัวเลขในโกดัง

การช่วยเกษตรกร ด้วยวิธีคิดแบบคนธรรมดา

ปัญหาเกษตรกร ยังคงเป็นปัญหาของทุกรัฐบาลตลอดไป

ตราบใดที่ยังต้องพึ่งพ่อค้านักธุรกิจ

ปรัชญาแห่งการค้าขาย กำไรสูงสุดคือเป้าหมายธุรกิจ

เพราะเหตุนี้ การกตราคาจึงไม่มีวันหายไปจากโลก

กตราคา อ่างคุณภาพพืชผล

กตราคา อ่างมีมากแล้ว

เพราะเหตุนี้ ปีใดที่เกษตรกรขายได้ราคาดีจึงเป็น “อุบัติเหตุ” เสียมากกว่า

รัฐบาลยุคใหม่พยายามตัดภาระ ลดค่าใช้จ่าย

แปรรูปรัฐวิสาหกิจก็แล้ว

ตัดภาระบำเหน็จบำนาญให้ไปขึ้นกับ กบข. ก็แล้ว

ลดบุคลากรก็แล้ว

รัฐบาลก็ทำมาตลอด จริงบ้าง มั่วบ้าง ก็แล้วแต่ผู้นำแต่ละยุคจะใส่ใจ

เพราะเหตุนี้ เมื่อควักเงินช่วยเกษตรกร จึงเป็นเรื่องสวนทางกับนโยบาย !

การแก้ปัญหาแบบยั่งยืนก็คือ ลดพื้นที่เพาะปลูก!

ควบคุมพื้นที่เพาะปลูก!

เมื่อปริมาณผลผลิตลด ราคาจะดีขึ้นโดยอัตโนมัติ

ส่งเสริมอุตสาหกรรมให้มากกว่าการเกษตรอีกหน่อย ก็หมดปัญหาไปเอง!

รัฐบาลทุนนิยม ย่อมส่งเสริมการผลิตที่มากด้วยปริมาณและคุณภาพ

ด้วยเหตุนี้ เกษตรกรรายย่อยจะค่อย ๆ ล้มหายตายจาก

เกษตรกรรายย่อยจะเกิดขึ้นแทน

ในอนาคต การต่อรองก็จะเปลี่ยนไป จาก “จำนวนเกษตรกร” ก็จะเปลี่ยนเป็น “ปริมาณที่ผลิตได้” !

ใครผลิตได้มาก เสียจะยิ่งดัง

มนุษยธรรมจะลดเสียง ตัวเลขผลผลิตจะดังกระหึ่มขึ้นแทน!

เพื่อตอบโจทย์ผลผลิตเกษตรตกต่ำ รัฐบาลตัดสินใจเป็นนายทุนแทน

ข้อแพง ๆ เก็บไว้ในโกดัง วันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า!

ซ้ำร้ายกว่านั้น มิได้คำนึงเทคนิคการโก่งสสารพัด

ข้าวจึงไร้คุณภาพ

ข้าวจึงมีแต่ตัวเลขในโกดัง

เขมรประกาศการส่งออกข้าวให้ไทยสูงที่สุดกว่าทุกปีที่ผ่านมา!

วันนี้ พรุ่งนี้ มะรืนนี้ พืชเศรษฐกิจตัวอื่น ๆ กำลังทยอยให้รัฐบาลช่วยรับซื้อ

เป็นหายนะของรัฐบาลในไม่ช้า !

ตอบโจทย์อีกที เพื่อหาทางออกให้เกษตรกร

หากหยุดการผลิตไม่ได้

รัฐต้องหาทาง “สร้างตลาด”

เอกชนอึดตัว แต่ศักยภาพของรัฐบาลมีมากมายมหาศาล

ประการที่ ๑ สามารถหาตลาดต่างประเทศได้ทั่วโลก

ประการที่ ๒ เชื้อเชิญต่างประเทศมาลงทุนตั้งโรงงานที่ใช้ผลผลิตของเรา

ประการที่ ๓ ขอร้องให้รัฐบาลต่างประเทศช่วยหาตลาดหรือช่วยซื้อผลผลิต

ประการที่ ๔ ส่งเสริมงานวิจัยเพื่อดึงเอาผลผลิตที่ล้นตลาดมาเป็นวัตถุดิบ

ความจริงแล้ว ทั้ง ๔ ข้อ ถ้าทำกันมาสม่ำเสมอ วันนี้เราก็คงไม่ต้องให้ คลสช. มาช่วยแก้ปัญหาหรอก!

อดีตที่ผ่านมาจึงเป็นเรื่องทุเรศ ๆ เพราะมัวแต่หาเสียง หาผลประโยชน์ !

๗

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๙๔

ฉบับที่แล้วได้สาธยายเรื่อง“ผี-เทวดา-พรหม”ซึ่งเป็นเรื่องของ“จิต-มโน-วิญญาน”แท้ๆ ที่จะ“เห็น”หรือ“รู้ภาวะจริง”ได้ ก็ต้องมี“ปสาทรูป ๕”และ“โคจรรูป ๕”ทำปฏิภาณกันขึ้น จึงจะ“เห็น” จะ“รู้ความจริงนั้นเต็มความจริงตามสภาพ”

ถ้าไม่มี“ปสาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕” ก็ไม่มี“กาย กับ โภณัฐพพะ” ทำปฏิภาณกัน ก็ไม่มี“วิญญาน ๖”เกิดขึ้นให้ตัวเองสามารถ“เห็นหรือรู้”ของตนเองได้

ยังเป็นของคนอื่นที่เขาจะ“เห็นหรือรู้จักวิญญาน” เขาก็ต้อง“เห็นหรือรู้”ของตน จึงจะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“ผี”หรือเป็น“สัตว์นรก”เป็นต้นนั้นของตน แล้วจึงจะได้เรียนรู้“ความจริง”(อริยสัจ)นี้แล้วจะได้กำจัดภาวะสัตว์นรกนี้ของตนให้เป็น“นิโรธอริยสัจ”

ต่อให้สมมุติว่า คุณสามารถจริงๆ เก่งกาจถึงขั้น“เห็นหรือรู้”วิญญานที่เป็นผีหรือจิตที่เป็นผีของคนอื่นเขาที่เป็น“ของเขา”ในใจของคนอื่นเขา ที่คุณสัมผัสก็ไม่ได้ แต่ะก็ไม่ได้ คุณได้แต่กำหนดหมายเอาเองอยู่ใน“สัญญา”ของตนเองเท่านั้น ซึ่ง“สัญญา”นั้นยังไม่ใช่“ปัญญา”ที่รู้“ความจริงตามความเป็นจริง” แล้วเราจะไปกำจัด“กิเลส”นั้นให้เขามันก็อยู่ที่อื่นในตัวคนอื่นเขา ได้อย่างไร???

หรือว่าจะใช้“ฤทธิ์อำนาจพิเศษ”ที่ลึกลับมหัศจรรย์ โดยใช้ฤทธิ์เบ่งอำนาจที่กา่งเก่ง เข้าไปทำลาย“กิเลส”ให้เขาได้เลย อย่างที่มีคนหลงเลอะเทอะกันว่าตนมีฤทธิ์มีอำนาจเยี่ยงนี้กันอยู่ เป็นอาจารย์พิเศษทั้งหลาย

ถ้าทำได้จริงๆ พระพุทธเจ้าทำไมไม่ทำให้ใครเลยสักคนเลยละ?? ถ้ามันง่ายอย่างนี้เป็นไปได้แบบนี้ พระพุทธเจ้าก็ต้องทำแล้วสิ

อย่าเก่งกว่าพระพุทธเจ้ากันเลย

ที่ว่าจะแก้กรรมให้คนนั้นคนนี้ได้ ไม่ให้เขาตกนรก ก็เท่ากับการกำจัดผีนรกในตัวคนอื่นได้ จัดการจิตวิญญานที่เป็นผีในตัวคนอื่นสำเร็จ แล้วพูดกันว่า แก้กรรมให้เขาหมด“เหตุแห่งทุกข์” ก็คือ แก้กรรมไม่ให้เขาต้องไปตกนรก ไม่ให้ไปเป็นผีกันนั้นหนะ มัน“ตลกไร้สาระ”ทั้งนั้น หลงเลอะเทอะเละเทอะมกมายแท้ๆ

เอาเถอะ ต่อให้คุณสามารถเห็นจิตเห็นวิญญานผู้อื่นได้จริงรู้ได้จริงก็เกิด มันไม่ใช่เรื่องที่พระพุทธเจ้าสรรเสริญหรือไม่ใช่เรื่องที่ท่านให้ทำเลย ท่านทรงห้ามเป็นทุกกฏด้วย และทรงบริภาษความเก่งนี้ด้วย ที่เป็นปาฏิหาริย์เรียกว่า “อาเทศนาปาฏิหาริย์” หรืออิทธิปาฏิหาริย์แบบนี้แหละ มียืนยันชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ “เกวัญสูตร” อ่านดูได้

นี่คือ ความจริงประเด็นสำคัญ ที่คนผู้หลงตนว่า ตนเก่งกาจเห็นจิตผีวิญญานผีของคนอื่นได้นั้น แล้วอวดดีว่าจะล้างกิเลสให้

เขา แก่กรรมที่เลวร้ายให้เขา มันเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะ“ผี”มันเป็น“จิต-วิญญาณ”ของเขา อยู่ในตัวคนอื่นคนใดก็ได้ของเขา เราจะล้วงเข้าไป สัมผัสในจิตในวิญญาณคนอื่นได้อย่างไร

เพราะ“จิตหรือวิญญาณ”มันคือ ธาตุรู้ ของใครก็ได้ของมัน จะไป“เอาความรู้สึกในใจ เขามาเป็นความรู้สึกในใจเรา”ได้อย่างไร?

จะไปจัดการ“ความโลภ-ความโกรธ”ใน จิตใจคนอื่นให้เขาไม่มีความโลภ-ความโกรธ กันแบบไหน...??...

มันไม่ใช่“ใจเรา” ใจใครก็ได้ใจใคร ใจเราก็ใจเรา ใจเขาก็ใจเขา ใจมันเป็น“อันเดียว” ของตนเท่านั้นที่มีศัพท์สำคัญเรียกว่า“เอโก”

ใจหรือจิตของใครก็ทำของตนเท่านั้น

จิตหรือวิญญาณของใครก็เป็นของคน นั้น“หนึ่งเดียว”(เอโก) มันไปเอา“จิตของคนอื่น มาอยู่ในจิต”ของเรา เป็น“สอง”ไม่ได้

เช่น ความ“อวิชชา”ที่หลงเลอะเทอะ ของคน“เข้าทรง”เป็นต้น หลงว่าให้จิตหรือ วิญญาณของคนอื่นเข้าทรงหรือเข้ามาเป็นจิต เป็นวิญญาณในจิตเรานั้น มันเป็นไปได้

“จิต”ของใคร มันก็เป็น“ของตนเอง หนึ่งเดียว”เป็น“เอโก” มันจะเข้าคนนั้น ออก จากคนนี้ หรือจิตผีจิตเทวดาอันเป็นจิตเร่ จิตร่อนจากที่ไหนก็ตามเข้าไปสิงคนนั้นคนนี้เป็นครั้งเป็นคราว ทับเข้าไปแทนที่ในจิตคน เข้าทรง หรือจิตคนนั้นออกจากตนเองไปก่อน ชั่วคราว แล้วค่อยกลับเข้ามาใหม่ เมื่อจิตผี

จิตเทวดานั้นออกไปจากตน จะเปลี่ยนกัน อยู่ในร่างนั้น จะทับกันอยู่มันเป็นไปได้อย่างไร

มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นนิยายปรัมปรา ลวงโลกมานานแสนนาน และจะหลอกคน ที่อวิชชาไปอีกนิรันดร์ ผู้อวิชชาไม่รู้ได้ง่ายๆ นั่นคือ ความหลงผิดอย่างยิ่ง

คน“เข้าทรง”กันอยู่ทั้งหลายนั้น เป็นแค่ “อุปาทาน”ชนิดหนึ่ง ที่กำหนดหมายเชื่อมัน ว่าเป็นจริงอย่างนั้น แล้วก็เกิดอาการตามที่มี “อุปาทาน”ของตนจนเป็นจริงสำเร็จในจิต (มโนมยัตตา)เป็น“ภาวะ”อาการเข้าทรงตามที่ ตนยึดไว้ว่าต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ อันเป็น อุปาทานอยู่ใน“อนุสัย”ของผู้ยังอวิชชา

ตนเองก็ไม่ว่าตนเองว่า เป็นไปได้อย่างไร หรือไม่ว่าตนมี“อนุสัย”ที่เป็น“อุปาทาน”นี้

ภาวะเช่นนี้คือ “มโนมยัตตา” คือ“รูป หรืออัตตาที่สำเร็จด้วยจิตของตนเองทำเอง เป็นเอง” ตนเองบ้าเองแท้ๆ ไม่มีวิญญาณ อื่นใดไหนเลยที่มาเข้าคนนั้นคนนี้ได้

การเข้าทรง เข้าสิง อะไรพวกนี้จึง เป็น“มโนมยัตตา” ที่เป็น“อุปาทาน”ซึ่งยัง อยู่ในกันบึง“อนุสัย”ของคนผู้นั้นๆ

ฉบับที่แล้ว เนื้อความก่อนจบมีว่า...

“ผี”มันก็คือ“วิญญาณ”คือ“จิต”นั่นเอง

“เทวดา”ก็“วิญญาณ” ก็“จิต”

“พรหม”ก็“วิญญาณ” ก็“จิต”

“จิต”ก็“วิญญาณ” ก็“มโน”

“มโน”ก็“วิญญาณ” ก็“จิต”

..ใช่มั้ย?

วิญญูณ-จิต-มโน ปรากฏอยู่ ณ ที่ใด
จึงคือ ตัวผี-ตัวเทวดาแท้ๆ อยู่ ณ ที่นั้น และ
ไม่ลืงลืออยู่ที่ไหนๆ อันเป็นมหาภูตรูปด้วย

จะอยู่ได้ประจำที่ เป็นเหมือนห้อง
เหมือนถ้ำ มีขอบเขต เรียกว่า“คูหาสยง” ที่
เดียวเท่านั้นคือ ในตัวสัตว์โลกที่มี“จิตนิยาม”

ดินน้ำไฟลม หรืออากาศ มหาภูตรูป
ทั้งหลาย มันเป็น“ผี”เป็น“เทวดา” ไม่ได้

“ผี”หรือ“เทวดา”หรือ“พรหม” ก็คือ
วิญญูณ คือจิต คือเจตสิก คืออารมณ์
คือเวทนาเท่านั้นที่เป็น“ผี” เป็น“เทวดา”

และเป็นแล้ว ก็“เห็นไม่ได้”(อนิทัสสนัง)
ไม่มี“สรีระ”(อสรีระ)ให้เห็นได้แบบตาเนื้อเห็นๆ

ถ้าจะ“เห็น(ปัสสโต)”ได้ “รู้(ชานโต)”ได้ก็
เป็นแค่“อาการ”เท่านั้นที่ปรากฏให้ผู้เรียนรู้
กำหนดหมาย(สัญญา) กำหนดเครื่องหมาย
(นิमित)เอาเองตามญาณปัญญาของตน

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็น“ผีแท้”ไม่ได้

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็น“เทวดาแท้”ไม่ได้

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็นได้แค่“ผีหลอก-
เทวดาหลอก-พรหมหลอกๆ” คือ“เท็จ”ทั้งสิ้น

แม้แต่“รูป”ทั้งหลายทั้งปวงเดี๋ยวยๆ
ที่ไม่เกี่ยวกับ“นาม”เลยนั้น มันเป็น“ผี”เป็น
“เทวดา”เป็น“พรหม”ไม่ได้เด็ดขาด

แต่ก็หลอกกัน แล้วก็หลงกันอยู่ในโลก
ปั่นขึ้นมาเป็น“มโนมยอัตตา”จนสำเร็จแล้วก็
เห็นเอง หลอกตนเอง หลอกผู้อื่นให้หลงตาม

จนกระทั่งผู้อื่นกลายเป็นผู้หลงก็มี“อุปาทาน”
สามารถได้มโนมยอัตตา(มโนมยัตตปฏิลาโภ)นั้น
ไปตามๆกัน หลงว่าจริงไปตามๆกันจนบัดนี้

มอมเมากันมานานแสนนาน แม้ปัจจุบัน
นี้ก็มอมเพลการหลอก ให้หลงผิดว่า ผี
เทวดามารพรหม ซึ่งก็ยอมรับกันอยู่จนว่า
เป็นเรื่องของวิญญูณ-ของจิต เป็นเรื่องของ
“ธาตุรู้”ซึ่งมองไม่เห็นตัวตน เพราะ“ไม่มี
สรีระ”(อสรีระ) เห็นไม่ได้ ทั้งๆที่พระพุทธเจ้า
ทรงยืนยันชัดว่า วิญญูณัง อนิทัสสนัง
อนันตัง สัพพโตปกัง [พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๓๕๐]

“วิญญูณ เห็นไม่ได้(อนิทัสสนัง) ตาเนื้อ
ของคนมองเห็นไม่ได้ มันไม่มีรูปร่างจะให้เห็น
เหมือนมนุษย์ล่องหนหายตัว เพราะไม่มี
เส้นมีกรอบมีขอบมีเขต มันไม่มีที่สุด(อนันตัง)
มันเหมือนแสงสว่างกระจายทั่วไป(สัพพโตปกัง)

แม้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๓
ก็มีพระวจนะยืนยันว่า “มโน”นั้น“อสรีระ”
คือ“ธาตุรู้”นั้น“ไม่มีรูปร่าง” ก็ชัดๆ

แต่ก็หลอกกันให้หลงผิดไปเห็นรูปร่าง
“ผี-เทวดา-มาร-พรหม” แม้จะระบุเอาเฉพาะ
“จิต-วิญญูณ-มโน”ตัวแท้เท่านั้น ก็หลอก
กันแล้วหลอกกันอีกว่ามี“รูปธาตุ”ที่เห็น“รูปร่าง
ตัวตน”ได้ หลอกกัน สร้างนิทานมาหลอก
กันว่า วิญญูณผีมีรูปร่างตัวตนอย่างนั้น
วิญญูณเทวดาเห็น“ร่าง”ได้อย่างนี้ ทั้งๆ
ที่เป็น“อุปาทายรูป”แท้ๆ ไม่ใช่“มหาภูตรูป
๔”เลย หรือแม้จะเป็น“อุปาทายรูป”ก็ยัง

ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “กาย” ที่เป็น “เอกกันตกัมมรูป” (รูปที่เกิดจากกรรมอย่างเดียวแท้ๆ) กับ “อตุขรูป” (รูปที่เกิดแต่ธาตุ) จึงจะแยกความเป็น “รูป” แยกความเป็น “นาม” ได้แท้จริง เด็ดขาด สามารถกำหนดรู้ “รูป/รูป-รูปกาย-รูปนาม-นามกาย-นามรูป” ได้ถูกต้องบริบูรณ์

ยิ่งหลอกกันหนักยิ่งขึ้น ว่า ถ้าใครมี ฤทธาภาพทางจิตวิญญาณ เก่งทางสมาธิทางฌานจิต นั้นยังสามารถเห็นรูปร่างตัวตนของผี ของวิญญาณได้เก่งกาจพิลึกพิลื้อ

แล้วคนก็ยังไปหลงศรัทธาบูชายกย่องผู้ที่ยัง “มิจฉาทิฎฐิ” กันหนักหนาขึ้นยิ่งๆ ขึ้นเลย ยิ่งผิดซ้อนซ้ำ โง่ซบโง่ซ้อน (อวิชาซบ-อวิชาซ้อน)หนักหนาสาหัสกันใหญ่อยู่แบบนี้

จนทุกวันนี้ในวงการพุทธศาสนาเมืองไทย พวกหลงเลอะเทอะถึงขั้นสามารถเข้าไปเฝ้า “วิญญาณของพระพุทธรูปเจ้า” กันโน่น เอาอาหารขำน้ำไปถวายพระพุทธรูปเจ้ากันเลย

คนจึงอวิชา แล้วมี “ตัวตน” ของผี หรือเทวดา หรือพระพรหม หรือพระเจ้า ไปตามทิฎฐิของตนอยู่ ไม่พ้นมิจฉาทิฎฐิ

ถ้าศึกษาตามคำสอนของพระพุทธรูปเจ้า สัมมาทิฎฐิได้แล้ว ปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติ เราก็สามารถเห็นความเป็น “ผี-เทวดา-มาร-พรหม” ได้ จาก “องค์ประชุมของรูปและนาม” (กาย) คือจิต คือวิญญาณ ที่เป็นผี เป็นเทวดา เป็นพรหมหรือวิสุทธิเทพในที่สุดตามพระพุทธรูปเจ้า ซึ่งใน “วิญญาณฐิติ ๗”

กิตติ หรือใน “สัตตาวาส ๘” กิตติ หากผู้ปฏิบัติ “สัมพัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” อย่างสัมมาทิฎฐิแล้วจะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น “สัตวิอุปปาตกะ” (สัตตา อุปปาติกา)

เราสามารถเห็นความเป็น “ผี-เทวดา-มาร-พรหม” ได้ด้วย “ญาณ” ด้วย “วิชา” ซึ่งเป็นการรู้ที่มี “จักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิชา-แสงสว่าง” (พตปฎ. เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๖๗๔ และเล่มอื่นๆ)

จะเรียกว่า “ตาทิพย์-ตาธรรม-ตาวิเศษ” อะไรก็แล้วแต่ ที่รู้ด้วย “วิชา ๘” ก็คือ “ความรู้พิเศษที่ต่างไปจากที่รู้แบบเทวนิยม”

ส่วนผู้ “มิจฉาทิฎฐิ” อยู่ ก็จะมี “ตาทิพย์-ตาธรรม-ตาวิเศษ” แบบของเขาเช่นกัน แต่เป็นการเห็น “วิญญาณ” แบบปุถุชนเทวนิยม

ปุถุชนเทวนิยมรู้เห็น “เทพ” แบบลึกลับ ที่บอกความวิเศษก็มหัศจรรย์ประหลาดจนตนเองก็อธิบายไม่ได้ ว่าคืออะไร มีอะไร เป็นเหตุเป็นปัจจัย เกิดอย่างไร ดับอย่างไร

ส่วนของพุทธนั้นเป็นแบบ “อเทวนิยม” ซึ่งเป็นแบบ “ไม่ลึกลับ” (อรหะ) มีการพิสูจน์ ด้วยการสัมผัสสัมผัสเทวดานั้นๆ ได้จริง เป็นความวิเศษที่ตนเองบอกได้อธิบายได้ มีปรากฏการณ์แห่ง “อิทัปปัจจยตา” ยืนยัน

วิชาพระพุทธรูปเจ้า นั้นรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง แม้จะเป็น “นามธรรม” ละเอียด (นิพฺพณ) ที่ลึกซึ้งถึงขั้นสันตา (สงบ) - ปณีตา (ประณีตสุขุม) แห่งภาวะ “กายปัสสัทธิ” อันเป็น “องค์ประกอบของรูปนาม” ที่เป็น “กาย” สงบขึ้น “ดับอาสวะ”

ซึ่งต้องเห็นด้วยความเป็น“กาย” เริ่มเห็นขั้นต้นก่อนอื่น คือ “ลักกาย”(กายของตน) ซึ่งเป็นสังโยชน์ข้อแรกกันทีเดียว แล้วจึงจะเป็นการเริ่มต้นเข้าสู่การศึกษา“กายในกาย” “โลกุตระ”ข้อที่ ๑ ของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” (ข้อต้นในสติปัฏฐาน ๔) ซึ่งเป็น “กายสังขาร”

แล้วปฏิบัติไปตามปกติในชีวิตประจำวัน ด้วยหลัก“กายคตาสติ”นั้นแหละให้มีผล “ละความดำริพล่านที่อาศัยเรือนเสียได้”(เยเคหสิตา สรสังกปฺปา เต ปหิยันติ) ไปจนกระทั่งเกิดภูมิรู้ตามสัมมาทิฐิ สำเร็จผลไปตามหลัก“อานาปานสติ”สัมบูรณ์“สัมมานิโรธ”เป็นที่สุดโดยพิจารณาด้วย“สติปัฏฐาน ๔” ปฏิบัติตาม“สัมมปปธาน ๔”มี“อิทธิบาท ๔” ช่วยตลอด สังสมลงเป็น“อินทริย์ ๕-พละ ๕” จนกระทั่งบริบูรณ์ด้วย“โพชฌงค์ ๗” บนฐานปฏิบัติอันนอกคือ “มรรคองค์ ๘”นั่นเอง ครบ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” สำเร็จอารยธรรม “โลกุตระ ๔๖”ที่มี“กายสงบ”(กายปัสสัทธิ)ขึ้น “ดับอาสวะ”ที่ผู้ปฏิบัติรู้จักจริงบรรลุ“วิชา และวิมุติ” โดยเห็นแจ้งความจริง(สังคิต) ชนิดที่มีจักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิชา-แสงสว่าง

ซึ่งต้องศึกษา“กาย”ต่างๆ เช่น กายสังขาร-กายวิญญาณ-กายกรรม-กายคต-กายานุปัสสนา-กายหุจจิต-กายกสิ-กายปสาท-กายปัสสัทธิ-กายปาคุณญตา-กายภาวนา-กายลหุตา-กายมุกตา-กายกัมมัฏญตา ฯลฯ

แต่ถ้าผู้ปฏิบัติบางคน แม้จะสามารถ

ปฏิบัติจนกระทั่งทำให้อาสวะของตนบางอย่างหมดสิ้นไปได้บ้างแล้ว เป็น“กายลักขีบุคคล” ผู้ปฏิบัติผู้นี้ ก็ยังต้องปฏิบัติ“สัมผัส วิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” สำเร็จวิริยาบถอยู่ เพราะเห็นด้วยปัญญา” จนกว่าอาสวะทั้งหมดของผู้นั้นจะหมดสิ้นเกลี้ยง ได้จริง (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑) จึงจะทรงยอมรับว่า เป็นผู้บรรลุถึงที่สุดอรหนต์

เห็นความสำคัญของคำว่า“กาย”นี้ขึ้นบ้างแล้ว ไข่ม้อย?

“กาย”เป็น“องค์รวม”หรือ“องค์ประชุมรูปกับนาม”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า “สังขาร” เริ่มตั้งแต่“กายสังขาร”

“สังขาร”นี้แหละที่คนทั้งหลาย“ไม่รู้” คือ“อวิชชา” ซึ่งเป็นข้อแรกของ“ปฏิจจสมุปบาท”(คือการอาศัยกันและกันเกิด)เลยทีเดียว

“เพราะอวิชชา เป็นปัจจัย จึงมีสังขาร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๔ “มหาขันธกะ” ข้อ ๑)

ผู้ไม่ศึกษาให้สัมมาทิฐิ ก็จะไม่รู้จักแจ้งรู้จริงความเป็น“สังขาร”นี้แน่ หรือแม้ศึกษาไม่ดีก็ยังไม่ถึง“มิจฉาทิฐิ”ได้

“สังขาร”นั้น เราจะเรียนรู้ได้จากชีวิตที่ต้องอยู่กับ“มหาภูตรูป ๔”รวมอยู่ด้วยในโลก ซึ่งเรามีความเกี่ยวข้อสัมพันธ์พัวพันเป็นธรรมชาติของชีวิตสัตว์ ที่มี“ประสาท”เริ่มจาก“ปสาทรูป ๕”ทำหน้าที่ร่วมกับ“โคจรรูป ๕”นั้นแหละขึ้นมา เช่น ตาสัมผัสรูป หูสัมผัสเสียง เป็นต้น ทั้ง ๕ ทวารนั้น เมื่อ

สัมผัสกระทบกันขึ้นก็เกิด“วิมฺญฺญาณ” ซึ่งมี “วิมฺญฺญาณ ๖”ให้ศึกษาปฏิบัติกำจัดกิเลสใน “กาย”(องค์ประชุม หรือองค์ประกอบของรูปนาม)นั้นๆ เมื่อ“ปสาทรูป”กับ“โคจรรูป”สัมผัสกัน เข้าเป็น“ผัสสะ ๓”ก็เกิด“วิมฺญฺญาณ”

นี้แหละคือ “วิมฺญฺญาณผิ”หรือ“วิมฺญฺญาณ เทวตา” ซึ่งเป็น“สัตว์โอบปาติกะ”(สัตว์ทางจิต วิมฺญฺญาณ) “ผิหรือเทวตา”นี้เกิดอยู่ในตัวคน เป็นๆ จึงจะเห็น“ความจริง”ได้ เพราะยังมี “ปสาทรูป ๕ และโคจรรูป ๕”ทำงานในคนที่ ยังมีชีวิตอยู่ จึงเห็น“กายวิมฺญฺญาณ”ได้

ถ้าตายไปแล้ว ก็ไม่มี“กาย”ของสัตว์ หรือไม่มี“องค์ประชุมของรูปนาม”ที่จะแสดง ภาวะแห่ง“ความจริง”ให้ใครใด แม้แต่เจ้าตัว ผู้เป็นเจ้าของวิมฺญฺญาณไม่ครบ“องค์ประกอบ”(กาย)ก็ไม่สามารถรู้จรรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”

ผู้ยัง“อวิชชา”ทุกคนจึงต้องศึกษาจาก “ภาวรูป ๒” อันเกิดจาก“ปสาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕” ซึ่งคนผู้ยังอวิชชาก็ยังมีความเป็น “อิตตา”อยู่ คือ ๑) “อิตถัตตะ”(ภาวะที่ยังมี อิตตาไม่สงบระงับ จิตยังตื่นแสหา หรือจิตยังหวั่นไหว จิตยังกระเพื่อม จิตยังมีฟุ้งอยู่ จิตยังไม่หมดนิวรณ์ จิตยังไม่เป็นเอกัคคตาหรือยังไม่เป็นเอกบุรุษ) ที่เราจะ ต้องรู้จรรู้แจ้งรู้จริง“อิตถินทริย”(จิตยังมีอำนาจ ไม่พอ หรือยังไม่บริบูรณ์,จิตยังมีความเป็นใหญ่ในตน ไม่เต็มตัว) ยังมีภาวะของ“อิตถินิมิตต” คือ ยังมีเครื่องหมายแห่ง“การเกิด(โยนิ)”อยู่ ซึ่งยังไม่เจริญถึงขั้น“ปฺริสการ”(ความเป็นเอกอิสระ)

๒) ผู้ยังมี“อิตถัตตะ”จึงต้องปฏิบัติตน ให้ถึงขั้น“ปฺริสัตตะ”[ภาวะที่เป็นอิตตาที่สงบระงับ (บัลลัมภติ) จิตเป็นเอกัคคตา ไม่มีเพื่อนสองในจิต(อยู่ ผู้เดียว) เป็นเอกอิสระหรือเป็นเอกบุรุษ หรือเป็นอุตตม ปฺริส ไม่มีเครื่องหมายแห่งการเกิด(ไม่มีอิตถินิมิต)แล้ว] แม้ จะยังเป็น“อิตตา”อยู่ แต่เป็น“อิตตา”ของผู้ มี“ญาณ”ที่รู้จรรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อิตตา” ของสัตว์ต่างๆในตนของตน

และสามารถปฏิบัติจนกระทั่งกำจัด “อิตถัตตะ”ให้เป็น“ปฺริสัตตะ”ได้สำเร็จแล้วจริง จึงเป็นผู้“ไม่ลืกลับ”(อรห)ในความเป็น “อิตตาของสัตว์ทางจิต”(โอบปาติกะสัตว์) สามารถ กำจัดความเป็นสัตว์ได้แท้ ความเป็นสัตว์ นั้นๆตาย ดับสิ้น ไม่มีสัตว์กวนในจิต จิตก็ สงบระงับ แม้จะยังอาศัย“อิตตา”นั้นอยู่ก็เป็น “อรหัตตะ” คือ เป็นผู้รู้จรรู้แจ้งรู้จริงใน ความเป็น“อิตตา” เพราะไม่ลืกลับ(อรหะ)ใน ความเป็นอิตตาได้แล้ว จึงกำจัด“อิตตาสัตว์” แต่ละระดับได้แล้ว จนกระทั่งมี“ปฺริสถาม” (กำลังแห่งความเป็นเพศที่หนึ่งหรือบุรุษเพศ)

ธรรมดาปุณฺณชนผู้ที่ยังมี“อวิชชา”อยู่ เป็นสามัญของคนทั่วไป ยังไม่ได้เรียนรู้ ยัง ไม่ได้ฝึกฝนตนอย่างใดเลย “วิมฺญฺญาณ”ก็ จะมีอารมณ์ไม่ดี คือมีวิมฺญฺญาณสัตว์ทางจิต ที่เรียกว่าวิมฺญฺญาณผิ(ทุกขเวทนา ซึ่งอยากอย่างนั้น อย่างนี้อยู่ตลอด) หรือไม่มีอารมณ์ดี คือมี วิมฺญฺญาณสัตว์ทางจิต ที่เรียกว่า เทวตา(สุข เวทนา ซึ่งได้บำบัตอารมณ์อยากนั้นๆอยู่อย่างต่อเนื่อง)

หรือบางคราก็“พักยก”เป็นวิญญูณสัตว์ทางจิตที่ไม่เป็นทั้งผีทั้งเทวดา-อารมณกลางๆ (อทุกขมสุขเวทนาหรือเคหสิตอุเบกขาเวทนา)

ชีวิตคน“อวิชา”สามัญก็จะดำเนินไปกับ“ศรัทธา-สังคมา(ปริสา)-มารยาท-อวิชา-ยถากรรม-สติ-ปัญญา”

เขาจะมีสามัญสำนึก(common sense : ขึ้น conscious สามัญ) ที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของกิเลสเป็นปกติธรรมดา สำหรับปุถุชนทุกคน

ส่วนผู้เป็น“กัลยาณชน”มีสำนึกสูงขึ้นกว่า ก็จะมีการฝึกฝนสังวรตน ควบคุมตน ชีวิตก็จะดำเนินไปกับ“ศรัทธา-ศีล-หิริ-โอตตปปะ-พหุสุต-จาคะ-ปัญญา” ตามภูมิแห่งฐานานุฐานะของสัตว์เทวดาโลกีย์

ส่วนผู้เป็นพุทธที่“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะมีชีวิตดำเนินไปตามฐานะแห่งตน เท่าที่ตนได้สมทาน“ศีล”อันเหมาะสมกับตนไปตามลำดับ ขั้นตอนก็มี“ศีล ๕”พื้นฐานไปก่อน ด้วย“การปฏิบัติที่ไม่ผิดคำสอนของพระศาสดา” (อปัณณกปฏิบัติ ๓) นั่นคือ “*สำรวมอินทริย ๖ (และข้ออื่นในสัมมปปธาน ๔)-โกชเนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ*” ก็จะเจริญ“ศรัทธา-หิริ-โอตตปปะ-พหุสุต-วิริยะ-สติ-ปัญญา” เกิดสามัญผล“อริจิตสิกขา”เป็น“ฉาน ๔”สั่งสมลงเป็น“สัมมาสมาธิ” และมี“อริปัญญาลิกขา”เจริญเป็น“วิชา ๘” จึงพ้นความเป็น“สัตว์โลกีย์” ไปตามลำดับ

ศาสนาพุทธรู้จักแจ้งรู้จริง“วิญญูณ

สัตว์”(สัตว์โอปปาติกะ) ด้วย“อริปัญญาลิกขา”และกำจัดความเป็น“สัตว์ผี-สัตว์เทวดา”ไปตามลำดับ จนหมดสิ้นความเป็นสัตว์ พ้นสังโยชน์ ๑๐ ก็บริบูรณ์ด้วย“สัญญาเวทิตนิโรธ” สิ้น“อวิชาสวะ”สัมบูรณ์เป็นที่สุดได้

เพราะเป็นผู้มีปัญญาที่รู้จักแจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”ของสัตว์ทางจิตวิญญูณที่แท้จริง(สัตตवास ๙)อย่างบริบูรณ์ และทั้งได้ปฏิบัติในขณะมี“วิญญูณฐิติ” นั่นคือ มีวิญญูณปรากฏสัมผัสอยู่จริงในตนณบัดนั้น จึงเป็นการ“*สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย*”อยู่แท้

สามารถปฏิบัติ“กำหนดหมายรู้(สัญญา) ภาวะรูปและภาวะนาม” และภาวะอื่นๆอีกในความเป็น“รูป”หรือ“นาม”ได้อย่างสัมมาทิฏฐิ ทั้ง“รูป ๒๘” เป็นต้น

และปฏิบัติในขณะมี“วิญญูณ”เกิดอยู่ลัดๆ มีอยู่โหนโหน ตั้งอยู่ในปัจจุบัน ด้วยการ“สัมผัส ๓”ให้เห็นความเป็น“กาย”อันปรากฏอยู่จริงให้เห็น“กายวิญญูณ”ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า ที่เรียกว่า “วิญญูณฐิติ ๓” และศึกษาฝึกฝนด้วย“สัญญา”ที่สัมมาทิฏฐิ นั่นคือใช้การกำหนดหมายอ่านรู้-เรียนรู้ และปฏิบัติกำจัดความเป็น“สัตว์”นั้นๆให้สิ้นไป พ้นสังโยชน์ได้เป็นลำดับๆ

ต้องมี“กาย”ให้สัมผัส ต้องใช้“สัญญา”กำหนดหมายรู้ “กาย”กับ“สัญญา”นี้คือ องค์ประกอบหลักสำคัญ ๒ อย่าง ที่ผู้ปฏิบัติจะต้อง“สัมมาทิฏฐิ”จริงๆในความเป็น“กาย”

กับความเป็น“สัญญา”ว่า มันคืออะไร? และ
อย่างไรกันแท้? จึงจะปฏิบัติได้เป็น“สัมมา
ปฏิบัติ”มีมรรคผลกันจริง

ซึ่งต้องศึกษาความเป็น“รูป”และเป็น
“นาม”อย่างถูกต้องเป็นสำคัญให้สัมบูรณ์
“รูป”คือ อะไร? “นาม”คือ อะไร?

ตอบกันชัดๆ เฉพาะ“ปริเฉท”(context)
ที่กำหนดกรอบแห่งการเรียนรู้ปรมัตถธรรม
ได้แก่ จิต ๘๙ เจตสิก ๕๒ รูป ๒๘ เป็นต้น

โดยเฉพาะที่เรากำลังหมายถึง ก็คือคำ
ว่า “กาย”นี้เอง ที่เป็น“องค์ประกอบของรูป/
กับนามที่ปรากฏกันอยู่ขณะนี้”โทณโท และ
อยู่ใน“ปริเฉท”ที่เรากำลังเผชิญสัมผัสอยู่
ไฉ่ๆหลัดๆขณะนี้ปัจจุบันนี้มีของจริงยืนยันทัน

และใน“ปริเฉท”นี้มี“รูปกับนาม” ซึ่ง
ล้วนเป็นของเราในใจเราเองอยู่บัดเดี๋ยวนี้

“รูป” ก็คือ “ภาวะที่ถูกรู้” เป็น“ตัวถูก
กระทำ” หรือเป็น“ผู้ไม่อยู่ในฐานะทำหน้าที่
รู้” กำลังอยู่ในฐานะ“ผู้ถูกรู้” เรียกกันว่า
“ภาววิสัย-วัตถุวิสัย” ในเชิงไวยากรณ์เป็น
“กรรมของกิริยา” ซึ่งเป็น objective

ในภาวะที่“ถูกรู้”ก็ต้องมีนามธรรม
คือ “จิต-มโน-วิญญาณ”ของเราเองนั่นเอง
เป็น“ตัวผู้รู้”หรือ“ทำหน้าที่เข้าไปรู้”

“ตัวผู้รู้”นี้คือตัวเราเอง ซึ่งหมายถึง
“วิปัสสนาญาณ”ของเราเอง เรียกกันว่า
“อัตวิสัย-จิตวิสัย” ในเชิงไวยากรณ์เป็น
“ประธานของกิริยา” ซึ่งเป็น subjective

ที่มันทำให้คนงงสับสนสงสัยก็คือ คำ
ว่า“อัตวิสัยหรือจิตวิสัย” subjective นี้เอง
ที่คนไปหลงว่า ก็เมื่อกล่าวว่า“อัตวิสัย” มัน
ก็ต้องหมายถึง“ตนเอง”แล้วจะไปหมายถึง
“ผู้ถูกรู้” ซึ่งมันก็ต้องหมายถึง“ผู้อื่น” อัน
ไม่ใช่“ตนเอง”(อัตตา)โน่น เป็นอย่างนั้นได้ไง?

เพราะ“การจะมองเห็น”มันก็ต้อง“มอง
เห็นผู้อื่น-สิ่งอื่น-นอกตัวเราเอง”สิ!!!!!!

จะมา“มองเห็นตัวเอง”ได้ยังไง????

นี่แหละคือ ๑)ความไม่เข้าใจ“ปรมัตถ
ธรรม” อันเป็นเรื่องของ“จิต-มโน-วิญญาณ”
ยังเข้าไม่ถึงอภิธรรมที่เกี่ยวกับ“จิต-เจตสิก
-รูป-นิพพาน” จึงยังไม่รู้จริงในภาวะ“อัตตา”

๒)ไม่มองเข้าหาตนเอง มัวแต่เข้าใจว่า
“อัตตวิสัย”คือ “ผู้อื่น-คนอื่น” โดยเฉพาะ
ยังไปหลงมองออกนอกภาวะ“จิต”ตนเอง
ไม่ได้เข้ามามอง“จิต”ตนเอง ไม่รู้ว่าหมายถึง
“จิตตนเอง”ที่เป็น“จิตวิสัย”แล้ว ตอนนี

“ตัวที่ถูกรู้”ระบุชัดๆก็คือ “จิต”ที่เป็น
ตัวกิลสของ“องค์ประชุมกันอยู่ในรูปกับ
นาม”ของตนเอง คือ“กาย”ของตนเองแท้ๆ
ขณะนี้ ที่มีทั้งความเป็น“รูป”และเป็น“นาม”
ประชุมกันอยู่ที่เรียกว่า“กาย”

ผู้ที่ยัง“มิฉภาทิภูลฺลิตฺวา”ว่า “กาย”คือ“ร่าง”
(สรีระ) ซึ่งหมายเอาเฉพาะแต่“รูป”ภายนอก
ข้ามิหน่าไปเข้าใจว่า“อัตวิสัย”ตอนนี้ ก็ยัง
หลงผิดไปหมายเอาว่าเป็นตัวตน-บุคคล-เรา-
เขา ที่ยังเป็นตัวตนของความเป็น“ผู้อื่น-

คนอื่น” ยังไปหลงว่า เป็น“คน” เป็นแห่ง
ก่อนของดินน้ำไฟลมข้างนอกเป็น“กาย”อยู่
ซึ่งไม่ใช่“ใจของเรา” แต่ยังมีไปหลงเอา
ตัวตนที่เป็น“ร่าง”(สรีระ)ของคนข้างนอกใจอยู่

แต่จริงๆ ความรู้ขั้นนี้มันหมายเอา
ภาวะของ“จิตวิสัย”ของเราเองแล้ว ก็ยังไม่รู้

คนผู้นี้ย่อมไม่เฉลียวใจเลยว่า ตอนนี
ความเป็น“อัตตวิสัย”ก็คือ“กาย” ที่เป็น จิต-
มโน-วิญญาณ”ของตนเอง ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐

“กาย”จึงคือ “จิต-มโน-วิญญาณ”ที่
เป็น“ธาตุรู้”ของคน และเป็น“ตัวผู้ทำหน้าที่
รู้เอง” เป็น“ตัวผู้เข้าไปรู้เสียเอง” เรียกกันว่า
“อัตตวิสัย-จิตวิสัย” ในเชิงไวยากรณ์เป็น
“ประธานของประโยค” ซึ่งเป็น subjective
และเรากำลังคือตัว“ประธาน”เอง เป็น“นาม”

ส่วน“รูป”ในตอนนี้เป็น “ภาวะที่ถูกรู้”
ก็เป็น“จิต-มโน-วิญญาณ”ซึ่งเป็น“พลังงาน”
ขั้น“ปรมัตถธรรม”ที่ลึกลับลึกละเอียดรู้จัก
ยากกว่าพลังงานทางฟิสิกส์ทางเคมีที่โลก
แห่งวิทยาศาสตร์ทั่วไปรู้จัก และสามารถ
จัดการได้ และเราก็กาลังมี“วิปัสสนาญาณ”
(วิชา)รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของตน”(อัตตา)
อยู่ไหนขณะนี้ รู้“ตัวตนของกิเลส”นั่นเอง

“จิต-มโน-วิญญาณ”ก็คือ“นาม”นี้จึง
เป็นพลังงานที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ยากยิ่ง
กว่าพลังงานทางฟิสิกส์ทางเคมีที่โลกแห่ง
วิทยาศาสตร์รู้ได้กันอยู่ทั่วไป

และที่เป็นนัยสำคัญซึ่งเป็นภาวะยก
ย่อนซับซ้อนทวนกระแส(ปฏิสโต)มีนัยะแย้งกัน
อยู่ เป็นขั้นสูงขึ้นไป ประเด็นนี้แหละที่ชื่อ
ว่า ขั้น“ปรมัตถธรรม” ที่เข้าขั้น“จิต-เจตสิก-
รูป-นิพพาน”อันจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ยากยิ่ง
กว่าพลังงานทางฟิสิกส์ทางเคมีที่โลกแห่ง
วิทยาศาสตร์รู้ได้กันทั่วไป

นั่นก็คือ ความเป็น“นาม”นี้แหละเป็น
“จิต-มโน-วิญญาณ”ของเราเองแท้ๆ แต่ตอน
นี้เป็น“ภาวะที่ถูกรู้” จึงชื่อว่า“รูป” ตอนนี
สำหรับ“ภาวะนี้”ไม่ได้อยู่ใน“ภาวะของผู้รู้”
แต่ให้“ภาวะอื่นเข้ามารู้” ซึ่งทั้ง ๒ ภาวะ
ล้วนคือ“จิต-มโน-วิญญาณ”ของเราเองทั้งสิ้น

“นาม”ตอนนี้จึงได้กลายมาเป็นภาวะ
อยู่ในสถานะความเป็น“รูป” เป็น objective
(ภาววิสัย-วัตถุวิสัย)ให้“นาม”ของเราเองนั้นแหละที่
เป็นอีกภาวะหนึ่งเข้าไป“รู้” เป็น subjective
(อัตวิสัย-จิตวิสัย) ตอนนีจึงอยู่ในภาวะของ
“ตนเอง”(อัตตา)ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ในตนเอง ซึ่ง
ล้วนหมายถึง“จิต-เจตสิก-รูป”(ปรมัตถ์)ทั้งนั้น

“ปรมัตถธรรม”ขั้นนี้จึงอยู่ในฐานะทั้ง
“รูป”และทั้ง“นาม”

นี้แหละ“กาย” ที่ชื่อว่า“นามรูป” และ
ตอนนี้เจตนาเรากำหนดเอา“นามธรรม”แท้ๆ
ซึ่งมีทั้งภาวะของ“เวทนา-สัญญา-เจตนา-
ผัสสะ-มนสิการ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔

แต่ตอนนี้อยู่ในสถานะ“รูป” ทั่วๆที่เป็น

“จิต-มโน-วิญญาณ” แท้ๆ ทำหน้าที่รู้แต่ไม่ใช่ “รู้” ในฐานะ “ปัญญา” “รู้” ขณะนี้อยู่ในฐานะแค่ “สัญญา” เท่านั้นทำหน้าที่กำหนดรู้ “เวทนา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ” ของตนอยู่ นั่นก็คือ “นาม” ที่เป็น “อารมณ์หรือความรู้สึก” (เวทนา) อยู่” บ้าง และเป็นความปรารถนา-ความต้องการ (เจตนา) อยู่” บ้าง ในขณะที่ “ผัสสะ” ขณะกำลังมี “มนสิการ” อยู่ คือ กำลังมี “การทำใจในใจ” ของตนเอง ซึ่งก็คือ “นามธรรม” โดยมี “สัญญา” เป็น “นาม” แต่ “เวทนา-เจตนา” เป็น “รูป” ให้สัญญาทำหน้าที่ “นาม” ก็คือ จิตตนเองเข้ามา “รู้” จิตตนเอง

ตอนนี้จิตส่วนหนึ่งให้ “ภาวะอีกภาวะหนึ่งเข้ามารู้ภาวะนามของเรา” นามนี้กลายเป็น “ตัวถูกรู้” อยู่ในฐานะ objective เพราะแปรฐานะเป็นภาวีสัย, วัตถุวิสัยไปแล้ว จึงชื่อว่า “รูป” แม้จะเป็น “จิต-มโน-วิญญาณ” แต่ตอนนี้ไม่ได้อยู่ในฐานะ “ผู้รู้ที่ทำหน้าที่รู้ภาวะอื่น” ไม่ได้ทำหน้าที่ “ประธาน” (subjective)

ตอนนี้กำลังทำหน้าที่ในฐานะที่เป็น “พลังงานศักย์” (static ที่มี potential energy) แต่ก็ยังเป็น “จิตวิสัย” ยังเป็นอัตวิสัย ทว่าตอนนี้ฐานะไม่ได้อยู่ในภาวะ “พลังงานจลน์” (dynamic ที่เป็น kinetic energy)

ทั้ง “รูป” ทั้ง “นาม” คือ จิต-มโน-วิญญาณของเราเองทั้งสิ้น ที่กำลังมี “มนสิการ” อยู่

หายง หายลับสน หรือยัง?

เมื่อผู้ใดมีปัญญาขั้น “วิปัสสนาญาณ”

หรือมี “วิชา ๘” ข้อ ๑ เป็นโลกุตตรธรรมของพระพุทธเจ้า ผู้นั้นก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงภาวะแห่ง “รูป” และ “นาม” ทั้งหลาย ดังสาธยายมานี้ได้ชัดเจนไปตามลำดับ

“โลกุตตรธรรม” ของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสว่า “คัมภีรา-ทุพฺพสา-ทฺรฺนุโฆธา-สันตา-ปณฺธิตา-อฏฺฐกาวจรา-นิปฺพณา” นั้น จะต้อง “ปณฺธิตเวทนียา” เท่านั้นที่รู้จริงรู้แจ้งได้

สังคมมนุษย์มี “รูป” กับ “นาม” นี้แหละที่เป็นตัวการยุ่งที่สุด ร่วมกันสร้างเรื่องก่อเรื่อง ถ้าเข้าใจคำต่อไปนี้ชัด ก็จะเข้าใจรูปกับนามละเอียดลออขึ้น ได้แก่ รูปรูป, รูปนาม, รูปกาย, นามกาย, นามรูป หรือเลยสุดไปอีกบัญญัติคำเรียกว่า “นามนาม” ก็ยังได้

คำแรก “รูป” นั้น มีความหมาย ๒ นัย นัยหนึ่ง “รูป” คือ “ภาวะที่ถูกรู้” ซึ่งภาวนานั้นเป็นภายนอกตัวสัตว์ โดยเฉพาะภายนอกตัวคนผู้ที่เกี่ยวกับ “รูป” นั้น

ภาวนานั้นจึง ๑) คือ “มหาภูตรูป ๔” ที่เป็น “อุตุนิยาม” แท้ๆ ซึ่งเป็น “รูปรูป” เต็มสภาพ ๒) ภาวนานั้นเป็นชั่วระดับ “พีชนิยาม” ที่เป็น “รูปรูป” นอกตัวเราก็ได้ เป็นตัวเราก็ได้ ๓) ภาวนานั้นเป็นกรรมกิริยาของสัตว์และคน กรรมของตนถูกรู้ขึ้น “กรรมนิยาม”

๔) ภาวนานั้นเป็น “ปสาทรูป ๕” ที่ไม่ทำหน้าที่ตาม “วิสัยรูป ๕” หรือ “โคจร ๕” แต่ก็ยังทรงอยู่ เป็นสภาพมีอยู่คือ “ธรรมนิยาม”

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

● งานฉลองหนาว ครั้งที่ ๑๑ ๒๕๕๘
ที่ชุมชนภูผาฟ้า

บนเส้นทางนักศึกษา (๖) สอบตกทางโลก เพื่อมาสอบทางธรรม

ชีวิตนักศึกษาปริญญาโทตอนนี้ ดูเหมือนจะเข้าสู่ช่วงที่เข็นครกขึ้นภูเขามาได้เกือบครึ่งทาง เข้าสู่การเรียนวิชาที่ ๒ เทอมที่ ๒ แล้ว เทอมแรกเรียนรู้บทเรียนปูพื้นฐานเพื่อเข้าสู่หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ (รปศ.) อย่างจริงจัง มาเทอมนี้ก็เริ่มมีระดับชั้น (Level) ที่ยากขึ้นเรื่อย ๆ อาจารย์บอกว่านัก รปศ.ต้องรู้ทุกอย่าง เพราะจะต้องไปเป็นผู้บริหารงาน ต้องเรียนครอบคลุมแทบทุกสาขาวิชา จึงเป็นเรื่องหนักมากสำหรับฉันที่ไม่ได้เรียนมาในสายวิชาการอย่างจริงจัง บางครั้งก็หนักอึ้งเหมือนจะหมดแรงเข็นครก แต่พอสติมาปัญญาเกิด ได้มาทบทวนและสร้างความชัดเจนว่าเรามาเรียนไปเพื่ออะไร กำลังทำอะไรอยู่ ก็ลุกขึ้นมาสู้เดินหน้าปากเพียรต่อไป แม้จะฝืนใจในบางครั้ง แต่ก็ยินดีที่ได้รู้ว่าเรากำลัง

จะได้ล้างกิเลสความไม่ได้ตั้งใจไปทีละนิด ๆ

ช่วงนี้มีงานบุญประจำปีของชาวอโศกหลายงาน เพื่อมาพบปะเจอเจอกันในหมู่พี่น้องสายธรรมที่อยู่พุทธสถานหรือชุมชนต่าง ๆ ทั่วประเทศ ได้มาฟังธรรม มาอัดพลังกุศลจากพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ท่านสมณะ ท่านลิขมาตุ เพื่อมิให้หยุดอยู่ในกุศลธรรม เพราะทุกวินาทีเป็นวินาทีแห่งบุญ ที่ชาวพุทธมีควรละเลยการทำ ความดี ช่วงปลายปี ๒๕๕๗ ต่อปีใหม่ ๒๕๕๘ เป็นงานวิชาการลัยบรรดาบัณฑิตบุญนิยม (ว.บบบ.) จัดขึ้นที่พุทธสถานราชธานีอโศก จ.อุบลราชธานี

ฉันก็เป็นลูกหลานพระโพธิสัตว์ที่พยายามจะบินตามพ่อให้ทัน ไม่อยากหลงฝูง ไม่อยากละเลย ลักงานเดียว จึงพยายามจัดสรรประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านไปให้ถึงพร้อม เช่นครั้งนี้ฉันก็ต้อง

มาวางแผนล่วงหน้า จัดตารางเรียนให้ครบที่จะสามารถลาไปร่วมงานให้ได้ รวมทั้งปีนี้ฉันสมัครเป็นนิสิต ว.บ.บ. ด้วย เป็นความตั้งใจที่ฉันจะให้รางวัลปีใหม่แก่ตัวเอง และถือเป็นการได้พักผ่อนจากการเรียนหนักทางโลกมาหลายเดือน มาสู่การเรียนทางธรรม มาสู่ความเบาสบายแบบพุทธที่ไม่ต้องคิดแก่งแย่งแข่งขันในโลกของทุนนิยม เราจะแข่งขันกับคนคนเดียวเท่านั้น คือตัวเราเองในโลกของบุญนิยม เป็นการเรียนรู้ไปสู่ความเบาภาระยิ่งขึ้น ๆ

และด้วยการเรียนปริญญาโทที่ไม่มีวันหยุด จนกว่าจะจบการศึกษา หลังจากจบงาน ว.บ.บ. แล้ว ฉันเรียนหนักเพิ่มขึ้น เพราะต้องมาเรียนชดเชยจนกว่าจะครบชั่วโมงเรียน เป็นการเรียนรู้ในภาคค่ำ ตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๔ ทุ่ม กว่าที่กลับถึงที่พักจริง ๆ ก็ปาไป ๕ ทุ่มกว่า เรียกว่าเล่นเอาแทบสลบไสลทีเดียว

ต่อด้วยงานฉลองหนาว ธรรมชาตอโคก ครั้งที่ ๑๑ จัดงานที่ชุมชนภูผาฟ้าน้ำ จ.เชียงใหม่ ระหว่างวันที่ ๒๔-๒๖ มกราคม ๒๕๕๘ ในฐานะศิษย์เก่าสัณนิศึกษา ภูผาฟ้าน้ำ (สส.ภ.) ก็เรียกว่าไม่อยากพลาดเลยสำหรับงานนี้ ฉันจึงจัดตารางเรียนใหม่อีกครั้ง เพื่อที่จะได้ไปร่วมงานครั้งนี้ได้ แต่ครั้งนี้ติดตรงที่ว่ามีการสอบนิติศาสตร์ ปริญญาตรี มสธ. ที่ฉันเรียนควบคู่ไปอีกสาขาหนึ่งด้วยพอดีในวันที่ ๒๔ และ ๒๕ มกราคม จึงเป็นการตัดสินใจที่ลำบากพอสมควร เพราะต้องประมาณหลายอย่าง เพื่อที่จะจัดสรรให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งหน้าที่การเรียน และการทำงาน รวมทั้งการเดินทางที่จะต้องประโยชน์สูงและประหยัดสุด ๆ

สุดท้ายฉันจึงเลือกที่จะไม่ไปสอบ ยอมที่จะสอบตกไป ๓ วิชา และค่อยกลับมาลงสอบซ่อมในภายหลัง เพราะประมาณแล้วว่า การเรียนยังพอมีทางเลือกให้ไปสอบซ่อมภายหลังได้ ตกนิดหน่อยไม่เป็นไร แต่สิ่งที่จะได้มีค่ามากกว่านั้น นั่นคืองานบุญทางธรรมที่ ๑ ปี จะมีแค่ครั้งเดียวพลาดแล้วพลาดเลย อีกทั้งปีนี้หลวงปู่สมณะ

โพธิรักษ์ได้เดินทางมาร่วมงาน มาเฝ้าโออุ่นแก่ชาวภูผาฟ้าน้ำด้วย หลังจากที่มีเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมือง และปัญหาสุขภาพที่ทำให้หลวงปู่ไม่ได้มาร่วมงานฉลองหนาวฯ ร่วม ๗ ปี

งานนี้ยังมีเพื่อน ๆ น้อง ๆ ศิษย์เก่าสัณนิศึกษา ภูผาฟ้าน้ำ (สส.ภ.) หลายคนที่ยกกลับมาเยือนบ้านเก่าที่เคยเรียน นับเป็นโอกาสดี ๆ ที่จะได้เชื่อมร้อยประสานกัน มาระลึกถึงความหลังเมื่อครั้งเป็นเด็กตอย และมาช่วยแบ่งเบาภาระหน้าที่การงานจากผู้ใหญ่ในงาน เพื่อแสดงความกตัญญูต่อบุคคลที่ที่เคยหล่อหลอมจิตวิญญาณแห่งพุทธให้กับเรามาจนเติบโตใหญ่

งานนี้ฉัน เพื่อน ๆ และรุ่นน้องศิษย์เก่าสส.ภ. ยังได้มีโอกาสรวมตัวกันไปกราบนมัสการหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ หลวงปู่ได้ให้พรกับศิษย์เก่าว่า **“สมบัติพวกนี้เป็นของพวกเราทุกคน ต้องมาช่วยกันดูแล ให้มาบ้าง มาอยู่เลยยิ่งดี”** นับเป็นพรอันประเสริฐที่หลวงปู่เมตตาให้ลูกหลานได้นำกลับไปตระหนัก และพยายามที่จะมารวมตัวกันมาช่วยเป็นพลังลูกหลานชาวอโคก เพื่อให้สมกับความตั้งใจที่ท่านสมณะ สิกขมาตุ ผู้ใหญ่ และครู ได้อบรมสั่งสอน บ่มเพาะจิตวิญญาณแห่งพุทธให้แก่พวกเรามาโดยตลอด

แม้ว่าบนเส้นทางนักศึกษาจะเริ่มมีบททดสอบที่ทำท่ายากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนที่ยากขึ้นจนแทบจะถอดใจ หน้าที่การงานที่ทำแทบไม่ทัน แต่ก็ภาคภูมิใจที่อย่างน้อยได้รู้ว่า กิเลสที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่เวลากระทบผัสสะ เป็นสัญญาณตอกย้ำให้ฉันได้พากเพียร และตระหนักว่ายังมีภาระของกิเลสที่หนักอึ้งอยู่มากมายที่ต้องรีบพากเพียรชำระออก ให้เบาบางลง แม้จะทำได้ยาก ทำได้ช้า ทำได้แม้เล็กน้อยก็ต้องพยายามทำ

ฉันได้เห็นความเหนียว ความท้อ ความขี้เกียจ ความเอาแต่ใจ ที่แปรเปลี่ยนมาเป็นการต่อสู้ การพยายาม การอดทน การฝึกฝน อันเป็นสิ่งย้าเตือนให้ภูมิใจว่า เรายังเป็นลูกพญาแร้งที่พยายามจะเดินตามรอยเท้าพ่อไปอย่างตั้งใจ

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

- เปลี่ยนแปลงดีได้จับไว
แก้ไขประวัติผู้คน
อำนาจอำนวยอวยผล
กล้าชนกล้าทำทันที.

ประวัติคน

(ทมเมธชาดก)

พระศาสดาเมื่อประทับอยู่ ณ พระเชตวัน มหาวิหาร ทรงปรารภการบำเพ็ญประโยชน์แก่โลก(โลกาภิวตัน)โดยตรัสพระธรรมเทศนาดังนี้

ในอดีตกาล ณ กรุงพาราณสี พระอัครมเหสีของพระเจ้าพรหมทัตทรงพระครรภ์ ครั้นประสูติแล้ว พระประยูรญาติได้ขนานพระนามพระราชา-โอรสให้ว่า **พรหมทัตกุมาร**

พอพระกุมารมีพระชนม์ ๑๖ พรรษา ก็ได้ทรงศึกษาศิลปะในเมืองตักกสิลา ทรงเจนจบไตรเพท (คัมภีร์คักคัสสิทธี ๓ อย่างของพราหมณ์) และทรงสำเร็จศิลปศาสตร์ ๑๘ ประการ

.....

ต่อมา...พระราชบิดาทรงพระราชทานตำแหน่ง

อุปราชแก่พระองค์ ซึ่งในช่วงเวลานั้น...ประชาชนในกรุงพาราณสีนิยมนับถือบูชาเทวดาเป็นมิ่งขวัญพากันนอบนบเทวดา โดยเช่นไหว้ด้วยการฆ่าแพะ แกะ ไก่ หมู ฯลฯ มากมาย ใช้ชีวิตเลือดเนื้อของสัตว์ กระทำการบวงสรวง อีกทั้งดอกไม้และของหอมนานาชนิด พรหมทัตกุมารได้ทอดพระเนตรแล้ว ทรงดำริว่า

“บัดนี้....ประชาชนนับถือเทวดาเป็นมิ่งขวัญพากันฆ่าสัตว์ทั่วเมือง มหาชนโดยมากฝังใจในอธรรม(สิ่งที่ผิดธรรม)ถ้ายเดียว หากถึงเวลาที่เราได้ครองราชสมบัติ เมื่อพระราชบิดาสวรรคตแล้ว เราจะไม่ให้สัตว์แม่สักตัวเดียวต้องได้รับความลำบาก เราต้องหาอุบายไม่ให้ใครๆฆ่าสัตว์ตัดชีวิตให้จงได้”

อยู่มาวันหนึ่ง พระองค์ทรงรถเสด็จออกจากพระนคร ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนชุมนุมกันที่

ต้นไทรใหญ่ต้นหนึ่ง ใครใคร่อยากได้สิ่งใดๆ ไม่ว่า จะเป็นลูกชาย ลูกหญิง ยศ และทรัพย์สินของใด ก็ตาม ก็พากันบนบานต่อเทวดา อันสิงสถิตอยู่ ณ ต้นไทรนั้น

ภาพที่ปรากฏต่อสายตาเบื้องหน้า ทำให้พระองค์ทรงบังเกิดปัญญา นึกคิดขึ้นได้ในทันใดนั่นเอง จึงเสด็จลงจากรถ ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ต้นไทร คักดีลิตีนั้น ทำการบูชาด้วยของหอมและดอกไม้ แล้วทรงสนทนากับ(รดน้ำ)ให้ต้นไทร กระทำความเคารพประทัภษณ(เดินเวียนขวา)ต้นไม้ขึ้นอีก ทำเหมือนกับพวกที่นับถือเทวดาเป็นมิ่งขวัญเหล่านั้น เสร็จแล้วก็เสด็จขึ้นทรงรถ กลับเข้าพระนคร

นับตั้งแต่นั้นมา ก็เสด็จไปที่ไม้นั้นทุกๆวัน ในเวลาที่สบโอกาส แล้วทรงทำการบูชาต้นไทร คักดีลิตีสม่ำเสมอ

จนกระทั่ง...เมื่อพระราชบิดาสวรรคต พระองค์ก็ได้เสวยราชย์ ทรงประพฤติทศพิธ-ราชธรรม(คุณธรรม ๑๐ ประการของผู้ปกครองบ้านเมือง คือ ๑. ทาน=การให้ ๒. ศีล=การไม่ทำชั่วทั้งกายวาจาใจ ๓. ปริจาคะ=ไม่สะสม ๔. อาชชวะ=ซื่อตรง ๕. มัททวะ=อ่อนโยน ๖. ตบะ=เพียรเพากิเลส ๗. อักโกธะ=ไม่โกรธ ๘. อวิหิงสา=ไม่เบียดเบียน ๙. ขันติ=ความอดทน ๑๐. อวิ-โรธนะ=ไม่ประพฤติผิดธรรม)อย่างเคร่งครัด

ดำรงราชสมบัติโดยธรรม ทรงเว้นจากอคติ ๔ (ความลำเอียงไม่ยุติธรรม ๔ อย่าง คือ ๑. ฉันทาคติ=ลำเอียงเพราะรัก ๒. โทสาคติ=ลำเอียงเพราะชัง ๓. โมหาคติ=ลำเอียงเพราะหลง ๔. ภยากติ=ลำเอียงเพราะกลัว) แล้วทรงดำริว่า

“ความหวังของเราถึงที่สุดแล้ว เราได้ดำรงอยู่ในราชสมบัติแล้ว แต่อีกข้อหนึ่งที่เราคิดไว้ ตั้งแต่ในครั้งก่อนนั้น จะต้องทำให้ถึงที่สุดในบัดนี้”

ทรงตัดสินพระทัยทันที มีพระราชดำรัสเรียกพวกอำมาตย์ พราหมณ์ คฤหบดี และประชาชนมาประชุมกัน แล้วตรัสประกาศว่า

“ท่านผู้เจริญทั้งหลาย พวกท่านทราบกันไหมว่า เพราะเหตุใดเราจึงได้ครองราชสมบัติ”

จุฯพระราชดำรัสถามอย่างนี้ ผู้คนทั้งหลาย พากันแปลกใจจึงกราบทูล

“ขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายไม่ทราบเกล้าฯ พระเจ้าข้า”

พระองค์จึงทรงตอบความนัยแก่ทุกคน

“เมื่อเราบูชาต้นไม้ไทรคักดีลิตีนั้น ด้วยดอกไม้ของหอม ประคองกระพุ่มมือให้อยู่ พวกท่านเคยเห็นหรือไม่เล่า”

“ขอเดชะ เคยเห็นพระเจ้าข้า”

แล้วพระองค์ก็มีพระราชดำรัสต่อไปอีก

“ในครั้งนั้น เราตั้งความปรารถนาไว้ว่า ถ้าได้ราชสมบัติแล้ว ก็จะทำพิธีกรรม(พิธีบูชาบวงสรวงแก่บน)เพราะเราได้ราชสมบัติด้วยอำนาจของเทวดานั้น บัดนี้เราจะกระทำพิธีกรรมแก่เทวดา พวกท่านอย่าชักช้าเลย พากันเตรียมพิธีกรรมเป็นการเร่งด่วนเถิด”

พวกอำมาตย์ต่างงุนงงยิ่งนัก รีบทูลถามทันที

“ขอเดชะ พวกข้าพระพุทธเจ้าจะจัดสิ่งใดเล่าเป็นของบวงสรวงแก่บน พระเจ้าข้า”

ท่านทั้งหลาย...เมื่อเราบนต่อเทวดาได้อ่อนน้อมไว้ว่า เราจะบูชาด้วยคน ซึ่งประพฤติ ยึดถือกรรม (การกระทำ) ที่ทุกศีล ๕ (ทำชั่วผิดศีล ๕ ข้อคือ ๑. ข่มขืน ๒. ลักทรัพย์ ๓. ประพฤติผิดในกาม ๔. พุดโกหก-ส่อเสียด-คำหยาบ-เพ้อเจ้อ ๕. เสพสิ่งของเสพติดมีนเมาให้โทษ อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท)

และพวกที่พากันประพฤติยึดถืออกุศล-กรรมบถ ๑๐ (หนทางกระทำชั่ว ๑๐ ทางคือ ๑. ข่มขืน ๒. ลักทรัพย์ ๓. ประพฤติผิดในกาม ๔. พุดเท็จ ๕. พุดส่อเสียด ๖. พุดคำหยาบ ๗. พุดเพ้อเจ้อ ๘. โลภอยากได้ของเขา ๙. คิดปองร้ายผู้อื่น ๑๐. มีความเห็นผิด) ในรัชกาลของเรานี้จะทำพิธีกรรม ด้วยลำไส้และเลือดเนื้อของคนเหล่านั้น เพราะฉะนั้นพวกท่านจงตั้งใจประกาศไปว่า

พระราชชาของพวกเรา ครั้งดำรงพระยศเป็นอุปราชอยู่นั้นแล ทรงบนบานเทวดาไว้อย่างนี้ว่า

ถ้าทรงได้ครองราชสมบัติ จะบัญชาญด้วยคน
โง่เขลาหนึ่งพันคน ที่ปรากฏว่าทุศีล(ทำชั่ว
ผิดศีล) บัดนี้พระองค์มีพระราชประสงค์จะ
บัญชาญแล้ว เพื่อนำเอาเครื่องใน หัวใจ ฯลฯ ของ
คนทุศีลไปบวงสรวง กระทำพิธีกรรมแก่เทวดา
เพราะคนอธรรม(คนประพฤติชั่วผิดธรรม)มีมากนัก
ชาวพระนครทั้งหลายจึงรู้ไว้อย่างนี้เกิด”

พวกอำมาตย์ฟังพระดำรัสแล้ว ต่างพากัน
หวาดเสียวขึ้นมาทันใด รีบรับพระบรมราชโองการ
เร็วพลัน

“ชอบด้วยเกล้าฯ พระเจ้าข้า”

แล้วเทียวดิษฐ์องปาวประกาศไปทั่วกรุง
พาราณสี อันมีปริมณฑล ๑๒ โยชน์(๑๙๒ กม.)เมื่อ
ชาวประชาทั่วไป ได้ฟังเครื่องแค้นของ
พระเจ้าพรหมทัตแล้ว ต่างก็ตกใจกลัวเป็น
เครื่องเช่นบวงสรวงของพระราชาก็พากันเลิก
ทุศีลจนหมดสิ้น จะหาคนที่ยังยึดถือทุศีลกรรม
แม้เพียงข้อเดียวสักคนหนึ่ง ก็ไม่ปรากฏเลย

ด้วยกุศโลบาย(อุบายอันเป็นกุศล)ที่แนบเนียน
นี้เองตลอดเวลาที่พระองค์ทรงครองราชสมบัติอยู่
มิได้ทรงทำให้สัตว์ใดต้องตายเลย หรือแม้บุคคล
ใดต้องทุกข์ยากลำบากเพราะสร้างบาปกรรม
ทรงโปรดชาวแคว้นแคว้นทั่วหน้าให้รักาศิล แม้
พระองค์เองก็ทรงบำเพ็ญบุญ(ชำระกิเลส)ถือศีล
ให้ทาน จนกระทั่งตราปล้นพระชนม์

พระบรมศาสดาทรงนำพระธรรมเทศนานี้มา
แสดง แล้วตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น
ที่เราตถาคตประพฤติประโยชน์แก่โลก แม้ใน
กาลก่อน เราก็ดำเนินมาแล้วเช่นกัน

ซึ่งบริษัทในครั้งนั้นได้มาเป็นพุทธบริษัทของ
เราในบัดนี้ ส่วนพระเจ้ากรุงพาราณสีนั้น ได้
มาเป็นเรตถาคตนั่นเอง” ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๕๐

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๕๔)

๑๓ เทคนิค

ป้องกันตัวเมื่อจอดรถ

● ดร.สุภาพร เทพยสุวรรณ

ผู้เขียนได้อ่านเรื่องการจอดรถอย่างปลอดภัยของ
มหาวิทยาลัย Toronto แคนาดา มีข้อแนะนำดังนี้

๑. ไม่ควรทิ้งของมีค่า ของล้อใจต่าง ๆ ไว้บน
รถ ได้แก่ โน้ตบุ๊ก ไอโฟน กระเป๋าถือ ฯลฯ และไม่ควร
มีชื่อหรือที่อยู่ติดไว้ ที่สำคัญไม่ควรทิ้งบัตร
เครดิตหรือสมุดบัญชีธนาคารไว้ในรถด้วย

๒. เอากุญแจออกจากกรถ และ ล็อกกรถทุกครั้ง

๓. เลือกจอดรถในที่ปลอดภัย จอดใกล้กับทาง
ลง หลีกเลี่ยงการจอดในที่ว่างหรือไม่ค่อยมีคนใช้

๔. หากไปในที่ที่ไม่คุ้นเคย ให้ขับรถสำรวจดูก่อน
หากรู้สึกไม่ชอบมาพากล ให้ไว้ใจสัญชาตญาณของ
ตัวเอง ไปหาที่จอดอื่นหรือตัดสินใจขับออกไป

๕. ขับถอยหลังเข้าที่จอดรถ หันหน้ารถออก
ทำให้เราอยู่ในสายตาผู้คนที่ผ่านไปมา และสามารถ
ขับรถออกไปได้เร็วขึ้นง่ายขึ้นเมื่อพบคนแปลกหน้า

๖. มองรอบ ๆ ก่อนลงจากรถ เมื่อลงจากรถ
แล้วให้เดินอย่างรวดเร็วและมั่นใจไปที่ประตูทางออก
อย่าทำเรื่องโน้นเรื่องนี่ เช่น รับโทรศัพท์ จัดเสื้อผ้า

๗. หากรู้สึกว่าตกเป็นเป้าสายตาให้เปลี่ยน
กิจวัตร เช่นจอดที่ใหม่ จอดเวลาที่แตกต่างจากเดิม

๘. หากต้องขับรถและจอดรถคนเดียว อาจใช้
บริการขับรถทางเดียวกัน ไปด้วยกันบ้าง (Car Pool)

๙. หากรู้สึกไม่ปลอดภัยขณะเดินกลับไปที่รถ
ขอให้คนที่ไว้ใจและรู้จักเดินไปเป็นเพื่อน

๑๐. หากเห็นรถคันอื่นถูกจัดแงะ กระฉกแตก
ให้โทรศัพท์เรียกตำรวจ อย่าเดินต่อไปที่รถตัวเอง
แจ้งสถานที่ให้ชัดเจนและยินรถตำรวจในที่ที่ปลอดภัย

๑๑. เตรียมกุญแจให้พร้อมก่อนไปถึงรถ อย่ามัว
คลำหากุญแจ ตรวจเบาะหลังให้ดีขึ้นแล้วล็อกทันที

๑๒. พบสิ่งที่ไม่ชอบมาพากลขับรถออกไปเร็วที่สุด

๑๓. เข้าคอร์สอบรมการป้องกันตัวเอง เช่น นิวจัม
บริเวนดวงตา ฯลฯ ตะโกนขอความช่วยเหลือ เพราะ
ผู้ร้ายหลายรายจะหลบหนีเมื่อเหยื่อตะโกน และ
ไม่กลัวต่อการทำร้ายมากกว่าเหยื่อที่กลัวจนไม่กล้า
ทำอะไร.

ที่มา : เว็บไซต์ ASTV ผู้จัดการออนไลน์

บทความพิเศษ

● ต่อจากฉบับ ๒๕๔

● ทศพนธ์ นรทัศน์ เรียบเรียง

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ในทัศนะของต่างประเทศ

Sufficiency Economy in Global View : Sharing Experience

ศาสตราจารย์ ปีเตอร์ บูทรอยด์

Prof. Peter Boothroyd

ผู้อำนวยการศูนย์เพื่อการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งมหาวิทยาลัยบริติชโคลัมเบีย แคนาดา

“เศรษฐกิจพอเพียงหาใช่แนวทางที่ทำให้ถอยหลังหากแต่นำทางให้โลกได้เห็นอนาคต”

ผู้อำนวยการศูนย์เพื่อการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งมหาวิทยาลัยบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา นักวางแผนงานเชิงการพัฒนาที่เน้นด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจ และการยกระดับศักยภาพของแผนชุมชนเพื่อความเสมอภาคและความยั่งยืน เขายังเคยเป็นที่ปรึกษาด้านนโยบายเมือง การวางแผนสังคม การประเมินผลกระทบ และการพัฒนาชุมชน ในช่วง ๑๕ ปี ที่ผ่านมา ศ.บูทรอยด์ ได้เป็นหัวหน้าโครงการหลายโครงการที่เกี่ยวกับการเสริมสร้างสมรรถภาพการวางแผนงานทั้งในประเทศไทย เวียดนาม และบราซิล

ศ.ปีเตอร์ บูทรอยด์ ได้ชี้ให้เห็นว่าเศรษฐกิจพอเพียงในประเทศไทยกำลังเป็นตัวอย่างนำร่องของทางเลือกสำหรับการพัฒนา ในทวีปอเมริกาใต้มีผู้สนใจแนวความคิดนี้มาก เนื่องจากไปสอดคล้องกับแนวคิดของเศรษฐกิจสมานฉันท์นักวิชาการในยุโรปและอเมริกาเหนือต่างก็เห็นว่าเศรษฐกิจพอเพียงมีสถานะที่เกี่ยวพันและพัฒนาถัดมาจากพุทธเศรษฐศาสตร์ที่ อี.เอฟ.ชูมาเกอร์ กล่าวถึงเมื่อ ๓๐ ปีที่แล้ว ผู้ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจไม่ทางใดก็ทางหนึ่งจากมหาตมะ คานธี ที่ปลดแอกประเทศอินเดียจากการเป็นอาณานิคมของอังกฤษและความคิดส่วนหนึ่งของเขาก็กลายมาเป็นต้นแบบของระบบเศรษฐกิจแบบคานธี (Gandhian Economics) ในเวลาต่อมา

“เพื่อนร่วมงานของผม เป็นนักอนุรักษ์นิยม ได้คำนวณไว้ว่า เราต้องการโลกประมาณ ๓ ใบ เพื่อที่จะตอบสนองความต้องการของมนุษย์ทั้งหมดในอีก ๓ ปีข้างหน้า” ศ.บูทรอยด์ พร้อมเสริมว่า “เรื่องมลภาวะและผลกระทบของก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ได้ออกเราว่า เราต้องลดการบริโภคลง ไม่ใช่แค่เกี่ยวกับความพอเพียง แต่มันเป็นส่วนหนึ่งของทางออกที่จะทำให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

และอย่างที่เราทั้งคู่ก็รู้ก็คือเราจะต้องลดจำนวนการบริโภคลง และก็ต้องทำกันอย่างมีประสิทธิภาพด้วย”

ศ.บุญทรอยด์ ได้แสดงทัศนะในปัญหาของการเพิ่มประสิทธิภาพว่า “เป็นการกระตุ้นให้เราใช้จ่ายมากขึ้น ตัวอย่างเช่น เมื่อเรามีระบบที่פקอาศัยที่มีประสิทธิภาพ เช่น ระบบทำความร้อนหรือระบบทำความเย็นที่ติดคนก็อยากซื้อบ้านหลังใหม่ที่พร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้ หรือบ้านหลังที่ใหญ่กว่าเดิม เพราะเมื่อคำนวณเป็นตัวเลขแล้วได้กลับคืนมาคุ้มค่าเมื่อเทียบกับประสิทธิภาพที่เพิ่มขึ้น จึงทำให้ผู้คนไม่ได้ตัดสิ่งที่ไม่จำเป็นหรือใช้จ่ายให้น้อยลง แต่กลับถูกกระตุ้นให้มีการบริโภคเพิ่มมากขึ้น”

ยิ่งไปกว่านั้น บรรดานักเศรษฐศาสตร์ที่เชื่อในเรื่องประสิทธิภาพนี้กล่าวว่า เราไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับการบริโภคที่เพิ่มขึ้น เพราะตราบดีที่การบริโภคนั้นก่อให้เกิดประสิทธิภาพที่เพิ่มขึ้น มันก็จะเป็นผลดีต่อสิ่งแวดล้อมไปโดยปริยาย ความเชื่อที่บิดเบี้ยวเช่นนี้ ส่งผลให้เราต้องการบริโภคมากขึ้นเรื่อย ๆ จนเกินระดับปกติที่ยอมรับได้ ขยายขีดระดับไปสู่ความละโมภะอยากมีอยากได้ไม่สิ้นสุด

หนทางหนึ่งที่จะกระตุกความเชื่อที่ผิด ๆ ให้กลับมาอยู่กับร่องกับรอยตามที่ควรจะเป็น คือ การสร้างให้เกิดกระบวนการคิด การร่วมตั้งคำถาม และการร่วมกันค้นหาคำตอบด้วยตัวเอง ต่อปัญหา และผลเสียที่จะเกิดขึ้นจากความละโมภ เราอาจเรียกการเรียนรู้ในลักษณะนี้ว่า “การเรียนรู้ทางสังคม”

ศ.บุญทรอยด์ กล่าว พร้อมย้ำด้วยว่า ระบบเศรษฐกิจพอเพียงหาใช่แนวทางที่ทำให้คนเดินถอยหลัง หากแต่นำทางให้คนในโลกได้เห็นอนาคตแห่งความยั่งยืนต่างหาก

“แม้ประเทศไทยจะประสบปัญหาอย่างประเทศอื่นประสบกันอยู่ แต่วัฒนธรรมไทยเป็นวัฒนธรรมที่มีพลัง และคนไทยไม่ได้นิ่งดูตาย ปล่อยให้มันผ่านไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่ประเทศไทยมีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงห่วงใยพสกนิกร และได้ทรงช่วยเหลือแก้ไขปัญหาทุกข์ยากของประชาชนตลอดห้วงระยะเวลาที่ทรงครองราชย์ ซึ่งผมไม่เคยเห็นอย่างนี้ที่ประเทศอื่นเลย” ศ.บุญทรอยด์ กล่าวทิ้งท้าย

ฯพณฯ จิกมี ทินเลย์

His Excellency Jigme Thinley

อดีตนายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรภูฏาน

(เมษายน ค.ศ. ๒๐๐๘ พฤษภาคม ค.ศ. ๒๐๑๓)^๔

“ประเทศไทยจะสามารถสร้างโลกใบใหม่จากหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

ฯพณฯ จิกมี ทินเลย์ นายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรภูฏาน (ในขณะนั้น) และอดีตผู้แทนถาวร ภูฏานประจำสหประชาชาติ (United Nations: UN) เป็นบุคคลสำคัญที่ริเริ่มแนวปรัชญาบริหาร ประเทศโดยใช้ “ความสุข” ของประชากรเป็นตัววัดความเจริญก้าวหน้าของประเทศ ที่เรียกว่า ความสุขมวลรวมประชาชาติ หรือ Gross National Happiness (GNH) ภายใต้แนวทางของ สมเด็จพระราชาธิบดีจิกมี ซิงเย วังชุก ที่ได้ทรงวางรากฐานไว้

^๔

En.wikipedia. (2013). Jigme Thinley. (Online). Available http://en.wikipedia.org/wiki/Jigme_Thinley/. (Accessed August 12, 2013).

ในหลาย ๑๐ ปีที่ผ่านมา กฎานมีมาตรการหลายอย่างในการนำพาซึ่งความสุขมาสู่ประชาชน โดยรัฐบาลบริหารจัดการสร้างสิ่งแวดล้อมเพื่ออำนวยความสะดวกของคนในชาติ ด้วยเชื่อว่าความสุขเป็นเป้าหมายสูงสุดในชีวิตของมนุษย์ จึงเป็นหน้าที่ของรัฐในการที่จะต้องบริหารบ้านเมืองให้นำไปสู่ความสุขตามมาตรวัดความสุขมวลรวมประชาชาติ ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ ๔ ประการด้วยกัน คือ การพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมที่เท่าเทียมและยั่งยืน การรักษาเขตพรมแดนในด้านสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณี พร้อมกับปลูกฝังด้วยการให้การศึกษาอย่างจริงจังกับคนรุ่นหลัง และการยึดมั่นหลักธรรมมาภิบาล

“เราเชื่อว่าความสุขเป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิต จึงเป็นงานของรัฐในการทำให้ผู้คนอยู่อย่างมีความสุข” นายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรภูฏาน กล่าวพร้อมกับมองปรัชญาแห่งความสุขมวลรวมประชาชาติของภูฏาน และปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของไทยจากมุมมองของกษัตริย์ทั้งสองประเทศที่ทรงห่วงใยพลนิกรเช่นเดียวกันและมีแนวความคิดที่คล้ายคลึงกัน

“หัวใจของหลักเศรษฐกิจพอเพียง คือ การอยู่ได้ด้วยสิ่งที่อยู่อย่างยั่งยืน” ๗๗ จิกมี ทินเลย์ ให้ความเห็นเมื่อครั้งที่มีโอกาสมาเยือนประเทศไทย ขณะที่ปรัชญาแห่งความสุขมวลรวมประชาชาติพยายามสร้างความตื่นตัวให้กับประชาชนได้รู้ว่า นอกจากความต้องการทางด้านวัตถุแล้ว ยังมีความต้องการทางด้านสติปัญญาและจิตใจ (Spiritual) เพื่อนำไปสู่ความสมดุลทางวัตถุและจิตใจ หลักการดังกล่าว ต้องพร้อมเติบโตควบคู่กับการพัฒนาเศรษฐกิจ รวมถึงการพัฒนาเทคโนโลยี ดังจะเห็นได้ว่าหลายประเทศที่สังคมพัฒนารุดหน้าไปไกล ร่ำรวยในทางวัตถุและทางเศรษฐกิจ แต่ในขณะเดียวกันประเทศเหล่านั้น กลับยากจนทางจิตใจ ซึ่งภูฏานอยากจะร่ำรวยทั้งสองด้านในเวลาเดียวกัน

ในช่วงเริ่มต้นสหัสวรรษใหม่ ผู้คนต่างมองย้อนดูตนเองและพยายามนึกคิดว่า อะไรเป็นความหมายและเป้าหมายของชีวิต พร้อมกับทบทวนถึงสิ่งที่ได้บรรลุในช่วง ๑๐๐ ปี ที่ผ่านมา ทำให้แนวคิดความสุขมวลรวมประชาชาติได้รับความสนใจจากประเทศที่พัฒนาแล้ว ทั้งฝั่งตะวันตกและตะวันออก

อย่างไรก็ดี การวัดความสุขภายใต้ปรัชญานี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเราจึงได้มีการจัดตั้งศูนย์ภูฏานศึกษา (Center for Bhutan Studies) เพื่อศึกษาวิธีการและองค์ประกอบของการได้มาซึ่งความสุข สามารถสร้างข้อกำหนดต่าง ๆ ที่ใช้วัดความสุข มีการทำวิจัยภาคสนามตามหลักวิชาและการใส่ข้อมูลตัวเลขเพื่อประเมินวิเคราะห์ งานครั้งนี้ จึงมีความร่วมมือจากทั้งนักวิชาการและนักวิจัยทั่วโลกที่สนใจเรื่องตัวเลขมาทำงานร่วมกัน

อดีตนายกรัฐมนตรีภูฏาน ยังได้ให้ทัศนะต่อเศรษฐกิจพอเพียงของไทยว่า เนื่องจากไทยมีขนาดใหญ่กว่าประเทศภูฏาน และพัฒนาก้าวไกลกว่า รวมถึงความเป็นอุตสาหกรรมที่มากกว่า จึงเป็นเรื่องท้าทายและซับซ้อน แต่การเปลี่ยนแปลงที่นำมาสู่ความมั่นคงในระยะยาวจากปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในเวลานี้ เป็นสิ่งจำเป็นของโลกที่จะต้องดำเนินตาม และในความเป็นจริง ไทยเป็นประเทศที่โลกรู้จักและถูกจับตามอง ซึ่งหากประเทศไทยได้กำหนดเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงให้เป็นวาระแห่งชาติ และดำเนินตามแนวทางนี้อย่างจริงจังแล้ว

“ผมว่าประเทศไทยจะสามารถสร้างโลกใบใหม่ จากหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง สร้างชีวิตที่ยั่งยืน และสุดท้ายจะไม่หยุดเพียงแค่นี้ในประเทศ แต่จะเป็นหลักการและแนวปฏิบัติของโลก ซึ่งหากทำได้สำเร็จไทย คือ ผู้นำ” อดีตนายกรัฐมนตรี จิกมี ทินเลย์ แห่งภูฏาน ให้ความเห็นทั้งทำไว้อย่างน่าสนใจยิ่ง

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

บทที่ ๓ เศรษฐศาสตร์การเมือง ของเศรษฐกิจพอเพียง

ธรรมชาติแห่งความเป็นพลเมืองของเศรษฐกิจพอเพียงตามพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น สามารถเข้าได้กับหลักธรรมคำสอนของทุกศาสนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งพุทธศาสนาที่เป็นรากฐานทางศีลธรรมและวัฒนธรรมของสังคมไทยมาแต่โบราณ ดังเห็นได้จากตัวอย่างพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ตรัสแก่คณะกรรมการสภายูวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยเมื่อวันที่

๒๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ โดยทรงอธิบายความหมายของหลักการสำคัญทางพุทธศาสนา อันมีเนื้อหาคล้ายคลึงกับพระราชดำรัสที่ทรงอธิบายความหมายของหลักเศรษฐกิจพอเพียงว่า

“หลักสำคัญของพระพุทธศาสนา สิ่งที่มีคือมีเหตุใดก็ต้องมีผลนั้นผลนั้นก็ต้องเป็นเพราะเหตุ อันนี้เป็นหัวใจสำคัญของพุทธศาสนา ไม่มีลิ้มการใช้คำที่หยาบช้าต่าง ๆ เป็นเพียงเทคนิค เป็นเพียงวิชาการเพื่อที่จะบอกเหตุผลให้พิสูจน์ แม้จะทำได้ดีก็อยากจะอธิบายให้ใคร ๆ ฟังนักก็เป็นหลักของเหตุและผล ดีคืออะไรก็ยังไม่ทราบ ได้ดีคืออะไรก็ยังไม่ทราบ แต่ว่าเมื่อเกิดเหตุ

แล้วมีผลอย่างไร ดินี้คืออะไร ก็อย่างที่บอกว่า ไม่ทราบ เพราะว่าถ้ามีสัจธรรมมากดีไหมเรายังไม่รู้ คนไหนที่มีบ้านช่องหรูหราดีไหม ก็ไม่ดี ก็เป็นห่วงเดียวไฟไหม้ เป็นห่วงเดียวมีขโมยมา เป็นห่วงเดียวสร้างแล้วมันไม่แข็งแรงทลายลงมา หรือแม้แต่เครื่องเรือนต่าง ๆ หรือบ้านช่องที่ได้ระดับประดาอย่างดี เดียวมันจะเสียไป มันก็มีทุกข์ ฉะนั้นดินี้ก็ต้องให้รู้ว่าอะไร เวลาบอกทำได้ดั่งอย่างนี้ ที่คนไม่เข้าใจก็เพราะ ไม่ทราบว่าดีคืออะไร” (กบข. เล่ม ๓ : ๓๒๐)

เศรษฐกิจพอเพียงกับพุทธศาสนา

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในเรื่อง “หลักเศรษฐกิจพอเพียง” และ “หลักการสำคัญของพุทธศาสนา” ที่มีความคล้ายคลึงกันอย่างมากนี้ ทำให้พอจะอนุมานได้ว่า “เศรษฐกิจพอเพียงก็คือสิ่งที่มาจากหลักพุทธเศรษฐศาสตร์” อันทำให้สามารถจะอาศัยกรอบความคิดทางพุทธปรัชญาที่มีลักษณะเป็นเหตุเป็นผลทางวิทยาศาสตร์ ช่วยขยายเนื้อหาสาระตลอดจนสร้าง “ธรรมแห่งความเป็นพลเมืองภายใต้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” ซึ่งเป็นองค์พระประมุขที่ทรงทำหน้าที่เสมือนองค์ประภาศกผู้ประกาศธรรมแห่งความเป็นพลเมืองของชาติ เพื่อเป็นเครื่องเสริมสร้างให้เกิดระเบียบแบบแผนในโครงสร้างส่วนลึกของระบบสังคมการเมืองไทย ที่จะรองรับโครงสร้างส่วนบนทางการเมืองในลัทธิประชาธิปไตยสมัยใหม่ (อันมีลักษณะแตกต่างจากระบบการเมืองภายใต้ลัทธิเทวสิทธิ์ของไทยในอดีต) จนเกิดเป็นสังคมการเมืองแบบประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและมีคุณธรรม ดังแนวพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พระราชทานในการเสด็จฯ พุทธสมาคมแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๓ ความตอนหนึ่งว่า

“คำว่า “ศาสนา” ตามที่ใช้ทุกวันนี้ เป็นที่เข้าใจกันว่าใช้ตรงกับคำว่า religion ในภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายถึงคำสั่งสอนที่มาจากเบื้องบน ส่วนวิธีการสั่งสอนก็คือ “สั่ง” และ “สอน” ให้ปฏิบัติ โดยถือว่าคำสั่งสอนนั้นมาจากเบื้องบน ยุติได้ว่าถูกต้องเที่ยงแท้แล้ว ถ้าว่าตามนี้ พระพุทธศาสนาก็ไม่เข้าหลักเป็นศาสนา เพราะเนื้อหาสาระและกฎเกณฑ์ของพระพุทธศาสนา เกิดขึ้นจากการค้นหาความจริงของชีวิตด้วยปัญญามนุษย์ พระพุทธศาสนาแสดงความจริงของชีวิต แสดงทางปฏิบัติที่จะให้บรรลุความสุขสูงสุดของชีวิต มีวิธีการสั่งสอนที่ยึดหลักเหตุและผล ว่าทุกสิ่งเกิดจากเหตุ ผู้ใดประกอบเหตุอย่างไรเพียงใดก็ได้ผลอย่างนั้นเพียงนั้น หากจะถามว่าพระพุทธศาสนาเป็นอะไร ก็ต้องตอบว่า โดยเนื้อที่เป็นเรื่องความจริงของชีวิต พระพุทธศาสนาเป็นปรัชญา โดยวิธีการสอนที่ยึดหลักเหตุผลพระพุทธศาสนาเป็นศาสตร์ หรือพูดให้ชัดเจนไปอีกก็เป็นวิทยาศาสตร์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีความเห็นว่า การสอนพระพุทธศาสนาที่ถูกต้อง คือ การสอนให้คนสามารถพิจารณาคุณค่าหลักธรรมะจากชีวิต และนำหลักธรรมะนั้นมาปฏิบัติให้เป็นประโยชน์ ผู้มีปัญญาที่ปรารถนาจะช่วยผู้อื่น จะต้องพยายามศึกษาพิจารณาเลือกสรรวิธีการนั้น ๆ จากตำรา นำมาใช้ นำมาสอนให้เหมาะแก่บุคคล แก่กาลสมัย และแก่สภาพการณ์ในปัจจุบัน คนที่เรียกว่าเป็นคนสมัยใหม่นั้นยึดหลักเหตุผลเป็นสำคัญ การสอนคนสมัยใหม่ จะต้องนำเหตุผลที่มีอยู่ในคัมภีร์มาพิจารณา และหยิบยกแต่เฉพาะเนื้อหา มาอธิบาย การสอนให้ปฏิบัติตามแบบฉบับเฉย ๆ โดยปราศจากเหตุอันสมควร จะทำให้เกิดความรู้สึกว่า “ถูกอบรม” และ “ถูกบีบบังคับ” จนหมดความสนใจ” (กบข. เล่ม ๒ : ๒๐๔-๕)

อย่างไรก็ตามธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง

ของพุทธศาสนาก็มีลักษณะเช่นเดียวกับธรรมชาติแห่งความเป็นพลเมืองแบบอื่นที่อาจถูกตีความหรืออธิบายได้เป็น ๔ ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

๑. **พุทธศาสนาแบบไสยศาสตร์**(D↑, S↓) ซึ่งสอนให้ผู้คนหมกมุ่นลุ่มหลงอยู่กับวัตถุมงคลและเครื่องรางของขลังต่าง ๆ โดยเมื่อเกิดมีภัยคุกคามแล้วก็อาศัยอารามรุกขเจดีย์บ้าง พระพุทธรูปที่เป็นอิฐหินดินปูนบ้าง วัตถุมงคลทั้งหลายบ้าง ฯลฯ เป็นสรวงที่พึ่งเพื่อกราบไหว้อ้อนวอนขอให้สิ่งซึ่งตนคิดว่ามีอำนาจศักดิ์สิทธิ์นั้น ๆ ช่วยให้ตนพ้นจากทุกข์ภัยดังกล่าว แทนที่จะมุ่งพัฒนาสติปัญญาและศักยภาพของตนเอง **เพื่ออาศัยตนเป็นที่พึ่งแห่งตน** ขณะเดียวกันก็ปลุกฝังให้ผู้คนมีความโลภมากยิ่ง ๆ ขึ้นด้วย เช่นบนบานขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยให้ตนถูกสลากกินแบ่งรัฐบาลรางวัลที่ ๑ แล้วจะเอาหัวหมูมาบูชาถวายแก้บน ลงทุนด้วยค่ารูปเทียนไม้ก็บาท แต่หวังผลกำไรแลกเปลี่ยนหลายล้านบาท แถมเป็นการค้าที่ไม่มีทางขาดทุน เพราะต่อเมื่อถูกรางวัลแล้วเท่านั้นจึงค่อยนำหัวหมูมาบูชาแก้บน ถ้าไม่ถูกรางวัลก็ไม่จำเป็นต้องจ่ายเงินเพิ่มอะไร สุดท้ายหลังจากบูชาแก้บนเสร็จ ก็ยังนำหัวหมูกลับไปกินเองต่อที่บ้านอีก อันเป็นการแลกเปลี่ยนด้วยความโลภที่คิดเอาเปรียบเกินควรหลายชั้น เป็นต้น

๒. **พุทธศาสนาแบบทุนนิยม** (D↑, S↑) ซึ่งสอนให้ผู้คนพัฒนาศักยภาพในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น อาทิ สอนให้มีความขยันอดทนทำงานหนัก ตลอดจนสอนวิธีฝึกจิตให้มีความสงบไม่ฟุ้งซ่านจะได้มีสติและสมาธิในการกอบโกยหาเงินจากมูลค่าส่วนเกินของพลังแรงงานคนอื่นมาให้ได้มาก ๆ โดยไม่ได้มุ่งสอนให้ลดละกิเลสตัณหาอุปาทานและความโลภให้น้อยลง ฯลฯ (ความขยันทำงานหนักตลอดจนความมีสติและสมาธิในกรณีเช่นนี้ จึงกลับกลายเป็น**มิจฉาวายามะ มิจฉาสติ และมิจฉา**

สมาธิ เพราะไม่ได้ตั้งอยู่บนสัมมาทิฐิที่ถูกต้อง)

๓. **พุทธศาสนาแบบฤาษี** (D↓, S↓) ซึ่งสอนให้ผู้คนอยู่อย่างมักน้อย สันโดษ และปลีกตัวหลีกเร้นจากสังคมไปแสวงหาความสุขสงบในการนั่งหลับตาทำสมาธิสมาบัติจนไม่รู้โลกรู้สังคมตามโลกตามสังคมไม่ทัน จึงไม่สามารถช่วยสร้างสรรค์ประโยชน์สุขอะไรให้แก่สังคมได้มากนัก

๔. **พุทธศาสนาแบบรัฐ-ตื่น-เบิกบาน** (D↓, S↑) ซึ่งสอนให้ผู้คนมีวิธีคิดอย่างเที่ยงตรงในเหตุในผลเป็นสัมมาทิฐิ “**รู้**” ความจริงตามความเป็นจริงอย่างเท่าทันโลกทันสังคม “**ตื่น**” จากการถูกรอบงำให้ลุ่มหลงมัวเมาในกิเลสตัณหาอุปาทานและมีชีวิตอยู่อย่าง “**เบิกบาน**” เป็นอิสระจากภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในจิตใจ ขณะที่ความโลภอยากได้สิ่งตอบสนองความต้องการที่เกินกว่าความพอเพียงพื้นฐานของชีวิตลดน้อยลง แต่กลับสามารถใช้ศักยภาพทำงานสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์สุขต่อสังคมโดยรวมได้อย่างเต็มประสิทธิภาพมากขึ้น

พุทธศาสนาที่จะใช้เป็นหลักการเสริมสร้างให้เกิดธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง เพื่อการพัฒนาระเบียบแบบแผนในโครงสร้างส่วนลึกของสังคมไทย ให้สามารถรองรับโครงสร้างส่วนบนทางการเมืองของประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม (โดยไม่ต้องอิงกับอำนาจของพระเจ้าในลัทธิเทวสิทธิ์ซึ่งพิสูจน์ไม่ได้ด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่) นั้น **ต้องเป็นพุทธศาสนาในลักษณะแบบที่ ๔ คือ “รัฐ-ตื่น-เบิกบาน”** อันมีความเป็นเหตุเป็นผลตามหลักวิทยาศาสตร์ที่บูรณาการกับหลักจริยศาสตร์ ดังแนวพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรงรับสั่งกับคณะกรรมการบริหารของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๕ ความตอนหนึ่งว่า

“คำว่าศาสนาเดี๋ยวนี้ยาวชนหรือแม้จะผู้ใหญ่ ขนาดผู้ใหญ่ทั้งอายุทั้งความรู้เป็นดอกเตอร์ศาสนา เป็นสิ่งที่น่าหวัร้อจริง ๆ เพราะว่างมมาย ครี เชื่อเทวดา เชื่ออภินิหารต่าง ๆ จึงทำให้ ศาสนาไม่มีพลัง ทำให้ไม่น่าเชื่อ เคยได้กล่าว หลายครั้งว่าศาสนาพุทธเราได้เปรียบอย่างยิ่ง เพราะว่าใช้หลักสำคัญก็คือหลักเหตุผล อะไร เกิดมาก็เกิดด้วยเหตุต้องมีเหตุอันหนึ่งทำให้เกิด แล้วเหตุนั้นก็เกิดเป็นผลต่อไป ต่อเนื่องไปเรื่อย ในสาขาวิชาต่าง ๆ ในวิทยาศาสตร์หรือในปรัชญา หรือในจรรยา หรือในทุกอย่างต้องมีหลักเหตุผล ผลที่เกิดขึ้นต่อไปถึงต้นได้ แล้วก็ทำนายให้ออนาคตได้ว่าจะเป็นอย่างไร เพราะหลักเหตุผลได้ทั้งนั้น เหตุผลไม่ใช่เหตุผลอย่างสิ้น ๆ เป็นเหตุผลอย่างเห็นการณ์ไกลที่ขอเรียกว่าเหตุผลอย่างเคร่งครัด คือเหตุผลอย่างแท้จริง ฉะนั้นพุทธศาสนาเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดสำหรับแก้ไข ปัญหาเยาวชน แต่ว่าโดยเหตุที่คำว่าศาสนาเสื่อมลงไป เสื่อมไปมากเพราะศาสนาอื่นซึ่งเขาไปเน้นในทางอภินิหารหรือในทางคำสั่ง มากเกินไป ไม่ได้นึกถึงธรรมะแท้ ๆ ไปนึกถึง ศิลหรือไปนึกถึงอภินิหารมากเกินไป ทำให้ ศาสนากลายเป็นสิ่งที่โคมลอย และมาถึง ศาสนาพุทธ เรียกว่าศาสนาพุทธก็โคมลอยไปด้วย” (กบข. เล่ม : ๑๗๕)

แม้แต่ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองตามหลัก เศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ก็เช่นเดียวกัน สามารถถูกอธิบายตีความได้เป็น ๔ ลักษณะจนอาจกลายเป็น “เศรษฐกิจพอเพียงแบบโคมลอย” ไปด้วยก็ได้ กล่าวคือ

๑.เศรษฐกิจพอเพียงแบบไสยศาสตร์(DI,SI) ซึ่งถูกอธิบายให้ “วาทกรรม” แห่งเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ กลายเป็น “ลัทธิลัทธิ” สำหรับไว้กราบไหว้บูชา ต้องอาศัยคนที่ทำงานรับใช้ใกล้ชิดเบื้องพระ-

ยุคลบาทเป็นผู้ตีความอธิบายความหมายของ เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด (เช่นแม้แต่คำว่า “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” จะตัดคำว่า “ของ” ออกไปให้เหลือแค่ “ปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง” ก็ไม่ได้ โดยไม่อธิบาย เหตุผลที่มาที่ไปให้กระจ่างชัด เป็นต้น เหมือน นักบวชในยุคมืดของยุโรปที่ผูกขาดการทำหน้าที่ เป็นตัวกลางเชื่อมระหว่างมนุษย์บนพื้นพิภพกับ พระเจ้าบนสวรรค์เพื่อสร้างอำนาจทางสังคมการเมืองของตน) จนทำให้วาทกรรมแห่งเศรษฐกิจพอเพียงกลายเป็นสิ่งแข็งทื่อที่มีไว้ให้ท่องจำกัน แบบนกแก้วนกขุนทอง และขาดความยืดหยุ่นที่จะนำไปประยุกต์ใช้เพื่อแก้ปัญหาของผู้คนในมิติต่าง ๆ ได้อย่าง “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และ ทำให้มีความสุขที่ยั่งยืน”

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

วัฒนธรรม “บุญนิยม” นั้น ต้องไม่ใช่“บุญ” เป็น “วิมาน” หลอกคน

(โศลกธรรมงานมหาปวารณาปี ๒๕๕๓)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

หจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๙๔

สิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ คือ
การที่คนกลุ่มเล็ก ๆ สามารถควบคุมระบบต่าง ๆ ของโลก
ไว้ในกำมือได้ทั้งหมด
โดยไม่ต้องใช้กำลังทหารและอาวุธ
แต่ใช้ “เงินทุน”

ทำไมผมจึงอพยพจากสหรัฐอเมริกา??

(ตอนที่ ๒)

การค้า (Trade)

การค้าขายส่วนใหญ่ในประเทศไทยเคยตกอยู่ในมือพ่อค้าและเกษตรกรรายย่อย แต่การเปลี่ยนแปลงกำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน เครือข่ายห้างค้าส่ง ค้าปลีก ขนาดใหญ่จากยุโรปและสหรัฐฯ กำลังสยายปีกครอบคลุมกิจการประเภทนี้อย่างช้า ๆ ทั่วประเทศไทย พ่อค้ารายย่อยล่มสลายเมื่อห้างเหล่านี้ปรากฏตัวขึ้น มันต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่งในการครอบครองตลาดทั้งหมดของประเทศ แต่มันก็จะเกิดขึ้นในที่สุด เมื่อบริษัทค้าส่ง ค้าปลีก ต่างชาติประกาศจะดำเนินกิจการในเมืองขนาดกลางและขนาดเล็ก “โซวห่วย” ชาวไทยในพื้นที่นั้นต่างเดินขบวน

ต่อต้าน บางครั้งพวกเขาสามารถเลื่อนการเปิดกิจการของยักษ์ใหญ่ต่างแดนได้ แต่ยักษ์ใหญ่เหล่านั้นก็สามารถติดสินบนและหลีกเลียงกฎระเบียบจนได้ในที่สุด ในเมืองที่จอห์นอาคัยอยู่ ห้างต่างชาติไม่ได้รับใบอนุญาตให้เปิดในพื้นที่ของเมือง ไม่เป็นปัญหา พวกเขาที่ตั้งกิจการอยู่นอกพื้นที่ที่ห้าม พวกเขาใช้ทุนก้อนใหญ่ซื้อสินค้าในปริมาณสูงแล้วขายตัดราคาและให้สินเชื่อผ่านบัตรเครดิต การแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมนี้จะทำให้ร้านค้าปลีกเล็ก ๆ ต้องเลิกกิจการเมื่อพวกเขาครอบงำตลาดได้หมด พวกเขาก็จะทำทุกอย่างที่พวกเขาต้องการทั้งในแง่ของราคาและบริการ

การขยายตัวข้างต้นได้รับการสนับสนุนโดยธนาคาร นักการเมืองและข้าราชการที่คอร์รัปชันเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง พวกเขาทำลายผู้ประกอบการรายเล็กรายน้อยชาวไทยด้วยกันตามท้องถนน (main street capitalist) ตามทฤษฎีการค้าเสรีของอดัม สมิท **ในที่สุดผู้ประกอบการรายเล็กก็จะล้มละลายและกลายเป็นลูกจ้างของยักษ์ข้ามชาติ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในสหรัฐฯ และยุโรปหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ แล้วกระจายไปทั่วโลก ในที่สุดการควมรวมจะเกิดขึ้นและทั้งระบบจะถูกรวมศูนย์อยู่ในมือยักษ์ข้ามชาติ** ไม่ก็รายและธนาคารของตะวันตกปรากฏการณ์ดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นกับระบบค่าส่ง ค่าปลีกเท่านั้น แต่เกิดกับระบบอื่น เช่น การเงินการธนาคาร สื่อมวลชน การเกษตร การขนส่งและอื่น ๆ ด้วย **เมื่อถึงเวลานั้นรัฐบาลก็จะถูกตั้งโดยยักษ์ข้ามชาติ และนโยบายของรัฐบาลก็จะถูกกำหนดให้สอดคล้องกับผลประโยชน์ของยักษ์ใหญ่เหล่านี้** เหตุการณ์ที่กล่าวนี้ได้เริ่มเกิดขึ้นแล้ว จอห์นกล่าวว่า “ถ้าผมเป็นนายกรัฐมนตรีของประเทศไทย ผมจะหยุดมัน”

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน การพยายามยึดครองโลกไม่ว่าจะในสมัยโรมัน อเล็กซานเดอร์ เจงกิสข่าน นโปเลียน หรือฮิตเลอร์ ต่างทำโดยใช้กำลังและอาวุธแต่ก็ไม่เคยมีใครทำสำเร็จ อย่างไรก็ตามในปัจจุบัน สิ่งที่จะอาจเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของมนุษย์คือ การที่คนกลุ่มเล็ก ๆ สามารถควบคุมระบบต่าง ๆ ของโลกไว้ในกำมือได้ทั้งหมดโดยไม่ต้องใช้กำลังทหารและอาวุธ แต่ใช้ “เงินทุน”

ผู้คนชอบซื้อสินค้าในห้างข้ามชาติเพราะอากาศเย็นสบาย มีของให้เลือกมากมาย ได้ลดราคา แถมได้สินค้าจากการใช้บัตรเครดิตทั้ง ๆ ที่โดยข้อเท็จจริงแล้วพวกเขาต้องชำระไปซื้อและต้องเสียดอกเบี้ยจากการใช้บัตรเครดิตสูงมาก นอกจากนั้น ห้างเหล่านี้ยังสร้างก๊าซเรือนกระจกมากจากการใช้พลังงานทำความเย็นและ

แช่เย็นรวมทั้งยังทิ้งขยะจำนวนมากด้วย

ปัญหาหนึ่งในเรื่องนี้คือผู้ซื้อไม่เข้าใจปัญหาที่จะเกิดแก่ตนเองและประเทศในระยะยาวเมื่อระบบถูกผูกขาดโดยยักษ์ข้ามชาติกลุ่มเล็ก ๆ ในร้านค้าปลีกขนาดเล็ก ผู้ซื้อต้องจ่ายในราคาที่สูงกว่าในร้านใหญ่นิดหน่อยและเขาจะซื้อเท่าที่จำเป็นแต่ในห้างขนาดยักษ์พวกเขามักซื้อเกินความจำเป็นเพราะเชื่อว่าได้สินค้าราคาถูก แถมไม่ต้องจ่ายเงินสด เมื่อคิดอย่างถี่ถ้วนแล้วจะพบว่าพวกเขาไม่ได้ประหยัดเงินมากนัก การซื้อในห้างขนาดยักษ์ที่ได้รับความร่วมมือจากธนาคารไม่ได้ทำให้ชาวอเมริกันเป็นหนี้เท่านั้น แต่ยังทำให้อ่อนเพราะบริโภคนเกินควรด้วย **เศรษฐกิจสหรัฐฯ และอังกฤษสร้างขึ้นมามีด้วยระบบเครดิตและการเอาเงินในอนาคตมาใช้** และยักษ์ข้ามชาติกำลังแพร่กระจายหรืออิทธิพลปรัชญานี้ไปทั่วโลกผ่านสื่อมวลชนและข้อตกลงที่ทำกับรัฐบาลประเทศต่าง ๆ วันหนึ่งในอนาคต บ้าน รถยนต์ เครื่องเรือน เสื้อผ้า อาคาร ไม้กอล์ฟตลอดจนของเล่นของเด็ก ๆ จะเป็นทรัพย์สินของธนาคารและยักษ์ข้ามชาติที่ให้ผู้คนเช่าซื้อผ่านบัตรเครดิต ข้อสำคัญก็คืออย่าคาดหวังว่ารัฐบาลจะบอกให้ประชาชนของตนตระหนักในเรื่องนี้ เพราะรัฐบาลเองสามารถเข้าสู่ตำแหน่งได้ก็ด้วยการสนับสนุนของยักษ์ข้ามชาติดังกล่าว และที่น่าตระหนกอีกประการหนึ่งก็คือ องค์กรเหล่านี้ก็คือองค์กรที่รัฐบาลเอาเงินภาษีของประชาชนไปฟื้นฟูให้รอดพ้นจากการล้มละลายอันเนื่องมาจากการบริหารผิดพลาดหรือการฉ้อฉลและการใช้กลโกงของผู้บริหารนั่นเอง

เหตุผลหนึ่งที่ทำให้จอห์นตัดสินใจย้ายมาอยู่ประเทศไทยก็คือกลุ่มทุนและบริษัทข้ามชาติยังไม่ได้ครอบงำและควบคุมประเทศไทย ธุรกิจส่วนใหญ่ยังอยู่ในมือของผู้ประกอบการขนาดเล็กและเรื้อนยังเป็นเกษตรกรแบบครอบครัว ระบบเครดิตยังอยู่ในวงจำกัด ผู้คนยังปฏิสัมพันธ์กับผู้คนด้วยกันไม่ใช่หุ่นยนต์หรือ

เครื่องจักรที่ควบคุมบังคับโดยยักษ์ข้ามชาติ
อย่างไรก็ตาม สิ่งที่จ่อหน้าหนีมากำลังปรากฏตัว
ขึ้นในประเทศไทยและเขารู้สึกเจ็บปวดมากเพราะ
ตระหนักดีว่า “ผลสุดท้าย” จะเป็นเช่นไร

จอห์นกล่าวโดยสรุปว่า แม้เขาได้เป็น
ประธานาธิบดีสหรัฐฯ และมีโอกาสเปลี่ยนแปลง
เขาก็จะแก้สิ่งที่เกิดขึ้นในสหรัฐฯ ได้น้อยมาก ดี
ที่สุดที่จะทำได้ก็คือการบอกให้ชาวอเมริกันได้
รู้ความจริงและหวังว่าพวกเขาจะหยุดการตกเป็น
เหยื่อโดยการลดการบริโภคและหันไปซื้อจาก
บริษัทหรือผู้ประกอบการรายเล็กหรือยึดหลักการ
ดำรงชีวิตแบบเดิม คือ “การไม่มีเงินสด ก็แสดง
ว่าไม่มีกำลังจะซื้อได้” จอห์นเตือนด้วยว่าการ
ตกหลุมที่ลึกขึ้นย่อมสร้างความเจ็บปวดยิ่งขึ้น
ผู้คนไม่ได้ตกอยู่ในสภาพไร้ซึ่งเสรีภาพและ
อิสรภาพในการดำรงชีวิตอย่างทันทีทันใด มัน
ค่อย ๆ เกิดขึ้น ฉะนั้น พวกเขาต้องรีบตัดสินใจ
และเริ่มเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม สถานการณ์อาจ
พลิกผันไปสู่การที่ประชาชนควบคุมยักษ์ข้ามชาติ
แทนที่ประชาชนจะเป็นฝ่ายถูกควบคุมถ้า
ประชาชนรวมพลังกันได้มากพอ

หมายเหตุ : เมื่อ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ บริษัท
ค้าปลีกข้ามชาติของอังกฤษชื่อ “เทสโก้”
ได้ประกาศเลิกการดำเนินการในญี่ปุ่นและต้อง
การขายห้างค้าปลีกของบริษัททั้งหมดจำนวน
๑๒๙ แห่ง ทั้งนี้เพราะผลประกอบการเติบโตน้อย
ที่สุดในบรรดากิจการของบริษัทในต่างประเทศ
และเมื่อ ๓-๔ ปีก่อน ยักษ์ค้าปลีกรายใหญ่ที่สุด
ของโลกชื่อวอลมาร์ตของสหรัฐฯ ก็ถอนตัวจาก
เกาหลีด้วยสาเหตุเดียวกัน

การศึกษาในอังกฤษพบว่า การเปิดซูเปอร์-
มาร์เก็ตแห่งหนึ่งจะทำลายตำแหน่งงาน ๒๘๖
ตำแหน่งในบริเวณที่ร้านนั้นตั้งอยู่ และยังทำลาย
ร้านค้าท้องถิ่นในรัศมี ๑๐ กิโลเมตรด้วย ในเกาหลี
ร้านค้าส่ง ค้าปลีกข้ามชาติเข้าไปตั้งอยู่ได้ ๔-๕ ปี
ก็ต้องถอนตัวไปเพราะคนเกาหลีต่างก็ไม่ไปอุดหนุน

ในระดับโลก มีเพียงประมาณ ๒๔ ประเทศเท่านั้น
ที่ยอมให้ยักษ์ข้ามชาติเหล่านี้เข้าไปได้ (แม้แต่
อิสราเอลก็ไม่ยอมให้ตั้ง) และมีเพียงสองประเทศ
ที่ยอมให้ตั้งได้แม้ในใจกลางเมืองสองประเทศดัง
กล่าวได้แก่ อาร์เจนตินา และประเทศไทย
อาร์เจนตินาได้กลายเป็น “มรดกโลก” ไปแล้ว
ส่วนประเทศไทยก็ถูกจัดให้เป็นประเทศที่ใกล้จะ
ล้มเหลว โดยนิตยสาร Foreign Policy ของ
มูลนิธิคาร์เนกีของสหรัฐฯ

การพัฒนาประเทศเริ่มต้นด้วยความคิดที่
ถูกต้อง ญี่ปุ่นและเกาหลีเจริญขึ้นได้จากความคิด
ในเรื่อง “ความรักชาติ” และส่วนหนึ่งของความ
รักชาติคือการสนับสนุน “เพื่อนร่วมชาติ” มาก
กว่า “ต่างชาติ” สามัญสำนึกก็คือสุนัขที่มีเห็บ
เกาะดูเล็ดอยู่เต็มตัวย่อมไม่อ้วนท้วนและแข็งแรงได้

อนึ่ง ชาวเกาหลีพัฒนาประเทศโดยการ
กล่าวว่า “ยิ่งสินค้าเกาหลีมีคุณภาพไม่ดีก็ยิ่ง
ต้องใช้สินค้าเกาหลี ทั้งนี้เพื่อผู้ผลิตเกาหลีจะได้มี
เงินไปพัฒนาให้สินค้าของตนมีคุณภาพดีเท่ากัน
หรือดีกว่าสินค้าจากต่างประเทศ” ด้วยคำพูดเช่น
นี้เองที่ทำให้เกาหลีเจริญก้าวหน้าและมีสินค้าของ
ตนจำหน่ายทั่วโลกในปัจจุบัน ขณะที่ประเทศไทย
ยังคงเป็นประเทศที่รับจ้างผลิตต่อไปพร้อมกับอื้อวอด
ด้วยว่าเป็นประเทศที่ไม่เคยเป็นอาณานิคม??

กองทัพ (Military)

ค่าใช้จ่ายด้านการทหารเป็นอีกสาเหตุหนึ่ง
ของการเป็นหนี้จำนวนมหาศาลของประเทศหน่วย
งานของทหารควรได้รับการตรวจสอบจาก
องค์กรอิสระเพื่อลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นลง
บรรดานายพลต่างประเมิณศัตรูไว้สูงเกินกว่า
ความเป็นจริงเพื่อได้งบประมาณอาวุธยุทโธ-
ปกรณ์และการขยายอำนาจของตน ตลอดเวลา
๕๐ ปี ที่ผ่านมา ชาวอเมริกันรู้ถึงความสิ้นเปลือง
และความไม่มีประสิทธิภาพของกองทัพและรัฐบาล
เวลาเปลี่ยนไปแล้ว เวลานี้ประเทศต้องการอาวุธ

ที่ทันสมัยไม่ใช่กองกำลังที่ใหญ่โต

ประธานาธิบดีไม่ควรใช้อำนาจนำประเทศเข้าสู่สงคราม หรือการเผชิญหน้าโดยไม่ได้รับการเห็นชอบของประชาชนและการอนุมัติจากสภา กฎหมายนี้ทำให้เราเข้าสู่สงครามในเวียดนาม อัฟกานิสถาน คูเวต และอิรัก ตลอด ๖๐ ปีที่ผ่านมาการตัดสินใจเข้าสู่สงครามเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งและไม่ควรตกอยู่ในมือของคนคนเดียว หรือคนกลุ่มเล็ก ๆ เพราะสงครามส่งผลต่อชีวิตลูกหลานของประชาชน จอห์นเคย์เห็นด้วยกับการทำสงครามในเวียดนาม แต่เมื่อได้ศึกษาข้อมูลต่างๆ เขาเห็นว่าสหรัฐฯต้องกระโจนสู่สงครามเวียดนามเพราะข่าวโคมลอยของ ซีไอเอ รวมทั้งความหวาดระแวงและวิตกกังวลของสหรัฐฯ ในเรื่องคอมมิวนิสต์

นโยบายต่างประเทศ (Foreign Policy)

ทำไมสหรัฐฯ คิดว่าตนเองควรเป็นตัวอย่างสำหรับประเทศต่าง ๆ ในโลก เพราะความสำเร็จทางเศรษฐกิจ หรือเพราะรูปแบบรัฐบาลที่ยอดเยี่ยม?? หรือเพราะพลังทางศีลธรรม (ซึ่งก็เหมือนกับพลังทางศีลธรรมเมื่อตอนตั้งประเทศ)??

สหรัฐฯ ได้พยายามส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยในส่วนต่าง ๆ ของโลกซึ่งมีวัฒนธรรม ประเพณี เศรษฐกิจ การเมือง ศาสนา และสังคมที่แตกต่างกันตลอดมาสหรัฐฯ พยายามจะสถาปนาลัทธิ “บริโชนิยม” ในประเทศที่ขาดแคลนทรัพยากร สหรัฐฯ ใช้วิธีการทางการทูต และวัฒนธรรมตะวันตกซึ่งวัฒนธรรมอื่นเห็นว่า ป่าเถื่อนและหยาบคาย สหรัฐฯ ควรเลิกการประพฤติปฏิบัติดังที่กล่าวมาแล้ว สหรัฐฯ ควรช่วยประเทศต่าง ๆ ให้แก้ปัญหาด้วยตนเองเหมือนกับที่สหรัฐฯ เคยทำเมื่อปี ค.ศ. ๑๗๗๖ (พ.ศ. ๒๓๑๙ ประกาศอิสรภาพจากอังกฤษ) สหรัฐฯ ควรส่งกำลังทหารไปช่วยประเทศที่ถูกรุกรานก็ต่อเมื่อประเทศนั้น ๆ ร้องขอ และผ่านการเห็นชอบจากสภาและชาวอเมริกัน

เอกอัครราชทูตและพนักงานสถานทูตที่ดำรง

ตำแหน่งสำคัญ ควรผ่านการเรียนภาษา และขนบธรรมเนียมประเพณีของประเทศที่ตนจะไปทำหน้าที่เป็นเวลาหนึ่งปี นายทหารตำแหน่งสูง ๆ ก็ควรได้รับการอบรมด้านภาษาและประเพณีอย่างน้อยวันละสองชั่วโมงด้วย ผู้ที่เดินทางไปเยือนต่างประเทศในฐานะเจ้าหน้าที่รัฐบาลหรือบริษัทเอกชน ควรเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของประเทศที่จะไปเยือนบ้าง และการเป็นเจ้าหน้าที่ทางการทูตก็ควรเรียนรู้ประวัติของประเทศนั้น ๆ ด้วย ชาวอเมริกันจำนวนมากเดินทางไปต่างประเทศและคาดหวังให้ทุกคนที่เขาพบใช้ภาษาอังกฤษ และระเบียบปฏิบัติแบบอเมริกัน ความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากความหยิ่งยโสและความโง่เขลา

ปัญหาใหญ่ด้านการทูตในปัจจุบันคือตะวันออกกลาง การแต่งตั้งผู้หญิงเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศ (คอนโดเรซา ไรซ์ ในสมัยจอร์จ บุช) ไม่เพียงแต่เป็นความโง่เขลาและเป็นความไม่ถูกต้องทางการทูตด้วย ไม่ว่าทัศนคติต่อสตรีของชาวมุสลิมจะถูกต้องหรือไม่ก็ตาม สหรัฐฯ ก็ไม่ควรยึดเยียดทัศนคติแบบอเมริกันให้พวกเขาตั้งแต่มิได้เริ่มจะเจรจา ในประเทศของเขาพวกเขาควรได้รับการปฏิบัติตามวิถีของเขา คนที่ไปเจรจาควรรู้ทั้งภาษาและประเพณีเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกมองว่าโง่เขลาหรือรสนิยมต่ำ

ทุกคนควรได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียม ไม่ใช่ตาม “ผลประโยชน์” ถ้าการคบหาสมาคมกับเพื่อนบ้านไม่ได้ตั้งอยู่บน “ผลประโยชน์” ปฏิสัมพันธ์กับประเทศต่าง ๆ ก็ควรเป็นไปในทำนองเดียวกัน ทำไมสหรัฐฯ จึงคาดหวังให้ทุกคนในโลกรักสหรัฐฯ ในเมื่อสหรัฐฯ ปฏิบัติกับประเทศอื่นอย่างหยาบคาย เหมินเฉยและแม้แต่พยายามบ่อนทำลายเมื่อไม่ได้สิ่งที่ต้องการ หรือมักจะเอ่ยอ้างบุญคุณเมื่อช่วยเหลือประเทศอื่น สหรัฐฯ ไม่เคยเป็นมิตรจริง ๆ กับประเทศใดถ้าเปรียบสหรัฐฯ ว่าเป็นเพื่อน สหรัฐฯ ก็เป็นเพื่อนที่หยาบคาย โง่เขลา และเป็นนักฉวยโอกาส

๒) อ่านต่อฉบับหน้า

● สูดยอคนักปฎิวัติ
ชี้ชัดธรรมะมรรคผล
ลดละกิเลสฝึกตน
หลุดพ้นทุกข์หายสลายใจ.

พุทธปฏิวัติ

พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นผู้รู้แจ้งโลก มีพระปัญญาคุณอย่างยิ่ง ทั้งยังมีพระวิสุทธิคุณ และพระมหากรุณาคุณอันยิ่งใหญ่ จึงทรงกลายเป็น**สูดยอคนักปฎิวัติ**ของโลก

เพราะทรงยอมเหน็ดเหนื่อยอย่างมากมาย ที่จะบอกสอนธรรมะแก่ชาวโลก ให้รู้จักความจริงอันประเสริฐของชีวิต รู้จักปฏิบัติธรรมให้หลุดพ้นจากกิเลสทุกข์ในโลก ทรงปฏิวัติชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษยชาติให้ตั้งงามเจริญขึ้น ซึ่งมากมายหลายอย่างเหลือเกิน แต่ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างมาเพียงบางประการเท่านั้น

๑. ปฏิวัติการปกครอง

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พระเจ้าจักรพรรดิผู้ทรง

ดำรงอยู่ในธรรม เป็นพระธรรมราชาในโลกนี้ ทรงอาศัยธรรมนั้น**แหละเป็นพระราช**าของ**พระเจ้าจักรพรรดิ**นั้น เพราะจะทรงสักการะธรรม เคารพธรรม นอบน้อมธรรม มีธรรมเป็นธง มีธรรมเป็นยอด มีธรรมเป็นใหญ่

ย่อมทรงจัดแจง รักษา ป้องกัน คุ่มครองที่เป็นธรรม ในกษัตริย์เหล่าอนุยนต์ (พระราชชั้นผู้น้อย) ในหมู่ทหาร สมณพราหมณ์ (นักบวช) คฤหบดี ชาวนิคม เนื้อและนกทั้งหลาย

ย่อมทรงทำให้จักร(อำนาจ) เป็นไปโดยธรรม เทียว จักรนั้นย่อมเป็นจักรที่มนุษย์ผู้เป็นข้าศึกใดๆ ไม่อาจจะต้านทานได้

*** พระพุทธองค์ตรัส**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “ราชสูตร” ข้อ ๑๓๓)

ปัจจุบันระบบการปกครองประเทศในโลก มีอยู่หลายรูปแบบด้วยกัน ทั้งระบบเผด็จการ (ผู้บริหารประเทศมีอำนาจสูงสุดเด็ดขาด) ประชาธิปไตย(ถือมติประชาชนเสียงข้างมากเป็นใหญ่) สังคมนิยมหรือคอมมิวนิสต์(ให้รวมทรัพย์สินทั้งปวงเป็นส่วนกลางของชุมชน ไม่ให้มีกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคล)

แต่ไม่ว่าจะใช้ระบบใดปกครองประเทศก็ตามที่ การที่ประเทศจะไม่รอด ถึงกับต้องพังพินาศไป ก็เพราะคนในระบบนั้นมีกิเลสตัณหาจัดนั่นเอง กระทำทุจริตต่างๆ ทำลายประเทศชาติของตน ให้เสียหายย่อยยับ โดยเฉพาะความโลภใน การทุจริตคอร์รัปชัน(ฉ้อราษฎร์บังหลวง) ที่เป็นภัย ร้ายแรงที่สุดในการปกครองประเทศ

ด้วยเหตุนี้เอง พระพุทธองค์จึงทรงใช้ “ธรรมาธิปไตย” คือ ให้ปกครองประเทศโดยใช้ ธรรมะเป็นใหญ่ ละการทำชั่ว ทำดีมากๆ เพื่อลด กิเลสความโลภโกรธหลงของคน หากผู้บริหาร ประเทศเป็นผู้มีธรรมแล้ว ใช้ธรรมะปกครอง ประชาชน ประชาชนก็จะมีธรรมะด้วย ทุกคน ย่อมอยู่เย็นเป็นสุข แม้แต่เหล่าสัตว์ทั้งหลาย ก็จะได้รับ ความสงบสุขไปด้วย

๒. ปฏิวัติชนชั้น

“แม่น้ำใหญ่หลายสาย เมื่อไหลถึงมหาสมุทร แล้ว ย่อมละชื่อและตระกูลเดิมเสีย ถึงความนับว่า เป็นมหาสมุทรทีเดียว

ก็เหมือนกันกับวรรณะ(ชนชั้น) ทั้ง ๔ เหล่านี้คือ ๑. กษัตริย์(นักปกครอง) ๒. พราหมณ์(นักบวช) ๓. แพศย์(พ่อค้า) ๔. ศูทร(กรรมกร)

ออกจากเรือนมาบวชเป็นบรรพชิตในธรรมวินัย ที่ตถาคต(เป็นคำที่พระพุทธเจ้าใช้ตรัสถึงพระองค์เอง)ประกาศแล้ว ย่อมละชื่อและตระกูลเดิมเสีย ถึงความนับว่า เป็นสมณะเชื้อสายศากยบุตร ที่เดียว นี่เป็นความอัศจรรย์ ที่ภิกษุพากันชื่นชม ในธรรมวินัยนี้”

* พระพุทธองค์ตรัส

(พระไตรปิฎกเล่ม ๗ “ปาติโมกขฐปณชันทกะ” ข้อ ๔๖๐)

นานาประเทศทั่วโลก ส่วนใหญ่แล้วประชาชน จะมีชีวิตความเป็นอยู่ไม่ทัดเทียมกัน เพราะจะมี พวกที่ได้เปรียบ มีอภิสิทธิ์เหนือคนอื่น กับพวกที่ เสียเปรียบ ถูกกลืนรอนลิดรอนของตน ทำให้กลายเป็น การแบ่งชนชั้นเกิดขึ้น ซึ่งโดยทั่วไปมักจะมี สาเหตุมาจากการแบ่งชนชั้นกัน ด้วยความรำรวย กับความยากจน ด้วยความมีการศึกษากับด้อย การศึกษา ด้วยความมียศถาบรรดาศักดิ์กับเป็น ชาวบ้านธรรมดา ด้วยเชื้อชาติกับเผ่าพันธุ์ ด้วย ความมีชื่อเสียงวงศ์ตระกูลกับไร้ชื่อเสียงวงศ์ ตระกูล ฯลฯ

แต่พระพุทธองค์ทรงทำลายการแบ่งชนชั้น เสียสิ้น โดยทรงให้บวชอยู่ในพุทธศาสนา กลายเป็น สังคมที่หลอมละลายทุกชนชั้น ทุกฐานะ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ทุกคนได้รับอิสรภาพ และเสรีภาพ ไม่ว่าจะเป็นคนชาติใด มียศหรือไร ยศ หรือแม้แต่ผู้ที่เคยเป็นทาสมาก่อน ก็มีฐานะ เท่าเทียมกันกับกษัตริย์ มีสิทธิ์อย่างเดียวกัน ทุกประการ ไม่มีใครได้อภิสิทธิ์เหนือใครเลย แต่อาศัยการเคารพกันด้วยธรรม ผู้บวชก่อนถือว่า เกิดธรรมะก่อน ก็นับถือเคารพเป็นพี่ ผู้บวชภายหลังก็เป็นน้องในทางธรรม เป็นอยู่ร่วมกันด้วย ระบบสาธารณโภคี คือแบ่งปันข้าวของเครื่องใช้ แก่กันและกันและกัน โดยที่ไม่ต้องมีทรัพย์สิน เงินทองใดๆเอาไว้ใช้เป็นส่วนตัวเลย

๓. ปฏิวัติการศึกษา

“บุคคลบางคนในโลกนี้ ย่อมศึกษาศิลปะ (ฝีมือ)เกี่ยวกับช้างบ้าง ม้าบ้าง รถบ้าง ธนูบ้าง ดาบบ้าง หรือศึกษาศิลปะชั้นสูงชั้นต่ำ จาก สมณพราหมณ์(นักบวช)ผู้เห็นผิด ผู้ปฏิบัติผิด

การศึกษาเหล่านี้มีอยู่ เราไม่กล่าวว่า ไม่มี ก็ แต่ว่าการศึกษาเหล่านั้นนั้น เป็นการศึกษาที่เลว เป็นของชาวบ้าน เป็นของชาวบ้าน เป็นของปฤชชน (คนกิลเลศหนา) ไม่ประเสริฐ ไม่ประกอบด้วย ประโยชน์ ไม่เป็นไปเพื่อความเบื่อหน่าย เพื่อ คลายกำหนด เพื่อความดับ เพื่อสงบระงับ เพื่อ ความรู้ยิ่ง เพื่อตรัสรู้(ความรู้แจ้ง) เพื่อนิพพาน

(ดับกิเลสทุกข์ได้สนิท)

ส่วนผู้ใดมีศรัทธา(ธรรม)ตั้งมั่น มีความรัก(ธรรม)ตั้งมั่น ถึงความบริสุทธิ์ผ่องใสยิ่งแล้ว ย่อมศึกษาอริสัจ(ศีลสูงยิ่งขึ้น) อริจิต (จิตสูงยิ่งขึ้น) อริปัญญา(ปัญญาสูงยิ่งขึ้น) ในธรรมวินัยที่ตถาคตประกาศแล้ว

การศึกษานี้ยอดเยียมกว่าการศึกษาทั้งหลาย เพราะเป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ของสัตว์ทั้งหลาย เพื่อก้าวล่วงความโศกและความรำไร เพื่อความดับสูญแห่งทุกข์และความเสียใจ เพื่อบรรลุข้อปฏิบัติที่ถูกตรง(มรรคองค์ ๘) เพื่อทำให้แจ้งซึ่งความดับสนิทแห่งกิเลสทุกข์(นิพพาน)”

* พระพุทธองค์ตรัส

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “อนุตตรยสูตร” ข้อ ๓๐๑)

วิชาความรู้มีอยู่มากมายทุกหนแห่งในโลก เหล่าชาวโลกทั้งปวงก็ล้วนพากันศึกษาเรียนรู้วิชาการเหล่านั้น แต่ถึงจะศึกษาเรียนรู้เก่งปานใด เอามาใช้แสวงหาลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข ได้มหาศาลเท่าใดก็ตาม ก็ยังไม่อาจทำให้ตนเองหรือญาติสนิทมิตรสหาย หลุดพ้นจากความทุกข์ไปได้ ต่างก็ยังคงต้องดิ้นรนอยู่ในวัฏวนแห่งทุกข์อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

กระทั่งเมื่อพระพุทธองค์ทรงบรรลุธรรมแล้ว ทรงค้นพบสุดยอดวิชาที่พาให้คนพ้นทุกข์ได้ ทั้งทรงมีพระมหากรุณาจะช่วยชาวโลกให้พ้นทุกข์ แม้จะต้องทรงเหนื่อยยากลำบากลำปานใด ก็ทรงสั่งสอนธรรมให้แก่มหาชน ให้ศึกษาเรียนรู้ธรรมและทำให้เกิดผล จะหลุดพ้นจากกองทุกข์ได้จริง ๆ

และแม้พระพุทธองค์ทรงมีความรู้วิชาในโลกนี้มากมาย เปรียบดังใบไม้มากมายที่อยู่บนต้นไม้ แต่ที่ทรงปฏิบัติการศึกษา นำมาสอนแก่ชาวโลกนั้น ก็เปรียบดังใบไม้สองสามใบในกำมือเท่านั้น เพราะวิชาทางโลกียะต่างๆมากมายสักแค่ไหน ศึกษาเรียนรู้ไปก็ไม่เกิดประโยชน์แก่การกำจัดกิเลสทุกข์ได้เลย ไม่ควรเสียเวลาในชีวิตไปศึกษาเรียนรู้ เอาเวลาที่มิค่าของชีวิต มาศึกษาเรียนรู้วิชาที่ดับกิเลสทุกข์ของตนให้สูญสนิทดีกว่า

๔. ปฏิวัติความหลงผิดในกาม

“ในอดีตกาล ถึงในอนาคตกาล แม้ในปัจจุบันเดี๋ยวนี้ กามทั้งหลายก็มีสัมผัสเป็นทุกข์ มีความร้อนยิ่ง มีความเร่าร้อนมาก ผู้ยังมีความกำหนัดในกาม ถูกกามตัณหาเคี้ยวกินอยู่ ถูกความร้อนเกิดขึ้น เพราะคิดถึงกามแผดเผาอยู่ ทั้งร่างกายและจิตใจถูกโทษะกำจัดแล้ว แต่กลับสำคัญผิดในกาม ที่มีสัมผัสเป็นทุกข์นั้น ว่าเป็นสุขไป”

* พระพุทธองค์ตรัส

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๓ “มคคณฺทียสูตร” ข้อ ๒๔๔)

ไม่ว่ายุคสมัยใดในโลกนี้ ผู้คนทั้งหลายยังคงหลงผิดในเรื่องของกาม หลงใหลว่าการเสพกามเป็นความสุข มีกามเป็นที่รักใคร่พอใจยิ่ง ดิ้นรนปรารถนา กามเอาไว้ในชีวิต ถ้าขาดกามก็จะรู้สึกเศร้าโศก รวากับชีวิตหมดความหมายเสียแล้ว

แต่นั้นคือความหลงผิด พระพุทธองค์จึงตรัสบอกความจริงให้รู้อย่างชัดเจนว่า กามเป็นทุกข์ใหญ่หลวง แผดเผาทำร้ายร่างกายและจิตใจให้เร่าร้อน ทรมานทรมานแสนสาหัสนัก โดยเฉพาะเวลาที่ต้องพลัดพรากจากกามอันเป็นที่รัก

ดังนั้นหากผู้ใดสามารถปฏิบัติความคิดของตนให้ถูกต้องได้ ผิดแผกประเพณีติดตนละเว้นกาม ละความกำหนัดพอใจในกาม ย่อมพ้นทุกข์จากกามได้แน่นอน เพราะมีกาม ๑๐๐ ก็ทุกข์ ๑๐๐ มีกาม ๑๐ ก็ทุกข์ ๑๐ ไม่มีกามก็ไม่ทุกข์เลย

๕. ปฏิวัติความเชื่อเรื่องผีกับเทวดา

“ดูก่อนคหบดี(ชายฐานะดีผู้เป็นเจ้าบ้าน) และคหบดีตานี้(หญิงฐานะดีผู้เป็นเจ้าบ้าน) ทั้งหลาย ชายผีกับหญิงผีนั้นเป็นดังนี้ คือ

ชายหญิงในโลกนี้เป็นผู้มักฆ่าสัตว์ มักลักทรัพย์ มักประพฤติดีกในกาม มักพูดเท็จ มักดื่มน้ำเมา เสพของมีนเมาให้โทษ อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

เป็นคนทุศีล(ทำชั่วผิดศีล) มีการกระทำชั่วผิดธรรม มีใจถูกความตระหนี่อันเป็นมลทินครอบงำ ต่ำและกล่าวโทษสมณพราหมณ์(นักบวช)

ส่วนชายเทวดากับหญิงเทวดานั้นเป็นดังนี้ คือ

ชายหญิงในโลกนี้เป็นผู้เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการลักทรัพย์ เว้นขาดจากการ ประพฤติผิดในกาม เว้นขาดจากการพูดเท็จ เว้น ขาดจากการดื่มน้ำเมา ไม่เสพของมึนเมาให้โทษ อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

เป็นคนมีศีล มีกัลยาณธรรม(ธรรมอันดีงาม) มีใจปราศจากความตระหนี่อันเป็นมลทิน ไม่ต่ำ และไม่กล่าวโทษสมณพราหมณ์”

* พระพุทธองค์ตรัส

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ “สังวาสสูตร” ข้อ ๕๓)

ความเชื่อเรื่องผีสาธเทวดานั้น ผู้คนในโลกนี้โดน หลอกให้เชื่อกันมาผิดๆ จนกระทั่งหยั่งรากฝังลึกอยู่ในจิตใจคน ยากที่จะเปลี่ยนแปลงความเชื่อนี้ได้ แต่ พระพุทธองค์ก็ยังทรงชวนขวยเพียรปฏิบัติในเรื่องนี้ ได้ตรัสให้รู้ว่าผีสาธเทวดาที่บอกเล่าสืบทอดกัน มาจนถึงปัจจุบันนี้ ล้วนเป็นเรื่องสมมุติทั้งสิ้น เป็น อุปาทานึกเอาเองเชื่อว่าเป็นอย่างนั้น จนถึงกับ อุปโลกน์แต่งเรื่องขึ้นหลอกชาวบ้านชาวเมือง

แต่ที่แท้จริงแล้ว **“ผีสาธเทวดา” ก็คือ คน เรานี่เอง**

คนที่ชั่วร้ายเลวทราม ทำไม่ดี ทำผิดศีล ทำผิด ธรรม นั่นคือ **“ผี”**

ส่วนคนที่ดี กระทำความดี มีศีลธรรมนั่นคือ **“เทวดา”**

หากจะพูดอย่างง่าย ๆ แล้ว ผีสาธเทวดาตัวจริง นั้น ต้องเป็นของจริงพิสูจน์ได้ จับต้องได้ มีตัวตน ร่างกายพร้อมจิตใจ และสามารถที่จะแก้ไข เปลี่ยนแปลงได้จาก **“คนผี”** ก็ลดละเลิกทำชั่ว หัน มาทำดี ถือศีล ๕ ปฏิบัติธรรม ผู้นั้นก็จะกลายเป็น **“เทวดาเดินดิน”** ไม่ต้องถูกหลอกว่า เป็นเทวดา ล่องลอยอยู่บนฟ้าอยู่บนวิมานไหนๆ แต่มีวิมาน (ศีล๕)เป็นที่อยู่อาศัยบนดินนี้แหละ มีความสุข อย่างมากทีเดียว

สรุป **“ผี” คือ คนที่มีจิตใจต่ำ ไม่มีศีล**

“เทวดา” คือ คนที่มีจิตใจสูง ถือศีล ๕

๖. ปฏิบัติการทำสมาธิ

“เราจะแสดงสัมมาสมาธิ(สมาธิที่ถูกตรง)

ของพระอาริยะ พวกเธอจงฟังสัมมาสมาธินั้น จงใส่ใจให้ดี เราจะกล่าวต่อไปนี้

สัมมาสมาธิของพระอาริยะ อันมีเหตุ มีองค์ ประกอบ คือ ๑. สัมมาทิฏฐิ(ความเห็นที่ถูกตรง) ๒. สัมมาสังกัปปะ(ความไตร่ตรองที่ถูกตรง) ๓. สัมมาวาจา(การเจรจาที่ถูกตรง) ๔. สัมมา กัมมันตะ(ทำางานที่ถูกตรง) ๕. สัมมาอาชีวะ (การเลี้ยงชีพที่ถูกตรง) ๖. สัมมาวายามะ(มีความ เพียรที่ถูกตรง) ๗. สัมมาสติ(การระลึกรู้ที่ถูกตรง)

ดูก่อนเธอทั้งหลาย ก็ความที่จิตมีอารมณ์ เป็นหนึ่ง **ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้ เรียกว่า สัมมาสมาธิของพระอาริยะ** อันมีเหตุ บ้าง มีองค์ประกอบบ้าง

ผู้มีสัมมาสมาธิ ย่อมเป็นอันสลัดสมาธิผิด (มิจฉาสมาธิได้ แล้วถ้าใครติเตียนสัมมาสมาธิ เขาก็ต้องบูชาสรรเสริญผู้มีสมาธิผิด”

* พระพุทธองค์ตรัส

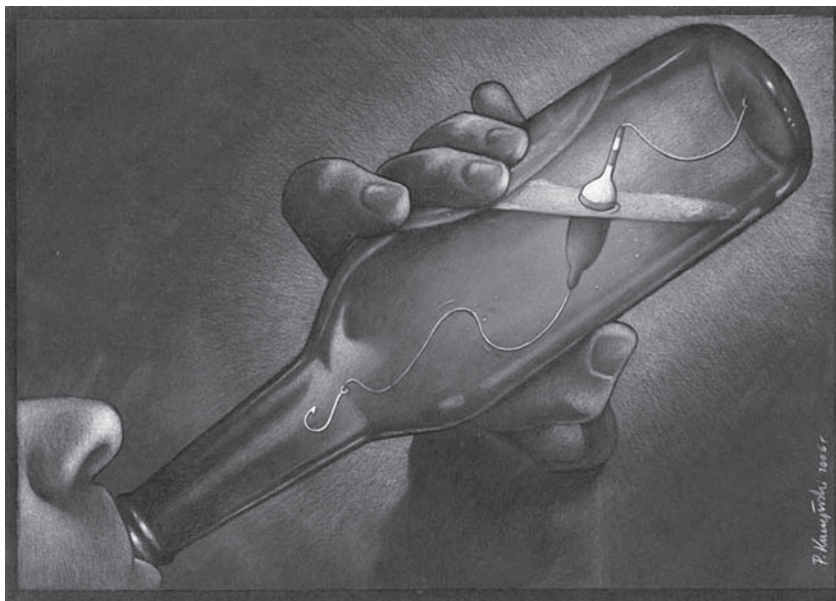
(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ “มหาจิตตาริสกสูตร” ข้อ ๒๕๒- ๒๕๓, ๒๗๙, ๒๘๐)

“สมาธิ” อย่างปกติสามัญทั่วไป มีอยู่มากมาย เกือบทุกส่วนมากก็คือการนั่งขัดสมาธิหลับตา ทำจิตให้นิ่งสงบแน่วแน่เป็นหนึ่ง ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่พูด ไม่เคลื่อนไหว ไม่ทำอะไรอื่นใดทั้งสิ้น สงบนิ่ง อย่างเดียว

นั่นเป็นสมาธิธรรมดาของคนทั้งโลก แต่พระ- พุทธองค์ทรงปฏิบัติใหม่ ให้เป็น **“สัมมาสมาธิของ พระอาริยะ”** โดยไม่ต้องนั่งหลับตา ไม่ต้องทำอยู่ คนเดียว สามารถพูดคุย ทำงาน เคลื่อนไหวใดๆก็ได้ โดยปฏิบัติให้ถูกตรงตามอาริยมรรคมีองค์ ๗ จนกระทั่งสำเร็จผลเป็น **“สัมมาสมาธิ”** อันคือ อาริยมรรคองค์ที่ ๘ นั่นเอง

หัวใจสำคัญในการปฏิบัติทุกเรื่องนั้น พระ- พุทธองค์ทรงมุ่งเป้าประเด็นสำคัญอยู่ที่....หาก นำไปประพฤติปฏิบัติแล้ว จะเป็นไปสู่การหลุดพ้น จากกิเลสโลกิไรรวมทั้งปวงได้ หลุดพ้นจาก กองกิเลสทุกข์ทั้งหลายได้บรรลุสภาวะบรมสุข (ยิ่ง กว่าสุข) ที่มนุษย์ทุกคนปรารถนาในชีวิตนั่นเอง ๓

อยากจะมีชีวิตยืนยาว แต่ยังคงสู้บงหรือจืด เมฆหัวราน้ำ
เทียวล่าสอนเปิดทางให้โรคภัยเข้ามา...
ชีวิตอันเป็นที่รักแสนรักนั้น
จะยืนยาวมีสุขภาพแข็งแรงได้อย่างไรกัน ...

ภาพ pawel kuczynski

รักใดเล่าจะเท่ารักตน

คนเราเมื่อเกิดมาแล้วต่อให้มีรูปร่างที่ชั่วร้ายหรือ
ปานใดก็เชื่อว่าตัวเอง พระพุทธเจ้าตรัส
ว่า ความรักเสมอด้วยตนไม่มี รักใดเล่าจะเท่ารัก
ตนเอง เริ่มที่สรีระร่างกาย แต่ละคนต่างดูแล
รูปร่างกายของตนไม่ยากให้เจ็บป่วยแม้เพียง
น้อยนิด เพราะรู้ว่าการเจ็บป่วยได้ป่วยนั้นล้วน
ทุกข์ทรมาน จะลุกจะนั่งจะเดินจะวิ่งช่างยาก
ลำบากเสียนี้กระไร

ร่างกายนั้นถ้าไม่ได้ชำระเพียงแคว้นเดียวก็เริ่ม
จะส่งกลิ่นไม่น่าพึงใจ จึงต้องหมั่นอาบน้ำชำระ
ฟอกล้างขจัดธุเหงื่อโคล ขวนขวายหาแป้งมา
พอกทาปิดรอยต่างตำหรือกลบรอยเหี่ยวยุบ อีก
ทั้งหาน้ำหอมมาประพรมดับกลิ่น เพราะร่างกาย
เป็นสิ่งที่รักยิ่งกว่าทรัพย์สินสมบัติหรือสิ่งอื่นใด

คนโดยทั่วไปสนใจใส่ใจเพียงแค่ว่าสรีระกายที่

เป็นเพียงส่วนภายนอก แต่ไม่เคยเอาใจใส่ในกาย
ส่วนในคือ จิตวิญญาณ อันเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้อง
ศึกษาให้ลึกซึ้งชัดเจน

ตัวอย่างเช่นผู้ทำงานรับจ้าง ได้ค่าแรงวันละ
๓๐๐ บาท หลังเลิกงานก็ต้องแวะร้านเหล้าดื่มจน
เมาได้ที่ค่อยกลับบ้าน หรือบางวันติดลมก็
ล่อเหล้าทั้งคืนจนฟ้าสว่าง ต้องหยุดงานโดย
ปริยายเพราะไปทำงานไม่ไหว นี่คือนิสัยที่
ปล่อยละปะสะปะสะสมขึ้นชอบความเมาตกเป็น
ทาสเหล้าจนโง่หัวไม่ขึ้น

บางคนตามใจปาก ชอบอาหารแบบไหนก็
ดั้นด้นหามากินให้ได้ บางทีอาหารนั้นใส่น้ำตาล
มากเกินไปทั้งปรุงแต่งด้วยผงชูรสปริมาณมาก
ก็ไม่สนใจ หรือเนื้อสัตว์ที่มีไขมันเป็นชั้น ๆ หรือ
เอร็ดอร่อยกับปลาทะเลที่อาบน้ำยาฉ็ดศพ เพราะ

การทำประมงแบบพาณิชย์ต้องจับปลาปริมาณมาก ๆ กว่ากลับเข้าฝั่งก็นานหลายเดือน ถึงแม้แช่แข็งในห้องเย็นของเรือแต่ถ้าปลามีปริมาณมากความเย็นก็จะไม่พอ ต้องใช้ฟอร์มาลินช่วยเพื่อไม่ให้ปลาเน่าเสีย มาถึงมือแม่ค้าที่ตลาดก็ใส่ฟอร์มาลินแถมอีกเล็กน้อย ไม่เช่นนั้นปลาจะเน่าเร็ว ดังที่ได้ยินข่าวบ่อย ๆ แม้แต่พืชผักผลไม้หลายชนิดที่ฉีดยาฆ่าแมลงชนิดแรง ๆ วางขายตามห้างหรือนำกิน คนก็ซื้อเพราะชอบ เมื่อชอบกินอาหารอร่อยถูกใจแม้อันตราย นั้นหมายถึงจิตวิญญาณที่หลงติดรสอร่อยจัดจ้าน จึงนำสารพิษเข้าสู่ชีวิตร่างกายที่วาดตนรักนกหนา

หลายสิบปีก่อนที่ป้าม่วงใกล้หมู่บ้าน ท่านสมณะกระปี่บุญ มนาไป พร้อมสละอีกสามรูปจาริกมาปักกลดใต้ต้นมะม่วง มีญาติธรรมและชาวบ้านมากราบ บางคนหวังจะมาขอหวย บางคนก็มาซักถามอยากรู้จักการปฏิบัติของนักบวชชาวอโศก

โยมทองถามขึ้นว่า “ท่านเป็นพระหากว่าท่านวังจะผิดศีลหรือเปล่า”

ท่านยิ้ม “เป็นพระต้องสำรวมพระวังก็ผิดศีลนะลิ”

โยมทองถามต่อ “ถ้าเดินไปในทุ่งนาควายจะขวิด ท่านจะทำอย่างไร”

“อาตมาก็จะปลดผ้าครองมาทำผลิบๆ ให้ควายมันกลัว”

“ถ้าควายมันไม่กลัว ควายจะขวิดเอา ท่านจะทำอย่างไร”

ท่านยิ้ม “อาตมาก็วังหนี”

โยมทองซักง “ท่านวังท่านก็ผิดศีลนะลิ”

ท่านมนาไปตอบว่า “พระพุทธเจ้าสอนให้คนฉลาด เรื่องอะไรจะไปยอมให้ควายขวิดตาย”

โยมทองซาบซึ้งในคำตอบเป็นอย่างมาก เป็นคำตอบที่กว้างไกลเพราะคนที่มิปัญญารู้เหมาะรู้ควรนั้นไม่ใช่คนที่อ้อ ๆ การจะหลบหลีกสัตว์ก็เป็นไปตามปฏิภาณ หรืออันตรายอื่น เช่น มีคนเอาถ่านไฟแดง ๆ มาโยนใส่เรา เราจะยืนสงบนิ่ง

ให้ไฟไหม้อย่างนั้นหรือ ผู้มีปัญญาจะรู้ว่าที่ไหนเป็นท้อโคจร เป็นที่อันตราย เป็นที่ไม่เจริญทางสติปัญญา หรือเป็นที่เข้าไปเกี่ยวข้องแล้วจะผิดศีลธรรม ก็ต้องรู้จักเว้นห่างไกลในสิ่งในสถานที่ไม่ดีไม่งามนั้น ๆ เหมือนต้องรู้จักควายหรือสัตว์ที่ดุร้ายต่าง ๆ เราต้องมีปัญญารู้ก่อนแล้วอย่าเข้าไปใกล้ พยายามไม่สร้างเหตุปัจจัยให้ไปเจอเรื่องร้าย ๆ หรือมีเหตุเชื่อมโยงไปสู่เรื่องวุ่นวายเดือดร้อน ด้วยรู้ว่าตรงไหนที่ไหนเป็นท้อโคจร และที่ไหนเป็นที่ที่ควรเข้าไปเกี่ยวข้องพึงพาอาศัย

ใครก็หวังอยากจะมีชีวิตยืนยาว อยากจะหนีความเจ็บป่วยและความตายกัน แต่ถ้ายังคงสูบบุหรี่จัด กินเหล้าเมาหัวราน้ำ เพี้ยวสำสอนเปิดทางให้โรคภัยเข้ามาทำร้ายไม่เคยคิดจะลดละ แล้วชีวิตอันเป็นที่รักแสนรักนั้นจะยืนยาวมีความสุขแข็งแรงได้อย่างไรกัน ก็เป็นแต่เพียงความหวังคว่ำงาในอากาศเท่านั้นเอง **๒**

บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม
ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

เลี้ยงชีพด้วยการให้ แบ่งปัน เสียสละ
เป็นชีวิตที่มั่นคง มีคุณค่าและผาสุก
ที่สุดในโลก

● **หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน**

ชีผีย่านางเบญจรงค์
ผลิตจากย่านาง เบญจรงค์ ใบเตย เสด็จพึ่งพอน
สมุนไพรฤทธิ์เย็นอื่นๆ พืชมะเขือเทศ เหมือด
น้ำมันยูคาลิปตัส วาสลิน พาราฟิน

ใช้เพื่ออะไร
- ถอนพิษร้อน
- แก้อาการหน้ามืด วิงเวียน เป็นหวัด คัดจมูก หอบหืด หายใจไม่เต็มอิ่ม
- นวดบริเวณที่มีอาการปวดตึงแข็งมันคันหรือไม่สบายจากพิษร้อนต่างๆ
- ใช้ทาแก้แมลงรบกวน และอาการไม่สบายจากพิษร้อนใน
ถอนพิษร้อนต่างๆได้ทุกอาการ
- ใช้ทาแก้ปวดแก้แสบของแผลงพิษ ทาแก้ภูมิแพ้ รุขจัด ไขมัน
น้ำร้อนลวก
- ใช้ทาสาธิตเพื่อรู้เพื่อหล่อเย็น ใช้ทาวิเศษดวงตารักษาอาการได้ดี

ข้อมูลจากบทความการใช้สมุนไพรฤทธิ์เย็น สูตรหมอเขียว จากหนังสือ หมอเขียว
สมุนไพรรุขฤทธิ์เย็น ตะวันเดือน
61/31 ซอยนวมินทร์ 42 ถนนนวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240
โทร.081-777-2586,085-255-1828
e-mail: tawanduan9@gmail.com

การเจ็บปวดฟกบวมที่พื่น(ถึงพื่นหลุด)และไรพื่นไรเหงือก ตลอดจน
สมอง มักเป็นปัญหาที่‘ลำไส้ใหญ่’และ‘กระเพาะอาหาร’มีมูกเมือก
เกาะสกปรก ทำให้เกิดแก๊สและของเสียตกค้างบริเวณนั้น.

(ตอนที่ ๘)

๓. อาโปธาตุ ๑๒ พิการ

๓.๑ ปิตตังพิการ (น้ำดี) ถ้าพิการหรือแตก
มีอาการให้หาสติมิได้ คลุ้มคลั่งเป็นบ้า เจริญด้วยผี

๓.๒ เสมหังพิการ (น้ำเสลด) ถ้าพิการหรือ
แตกให้สะบัดร้อนสะท้านหนาวให้จับไข้เป็นเวลา
บางทีให้ลงเป็นโลหิตเสมหะเน่า ให้ปวดมวน เกิด
ทั้งคอเสมหะ อุระเสมหะที่ขับปอด คูถเสมหะ

๓.๓ ปุพโพพิการ(น้ำหนอง) ถ้าพิการหรือ
แตก อาการให้ไอเป็นกำลั้ง เพราะมีเสลดติด
เชื้อ สีเขียวข้น ให้กายชুবผอมหนัก ให้กิน
อาหารไม่รื้อรส เพราะมีมูกเมือกมันเกาะหนาใน
ลำไส้ ทำให้มีไ้บมัน โปรตีน แป้งเกาะติดใน
ลำไส้ ทั้งเล็ก และใหญ่ มักให้เป็น ฝีในท้อง

๓.๔ โลหิตังพิการ(น้ำเลือด)ถ้าพิการหรือ
แตก มีอาการ คือ ให้นัยน์ตาแดงดังสายโลหิต
ในทั้งๆและหนักหน้าผาก เพราะโลหิตบางที

ให้ผุดภายนอกเป็นวงแดง เขียวหรือเหลือง
กระทำพิษต่างๆ ให้ลั่นกระด้างคางแข็ง แพทย์
สมมุติว่า เป็นไข้รากสาด หรือปานดำ
ปานแดง ฯลฯ สมมุติเรียกชื่อต่างๆ เพราะ
โลหิตแตก กระจายชานออกตามผิวหนัง
บางทีให้อาเจียน เป็นโลหิต หรือลงเป็นโลหิต
บางทีให้โลหิตเล่น เข้าอับหัวใจ ทำให้
คลุ้มคลั่งทรมนทรมาย ให้ละเมอเพ้อพก หาสติมิได้
แพทย์สมมุติว่า สันนิบาตโลหิต

บางทีให้ร้อนให้หนาว บางทีให้ชักเท้ากำมือ
ให้บัดหนักบัดเบา บางทีให้เบาออกมาเป็น
สีต่างๆ โลหิตนี้ร้ายนัก แพทย์สมมุติว่า เป็นไข้
กำเดาโลหิต

๓.๕ เสโทพิการ(น้ำเหลือง) มีอาการให้เหงื่อ
แตกและตกหนัก ให้ตัวเย็นและให้ตัวขาวซีด
สาทุกาไปทั้งตัว สว่างสวยหากำลังมิได้

๓.๖ อัสนุพิการ (น้ำตา) มีอาการให้น้ำตา
ตกหนัก แล้วก็แห้งไป ให้ลูกตาเป็นดังเยื่อผลล้าโย

๓.๗ เมโทพิกการ(มันข้น) มีอาการให้ผิวหนัง
ผุดเป็นวง บางที่แตกเป็นน้ำเหลือง ให้ปวดแสบ
ปวดร้อนเป็นกำลัง

๓.๘ วสาพิกการ(มันเหลว) มีอาการ ถ้ำแตก
กระจายออกทั่วตัว ให้ตัวเหลือง ตาเหลือง
บางที่ให้ลงและอาเจียนดังปวงลม

๓.๙ เขโพพิกการ(น้ำลาย) มีอาการ ให้
ปากเปื่อย คอเปื่อย น้ำลายเหนียว บางที่ เป็น
เม็ดยอดขึ้นในคอ ในลิ้น ทำพิษต่างๆ

๓.๑๐ สิงฆาพิกการ พิกการ(น้ำมูก) มีอาการ
ให้ปวดในสมองให้น้ำมูกไหล ตามัวให้ปวดศีรษะ
วิงเวียนศีรษะ

๓.๑๑ ลลิกาพิกการ(ไขข้อ) มีอาการ กระทำ
ให้เมื่อยในข้อในกระดูก จุดตั้งจะคลาดจากกัน
ให้ขัดตึงทุกข้อ แก้กยาก เพราะอยู่ในกระดูก

๓.๑๒ มุตตังพิกการ(น้ำปัสสาวะ) มีอาการ
ให้ปัสสาวะวิปาลาส ให้น้ำปัสสาวะสีแดงสีเหลือง
ดั่งขมิ้น บางที่ขาวดั่งน้ำข้าวเซ็ด ให้ขัดเบา
ขัดหัวเหินหัวเหินฟก บางที่เป็นมุตกิด(ตกขาว)
มุตขาดกาฬ(เลือดเสีย)ขึ้นในมูตร ให้มูตรแปร
ไปต่างๆ

จากแก้อาโรคยาพิกการ

(ลังกา สอ สมุลแว้ง/บิง ค้าน ดี/ลูกผักชี
ตูมอ่อน ลังกาสา/หัวหมู โมกมัน / เพลิง คัด
ขัดมอน/พิ ภิ บัว บุน)

กกลังกา โกฐสอ สมุลแว้ง / บิงแห้ง สะค้าน
ดีปลี / ลูกผักชี ลูกมะตูมอ่อน ลูกปลิงกาสา/
หัวหัวหมู เปลือกโมกมัน / รากเจตมูลเพลิง
รากคัศเคำรากขัดมอน / ดอกพิภูล ดอกสารภี
เกสรบัวหลวง ดอกบุนนาค

เอาส่วนเท่ากัน ต้ม ๓ เอา ๑

๔. ปถวิธาคู ๒๐ พิกการ

๔.๑ เกศพิกการ(ผม) ให้เจ็บสมองศีรษะ
ให้ชา ให้ผมร่วงหล่น

๔.๒ โลมาพิกการ (ขน) ให้เจ็บทุกเส้นบน
ทั่วสรรพางค์กาย

๔.๓ นขาพิกการ(เล็บ) ให้ต้นเล็บเจ็บเข้าดำ
เปื่อย บางที่ให้ฟกบวม คือ เป็นตะมอยหัวดาว
หัวเดือนกลางเดือนบางที่ให้เจ็บเข้าเลือดเข้าหนอง
ให้เจ็บปวดเป็นกำลัง

๔.๔ ทนต์พิกการ(ฟัน) ให้เจ็บปวดฟกบวม
เป็นกำลัง ถึงฟันหลุดแล้วก็ดี มักเป็นปัญหาที่
'ลำไส้ใหญ่'และ'กระเพาะอาหาร'มีมูกเมือก
เกาะสกปรก ทำให้เกิดแก๊สและของเสีย
ตกค้างบริเวณนั้น ส่งผลให้เจ็บฟันและ ไรฟัน
ไรเหงือก ตลอดสมอง ถ้าฟันยังมีหลุดมืองอน
ก็ให้แก้ตามกระบวนการรื้อมาเด้นั้นเถิด

๔.๕ ตะโจพิกการ(หนัง) ให้หนังสาทุกาทั้งตัว
แม้แมลงวันจะจับเนื้อได้ที่ตัว ก็ไม่รู้สึกรู้หา ให้
แสบร้อน เป็นกำลัง เรียกว่า กระมีโทษ

๔.๖ มังสังพิกการ(เนื้อ)เนื้อประมาณ ๕๐๐ชิ้น
พิกการให้เสียวชานไปทั่วทั้งตัว มักให้ฟกให้บวม
ไม่เป็นที่ ให้เป็นพิษ บางที่ให้ร้อนดังไฟลุก
บางที่ให้ฟกเข้าขึ้นดังประกายดาษประกายเพลิง

๔.๗ นหารูพิกการ(เส้นเอ็น) เส้นประธาน๑๐
เส้นเส้นบริวาร๒,๗๐๐เส้นพิกการให้หวาดหวั่น
ไหวไปทั่วทั้งกาย ที่กล้าก็กล้า ที่แข็งก็แข็ง ที่ตั้ง
ดานก็ตั้งดาน ที่ขอดก็ขอด เป็นก้อนเป็นเถาไป
ที่จะให้โทษหนัก นั่นคือ

เส้นสุมนา และ เส้นอัมพฤกษ์

'เส้นสุมนา' ผูกดวงใจสวีสวายทวนทวย
หิวหาแรงมิได้

‘เส้นอัมพฤษ’ ให้กระลับกระส่ายให้ร้อนให้เย็น ให้เมื่อย ให้เสียวไปทุกเส้นเอ็นทั่วตัว ตั้งแต่ศีรษะตลอดถึงเท้า บางทีให้เจ็บเป็นเวลา

๔.๘ อัญชิพการ(กระดูก) กระดูก ๓๐๐ ท่อน พิการกัถิ แตกกัถิ น้ำมันซึ่งจุกอยู่ในข้อนั้น ละลายออกแล้ว ให้เจ็บปวดกระดูก ดุจดั่งจะเคลื่อนไหวคลาตออกจากกัน

๔.๙ อัญชิพการ(เยื่อในกระดูก) ให้ปวดตามแท่งกระดูก

๔.๑๐ วักกัการ (ม้าม) ให้ม้ามหย่อน มักเป็นไข้ข้าง(ม้ามโต)

๔.๑๑ พหัยยังการ(หัวใจ) มักให้เป็นบ้า ถ้ายังอ่อนอยู่ ให้คุ่มดีคุ่มร้าย มักซิ่งโกรธ บางทีให้ระส่ำระส่ายให้หิวโหยหาแรงมิได้

๔.๑๒ ยกนังการ (ตับ) เมื่อพิการ เป็นโทษ ๔ ประการ ล่วงเข้าลักษณะอดิสาร คือ กาศ(เลือดเสีย)ผุดขึ้นในตับให้ตับหย่อน ตับทรุด บางทีเป็นฝีในตับ ให้ลงเป็นเลือดสดๆออกมา อันนี้คือ กาศ(เลือดเสีย) มูตร(มูกเสีย)ผุดขึ้น ต้นลิ้น กิน(เกิดขึ้น)อยู่ในตับ ให้ลงเป็นเสมหะ โลหิตเน่า ปวดมวนเป็นกำลัง ให้ลงวันละ ๒๐ หรือ ๓๐ วัน ให้ตาแข็งและแดงเป็นสายเลือด

๔.๑๓ กิโสมกัการ(ทั้งมืด) มักให้อกแห้ง กระหายน้ำ อันนี้คือ โรคริดสีดวงแห้งนั่นเอง

๔.๑๔ พิหังการ (ไต) ให้ขัดดอก ท้องขึ้น ท้องพอง ให้แน่นในอกในท้อง กินอาหารไม่ได้

๔.๑๕ ปิพาสังการ (ปอด) อาการเป็นดุจดั่งไข้พิษ กาศ(เลือดเสีย)ขึ้นในปอดให้ร้อนในอก กระหายน้ำหอบดุจดั่งสุนัขหอบแดดจน

โครงลด ให้กินน้ำจนปอดลอย จึงหายอยาก บางทีกินจนอาเจียนน้ำออกมา จึงหายอยาก

๔.๑๖ อันตังพิการ (ลำไส้ใหญ่) ให้วิ่งเวียนหน้าตา จะลุกขึ้นให้หาเวรให้ขัดอก และเสียดสีข้าง ให้เจ็บหลังเจ็บเอว ให้ไอ เสมหะขึ้นคอ ให้ร้อนคอ ร้อนท้องน้อย มักให้เป็นลมเรออีก ให้ตกเลือดตกหนอง

๔.๑๗ อันตคุนัง (ลำไส้เล็ก) ให้กินอาหาร ผิดสำแดง ให้ปวดท้อง ให้ขัดอก บางทีให้ลงให้อาเจียน อันนี้คือ ลมกัมมชวาท พัดเอาแผ่นเสมหะให้เป็นดาน กลับเข้าในท้องในทรวงอก ก็ตัดอาหาร ทานว่า ใส่ติบไป

๔.๑๘ อุทริยังการ(อาหารใหม่) อาการกินข้าวอิมเมื่อใด มักให้ร้อนท้องนัก บางทีลงดุจกินยารู บางทีให้สะอึก ขัดหัวอก ให้จุกเสียดตามชายโครง พะอืดพะอม สมมุติว่าไฟธาตุนี้หย่อน

โรคทั้งนี้ยอมให้โทษ เพราะอาหารไม่ควรกินน้อยอย่างหนึ่ง กินอาหารดิบอย่างหนึ่ง ลมในท้องพัดไม่ตลอด มักให้แปรไปต่างๆ บางทีลงท้อง บางทีผูกเป็นพรรดิก ให้แตก(ดัน)ขึ้นแตก(ดัน)ลง กินอาหารไม่ได้

๔.๑๙ กริสังการ(อาหารเก่า)คือ ขางขโมย กินลำไส้ ถ้าพันกำหนด ขางแล้ว ถือว่าเป็นริดสีดวง

๔.๒๐ มัตเทมัตถลูงกัการ(มันสมอง) ให้เจ็บศีรษะดังจะแตก ให้ตามัว หูตึง ปากและจมูกชักขึ้นเป็นเห็ดไป ลิ่นกระด้าง คางแข็ง ลักษณะดังนี้ เดิมเมื่อจะเป็นเพราะโทษแห่งลมปะกัง ให้ปวดหัวเป็นกำลัง ถ้าแก้มิฟัง

หลายฝ่ายเห็นตรงกันว่า
ถึงเวลาแล้วที่จะต้องมี
พระราชบัญญัติ
การชุมนุมสาธารณะ
จึงได้มีการพยายาม
ยกร่างกฎหมายดังกล่าว
ขึ้นมา

กฎหมายและคำสั่งศาล เกี่ยวกับการป้องกันการชุมนุม โดยละเมิดต่อกฎหมาย

การชุมนุมเป็นสิทธิและเสรีภาพที่ทั่วโลกให้การยอมรับ ปฏิญญาสากลหรือกติการะหว่างประเทศก็ให้การยอมรับถึงสิทธิเสรีภาพในข้อนี้ แต่การชุมนุมนั้นจะไม่ไปกระทบสิทธิของใครเลยนั้นย่อมเป็นไปได้ แต่การกระทบนั้นต้องไม่เกินสมควรแก่เหตุ ที่ผ่านมาระยะหนึ่งเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เข้าไปจัดการหรือป้องกันการชุมนุมที่ทางรัฐเห็นว่าเกินเลยความพอดีนั้น มีการกระทบกระทั่งกับผู้ชุมนุมจนเลือดตกยางออกมามากหลายครั้ง บางครั้งเราจะเห็นผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการชุมนุมที่อาจจะรวมกลุ่มกันหรือโดยลำพังเข้าขัดขวางหรือต่อต้านการชุมนุมประท้วง ก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน สิทธิ เสรีภาพ หรือโอกาส ของทางฝ่ายผู้ชุมนุมเอง หรือฝ่ายที่ต่อต้านการชุมนุม รัฐธรรมนูญฉบับก่อนที่ถูกล้มเลิกไปก็ได้รับรองสิทธิของผู้ชุมนุมไว้ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิ เสรีภาพ ในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ

อดีตที่ผ่านมาเมื่อมีการชุมนุมขนาดใหญ่และรัฐเห็นว่าจะทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย เกิดความแตกแยก กฎหมายที่ใช้กับผู้ชุมนุมที่รัฐเห็นว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายก็จะใช้กฎหมายเพียงเท่าที่มีอยู่จัดการกับผู้ชุมนุม เช่น พระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พระราชบัญญัติรักษาความมั่นคงในราชอาณาจักร พระ

ราชกำหนดการบริหารราชการแผ่นดินในสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือแม้แต่ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติจราจรทางบก หรือกฎหมายอื่นๆ ที่ทางฝ่ายปกครองมีอำนาจ เช่น พระราชบัญญัติการรักษาความสะอาด การใช้เครื่องขยายเสียงโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นต้น

หลายฝ่ายเห็นตรงกันว่าถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องมีพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ จึงได้มีการพยายามยกร่างกฎหมายดังกล่าวขึ้นมา สิ่งที่น่าเป็นห่วงที่สุดคือการนำศาลไม่ว่าศาลยุติธรรมหรือศาลปกครองก็ตาม ให้เข้าไปเป็นคู่กรณีกับผู้ชุมนุมประท้วงด้วย ไม่ว่าจะเป็นผู้ออกคำสั่งห้ามหรือมีคำสั่งให้เลิกการชุมนุมประท้วง ทั้งที่อำนาจดังกล่าวเป็นอำนาจของฝ่ายบริหารโดยแท้ การนำศาลซึ่งเป็นองค์กรชี้ขาดหรือวินิจฉัยเมื่อมีการโต้แย้งกันเข้าไปเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐพิพาทกับผู้ชุมนุมประท้วงเสียเองแต่ต้น เมื่อมีข้อโต้แย้งกันว่าคำสั่งนั้นถูกต้องหรือไม่แล้วใครจะเป็นผู้พิจารณาพิพากษา การให้ศาลทำหน้าที่สั่งห้ามการชุมนุมหรือสั่งยกเลิกการชุมนุม ขัดกับหลักการแบ่งแยกอำนาจทั้งนี้เพราะตุลาการมีหน้าที่ในการชี้ขาดข้อพิพาททั้งต้องรักษาคำเป็นกลางและอิสระ ศาลไม่ควรทำหน้าที่บริหารบ้านเมือง รวมถึงการทำหน้าที่ในการ

ควบคุมการใช้เสรีภาพในการชุมนุมประท้วงของประชาชนเพราะจะทำให้ศาลเปลี่ยนสถานะจากคนกลางที่มีหน้าที่ชี้ขาดมาเป็นคู่พิพาทลงไปขัดแย้งเสียเอง

พระราชบัญญัติการชุมนุมที่จะออกต่อไปนั้น ควรกำหนดเขตห้ามชุมนุมเด็ดขาดไว้ด้วย เช่นที่ประทับขององค์พระประมุข พระบรมมหาราชวัง สถานที่ทำการของฝ่ายตุลาการ คือเขตที่ทำการของศาลต่างๆ ที่ทำการของฝ่ายนิติบัญญัติ เช่นรัฐสภา รวมทั้งรัศมีใกล้เคียงเพื่อที่จะให้หน่วยงานนั้นๆ ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ ถ้ามีการฝ่าฝืนให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการขัดขวางและปราบปรามได้

การแยกผู้ชุมนุมที่ชุมนุมโดยใช้ความรุนแรงหรือมีอาวุธ ออกจากผู้ชุมนุมที่ชุมนุมด้วยความสงบโดยปราศจากอาวุธ ต้องมีกฎหมายและขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน เป็นลำดับ ที่ทุกคนคาดหมายได้ เพราะทุกครั้งที่มีการชุมนุมประท้วงของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง อีกฝ่ายหนึ่งก็จะส่งคนของตนเอง เข้าปะปนร่วมประท้วงด้วยและจะดำเนินการไปในลักษณะก้าวร้าว ยั่วยุ เพื่อให้สังคมเห็นว่าผู้ประท้วงกระทำการประท้วงที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และจะยั่วยุทำร้ายเจ้าหน้าที่ของรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐอดทนไม่ไหวเข้าปราบปรามผู้ชุมนุมประท้วง จนเป็นเหตุให้ผู้ชุมนุมประท้วงต้องมีกองกำลังของตนเอง ยิ่งทำให้ปัญหาบานปลายยุ่งยาก ในภาวะคับขันและอาจมีกองกำลังไม่ทราบฝ่ายทำร้ายทั้งฝ่ายผู้ชุมนุมประท้วงและฝ่ายต่อต้านการชุมนุมประท้วง ภาระก็จะตกแก่หน่วยงานของรัฐและผู้มีหน้าที่รับผิดชอบมากยิ่งขึ้น การตรากฎหมายให้ผู้ชุมนุมประท้วงที่สงบและเป็นไปตามกฎหมายมีอำนาจจับกุมหรือควบคุมตัวผู้ที่มาชุมนุมประท้วงในลักษณะที่ก้าวร้าว ก่อความวุ่นวาย หรือมีอาวุธหรือกระทำการใดๆ ที่อาจทำให้การชุมนุมนั้นไม่เป็นไปเพื่อความสงบหรือขัดต่อกฎหมายได้ น่าจะเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะทำให้การชุมนุมประท้วงไม่ใช่สิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัวในสายตาของคนอีกกลุ่มหนึ่ง และจะแก้ข้อกล่าวหาที่ว่าพวกชุมนุมประท้วงเป็นพวกอนาธิปไตยไปได้

นอกจากนี้เห็นควรออกกฎหมายให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการป้องกันผู้เข้าร่วมชุมนุมประท้วง

มิให้กระทำการใดที่ผิดหรือฝ่าฝืนกฎหมายหรือเป็นชนวนเหตุให้เกิดความวุ่นวาย โดยให้เจ้าหน้าที่ทำการบันทึกภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง อุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องใช้ บรรยายากาศ ตลอดจนเครื่องมือสื่อสารต่างๆ ที่ไม่เป็นไปในทางขัดขวางการชุมนุมประท้วงได้ ซึ่งไม่ใช่เฉพาะพื้นที่การชุมนุมประท้วงเท่านั้น ยังรวมถึงการเดินทาง การประชาสัมพันธ์ แต่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่รัฐจะทำได้ตามอำเภอใจโดยไม่มีขอบเขต แต่ต้องบัญญัติกฎกติกาในส่วนนี้ให้ละเอียดชัดเจน ไม่ก่อให้เกิดการข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้หวาดกลัว เพียงแต่เป็นการรอนสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ชุมนุมประท้วงบ้าง แต่จะเป็นพยานหลักฐานอย่างดีในกรณีเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้นในภายหลังจากนั้น และควรกำหนดระยะเวลาการทำลายภาพและเสียงดังกล่าวที่บันทึกไว้ภายในระยะเวลาพอสมควรหลังเสร็จสิ้นการชุมนุมประท้วงแล้วและไม่เกิดการกล่าวหาว่ามีการกระทำความผิดขึ้นเกี่ยวเนื่องจากการชุมนุมประท้วง

กฎหมายดังกล่าวนี้ควรจัดแบ่งการชุมนุมประท้วงออกเป็นหลายแบบ เพราะกติกากฎการชุมนุมประท้วงนั้นการบังคับใช้ยากอยู่แล้ว กฎระเบียบใดที่ไม่สามารถปฏิบัติได้ในการประท้วงรูปแบบหนึ่งอาจใช้ได้กับการประท้วงในอีกรูปแบบหนึ่งได้ โดยเฉพาะการชุมนุมอย่างเร่งด่วนตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปนอกเหนือจากแผนการที่วางแผนไว้ การแจ้งการชุมนุมล่วงหน้าอาจทำไม่ได้ เช่นการลอบสังหารบุคคลสำคัญ ผลการเลือกตั้งที่แพ้หรือชนะอย่างพลิกความคาดหมาย แต่การชุมนุมประท้วงบางประเภทบอกกล่าว ต่อบรองหรือแจ้งล่วงหน้าได้ เช่น การประท้วงนัดหยุดงานเพื่อขอขึ้นค่าแรง การจัดทำกฎหมายฉบับนี้จึงต้องมีบทบังคับที่หลากหลายแยกย่อย ให้เหมาะสมกับการประท้วงในแต่ละประเภทและรูปแบบต่างๆ

การจัดชุมนุมคู่ขนานของฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับการชุมนุมประท้วงยังต้องมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการกฏกติกาออกมาให้ชัดเจนเพราะมิฉะนั้นจะเกิดการปะทะกันของมวลชนที่ได้รับการปลุกปั่นหรือรับข้อมูลฝ่ายเดียวมาเป็นระยะเวลานานๆ จน

ทำให้เห็นว่ากลุ่มที่คิดต่าง เข้าใจต่างเป็นฝ่ายที่ผิดที่ไม่ดี ที่ไม่พึงประสงค์ ก่อให้เกิดความแตกแยกของคนในชาติอย่างร้ายลึก อภัยกันไม่ได้ ยอมกันไม่ได้ มองอีกฝ่ายเป็นศัตรูที่จะต้องทำลายล้างให้สิ้นซาก กระบอกเสียงของทั้งสองฝ่ายที่ออกสื่อสาธารณะ จำเป็นต้องเข้าควบคุมให้จัดดุลย์ของข่าวสารต่างๆ ให้ออกข่าวที่ได้สัดส่วนของทั้งสองฝ่ายไม่ว่าประชาชนทั่วไปที่รับชมทางบ้าน หรือบังเอิญที่ต้องเสพข่าวนั้นๆก็ตาม การกำหนดระยะห่างของพื้นที่จัดการประท้วง การกำหนดการติดตั้งเครื่องขยายเสียง การกำหนดระยะเวลาการชุมนุม การกำหนดตรา สัญลักษณ์ การแต่งกาย สี คำขวัญ หรือเครื่องหมายใดๆ ต้องมีให้ยึดโยงกับสถาบันหลักหรือเอกลักษณ์ของชาติ เพราะมิฉะนั้นฝ่ายตรงข้ามจะไม่เคารพหรือศรัทธา ในตรา สัญลักษณ์ สี คำขวัญ หรือเครื่องหมายนั้นๆ ของชาติ ตามไปด้วย ก่อให้เกิดการแบ่งแยกนำเอาสิ่งที่ควรยกย่องบูชาของคนทั้งชาติ มาเป็นของหมู่คณะของตนเองเพียงฝ่ายเดียว กีดกัน ผลักไสฝ่ายตรงข้ามให้ออกไปจากองคาพยพของประเทศชาติ นับว่าอันตรายมาก ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเริ่มปลุกเร้าให้เกิดความรุนแรง รัฐต้องไม่นิ่งเฉยต้องมีมาตรการในการเตือนและป้องต่อสาธารณะชน และหาหรือผู้นำการประท้วงของทั้งสองฝ่าย ถ้าฝ่ายใดยังฝ่าฝืนจะต้องไม่ได้รับความคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานจากรัฐ

เพื่อป้องกันความเสี่ยงที่เกิดจากอันตรายต่อความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยของประชาชน ซึ่งเกิดจากบุคคลภายนอกและไม่ได้เกิดจากผู้ชุมนุมประท้วง เจ้าหน้าที่ต้องสามารถเข้าแทรกแซงและเสนอทางเลือกให้บุคคลภายนอกหรือผู้ชุมนุมการประท้วงได้ และถ้าจำเป็นมีสิทธิออกเงื่อนไขในการชุมนุมประท้วงเป็นการชั่วคราวในระยะเวลาลั้นๆ ได้ แต่ต้องไม่เป็นการจำกัดหรือกีดกันการชุมนุมประท้วง และถ้าผู้ชุมนุมประท้วงไม่พอใจเงื่อนไขดังกล่าวก็ให้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติหรือผู้ตรวจการรัฐสภาก็ได้ ถ้าไม่พอใจการวินิจฉัยจึงค่อยนำปัญหาดังกล่าวขึ้นสู่ศาลที่มีอำนาจ

อย่างไรก็ตาม การการออกกฎหมายว่าด้วย

การชุมนุมประท้วงที่ไม่ละเมิดต่อกฎหมายนั้นต้องมีหลักเบื้องต้นว่า

๑ ต้องไม่เป็นการจำกัดหรือห้ามการชุมนุมประท้วง เพราะการชุมนุมประท้วงเป็นสิทธิและเสรีภาพประการหนึ่งของประชาชน ที่จะแสดงออกในการควบคุมดูแลฝ่ายบริหาร

๒ กฎหมายต้องชัดเจน สามารถเข้าใจได้ง่าย ไม่คลุมเครือ ไม่ต้องตีความหรือต้องให้ผู้รู้อธิบาย หลีกเลี่ยงการให้ดุลพินิจเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือฝ่ายบริหาร

๓ ต้องมีเนื้อหาที่เป็นกลางไม่เจาะจงกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ มีมาตรฐานเดียวกันในสถานการณ์เดียวกัน ส่งเสริมให้ฝ่ายที่ขัดแย้งกันหันหน้าเข้าเจรจากัน

๔ เนื้อหาต้องเป็นเหตุเป็นผล มีเป้าหมายวัตถุประสงค์ ตลอดจนความมุ่งหมาย และมูลเหตุจูงใจในการกำหนดมาตรการใดๆ ในทางการแทรกแซงสิทธิของผู้ชุมนุมประท้วง

๕ สามารถตรวจสอบได้ ให้โอกาสผู้ชุมนุมประท้วงหรือเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้องที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของอีกฝ่ายสามารถนำพฤติกรรมนั้นๆไปร้องต่อองค์กรอิสระที่เกี่ยวข้องได้ ถ้าองค์กรอิสระนั้นๆ วินิจฉัยแล้วไม่พอใจจึงให้เสนอเป็นคดีต่อศาลที่มีอำนาจได้

๖ จะต้องใช้บังคับได้โดยทั่วไปกับผู้ชุมนุมประท้วงทุกกลุ่ม ทุกฝ่าย ทุกสีเสื้อ ทุกพรรคการเมือง โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะเป็นฝ่ายตรงข้ามหรือฝ่ายเดียวกับรัฐบาลในขณะนั้น

การออกกฎหมายเรื่องนี้โดยเฉพาะเจาะจง จะทำให้การทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐทำงานได้สะดวกและง่ายขึ้น ฝ่ายบริหารก็ถูกจำกัดสิทธิในการปราบปรามการชุมนุมประท้วงลงเพียงเท่าที่มีในกฎหมาย ผู้ชุมนุมประท้วงก็ลดความเสี่ยงและอันตรายลง ประชาชนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องก็เข้าใจและยอมรับในสิทธิเสรีภาพที่ต้องสละอย่างมีขอบเขตที่แน่นอน ศาลก็ทำงานเบาลงและมีเครื่องมือในการวินิจฉัย จึงเป็นดีต่อทุกฝ่ายที่ควรสนับสนุน ขออย่างเดียวอย่าออกกฎหมายแบบรวบรัดไม่ฟังใครโดยเฉพาะฝ่ายตรงข้ามก็แล้วกัน **ก**

คนเป็น-เป็นคน...มนุษย์!

ปรับปรุงระเบียบสร้าง

“ปฏิรูป”สังคมสงบ

หมายมองมุ่งสงบ

เสริมส่งประชาแม่

แดนความดีก่อเกิด

ทุนเทิดพฤติกรรมบุญ

หมางเมินหมื่นชนสฤ

มากทรัพย์อับจนไร้

ชำระคราบทุจริตคลุ้ง

สรรค์วัฒนธรรมสังคม

ชำระค่านิยม

ประกาศกำแพงก่อ

ดั่งศีลสุทธิยังแล้ว

ยึดมั่นธรรมเทิดไทย

ศิลปกติจิตใจ

เย็นเยี่ยงชนะยอมแพ้

ประจักษ์ผลแจ่มแจ้ง

กรรมก่อเหตุลิจิต

มวลดชั่วปกปิด

ชำระกรรมสามสิ้น

ปฏิบัติตนเสกสร้าง

“ปฏิรูป”สมเสกสรร

พิทักษ์ชาติ สถาบันฯ

ชูเขตคนดีล้ำ

ระบบ

ทั่วถ้วน

ผองเผ่า อริราช

มิ่งฟ้าเมืองแมน

การุณย์

เจิดไว้

ทราบดีอัย

ค่าพ้องคลองธรรม

โสมม

อุ่นเอื้อ

ยอดเยี่ยม

ก่อภูมิพลพลัง

แดนใด

พุทธแท้

สงบยิ่ง

แต่แท้ชนะตน

ชีวิต

ดับดิน

ฤาปลอด

ถือสร้างกุศล

รังสรรค์

ดั่งอ้าง

คงมั่น

ชั่วร้ายครองเมือง

สุขภาพฟัน สายดีท็อกซ์ ฟารินขวัญ

สายเปล่า ไม่มีฝา วาล์ว

(เก็บฝา วาล์ว จากขวดเดิมไว้
เพื่อใช้กับสายเปล่า ประหยัดสุด ๆ)

สายดีท็อกซ์ (Medical Grade)

ฟารินขวัญ

ยาว 135 ซม.

(สายสำรอง เปลี่ยนง่าย ประโยชน์ ประหยัด)

ผลิต : บ้านฟารินขวัญ 08-1253-7677

จำหน่าย : บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด
02-733-6670, 02-733-4979

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ

มาลัยทิพย์ โกคาพันธุ์ 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนธิ น้อยอินตะ 08-1253-7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

สายใหม่ใส่เองง่าย ๆ กับฝา วาล์ว เดิม

เพลงมาร์ช “ประเทศคือชีวิต”

(Intro) • **แม่น..ลองคิดชีวิตคนกลไกในร่างดังหนึ่งประเทศไซร์**

(Verse) **ทั้งชีวิตร่างกายเทียบคล้ายดังแดนประเทศ**

จากเขตแดนผองชนหน่วยงานทั้งสิ้นจนถิ่นเนา

เทิดองค์กษัตริย์ไซร์ **ดังดวงใจของเรา**

ถนอมและเฝ้าเชิดชูสุดชีวิตจบจรรณกาล

ยกเอามันสมองเป็นเหมือนรัฐบาลป้อม

ซึ่งคอยตรองคิดคุมช่วยอุ้มชูมิให้ชีพแหลกลาญ

เฝ้าคอยบริหาร **สั่งบงการผลงาน**

เสริมพัฒนาการให้ชีวิตดังหวั่นป้อง

ประชาชนนั้นเป็นเช่นดังสายเลือด

ไม่ห่างเหิดหายไปจากกายพี่น้อง

กระทรวงทบวงหรือรวมทั้งกรมและกอง

เปรียบระบบของประสาทในร่างกายของเรา

หากส่วนใดเสียไปเหมือนกายพบโรค

ต้องทุกข์โศกทรุดโทรมเสื่อมทรมานโรคเฒ่า

หากแม่นแรงร้าย ถึงตาย คล้ายดังชาติเรา

หากเฒ่ามัวเมา ใครบ่อนใน ชาติไทยสูญสิ้น

(Intro) • **รัก-แดนถิ่นดินไทย ต้องสามัคคีเหมือนดังอวัยวะ**

(Trio) **ไม่ปล่อยปละหน้าที่ทำทุกอย่าง**

ทั้งคิดทั้งจิตถางทางก้าวเดินชูช่วยชีวิต

หากต่างดี - จิตดี - เลือดเดินดี - ประสาทดี

สมองดี - ชีวิตมันขวัญยืน

ชีพเช่นไร ประเทศไทยคงคล้ายกัน

มาเถิดมาเสกสรร สร้างเมืองไทยให้แน่นเป็นแผ่นผืน

เชิดชูไทยในทุกทางให้ยังยืน

ไทยทุกคนตื่นเถิด **ประเทศคือชีวิตเรา.**

[ร้องซ้ำ จาก Intro ตอนท้าย กับ Trio จนจบอีกเที่ยว]

เพลงมาร์ช “กองทัพพุทธธรรม”

(Intro) **ขอ..กองทัพพุทธธรรม นำพาสันติสุขมาสู่แด่หมู่ชน**

(Verse) **เหนือฟ้า ยังมีฟ้า คนเหนือคนยังมีแน่**

แต่เป็นคนเหนือคน ผู้เพียรลดละสละตน

หัดอยู่กินเพียงน้อย เล็กมลทินสิ้นบน

เห็นคนจนคนรวย ให้ช่วยๆกัน แบ่งปันน้ำใจ

เขาเป็นจอมแห่งยุทธ์ อาวุธคือมือเปล่าๆ

แต่เฝ้าเพียรบรา ฆ่าคนเล็กซึ่งถึงแก่นใน

เลือดจะสร้างสุขสันต์ นั่นมันฝันของใคร

รู้ความเป็นไปได้ ที่โลกจะดีด้วยอาวุธนำ

ต้องเป็นคนหัวใจเหนือในยศลาภ

เพียรล้างคราบคดโกงเล่ห์หลมคมฆ่า

ข้อเขียนคมลั่นคิลปานาสนาสิ้นนำ

ฆ่าตัวเองฆ่าแม่ทำด้วยรักโศกโศกโลกหลง

ต้องเพียรค้นค้นจนเห็นจริงถึงสุด

เจียนถอนชุดร้ายใดไม่พึงประสงค์

จะหลงติดหรือถือดีมีภัยเศษผง

มุ่งธรรมเป็นธงทิศเดียวชื่อตรงมันคงแข็งแรง

(Intro) **พร้อมมวลผู้บูชา ประารถนาพาสันติสุขสู่ชน**

(Trio) **เมื่อสร้างคน จนเกิดตนพ้นโลก**

นี้โชคดีที่สังคมมืดมด จะได้ชมแสง

หากรวมกัน ปรับกัน พ้นเกลียวใจ ไม่ระแวง

ไม่แฝงกล จนหลงผิด เป็นเห็นว่าดี

เกิดกองทัพธรรมกรำยาไปทุกถิ่น

ชุบชีพชีวิน ล้างมลาย กลับกลายเป็นสุขี

ช่วยปวงชนให้พ้นเลวร้ายร้ายราวี

เชิญพร้อมพลีกลเสถิด จะเกิดเป็นกองทัพธรรม.

[ร้องซ้ำ จาก Intro ตอนท้าย กับ Trio จนจบอีกเที่ยว]

ดาวนโหลตฟังเพลง“กองทัพพุทธธรรม”

ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect

to www.bunniyorn.com

เพลงมาร์ช“ประเทศคือชีวิต”นี้ แต่งทำนอง ๘ มี.ค. ๒๕๐๒ ใส่เนื้อร้องเสร็จ ๒๓ มี.ค. ๒๕๐๒ ทำนองมาร์ชเดิม แต่ปัจจุบันได้เอามาใส่เนื้อร้องใหม่เป็นเพลงมาร์ช“กองทัพพุทธธรรม” เสร็จ ๑๐ ธ.ค. ๒๕๓๐ และขับร้องบรรเลงบันทึกแล้วหาฟังได้ (ส่วน“ประเทศคือชีวิต”หาฟังไม่ได้จากที่ไหนแล้ว หากใครใคร่รู้ทำนอง ก็ทำนองเดียวกันกับเพลงมาร์ชกองทัพพุทธธรรม) ครานี้ที่นำมาให้อ่านอย่าดูอีกที เพื่อว่า จะมีผู้อ่านแล้วเกิดรู้สึกมีสำนึกดีขึ้นแก่บ้านแก่เมืองบ้าง ซึ่งบ้านเมืองในกาลนี้ต้องการความสำนึกที่เห็นแก่ประเทศชาติมาาก ซาติกำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวตอกำลังจะเข้าโค้งสำคัญยิ่งยวด ก็น่าจะคำนึงในความจริงนี้กันจริงๆว่า ประเทศชาติบ้านเมืองนั้นเปรียบได้กับ“ชีวิต”ของทุกคนจริงๆ “กษัตริย์ดังดวงใจของเรา-รัฐบาลดังมันสมองของเรา-ประชาชนดังสายเลือดของเรา-กระทรวงทบวงกรมกองตั้งระบบประสาทในร่างกายของเรา” หากส่วนหนึ่งส่วนใดบกพร่อง ชำรุดเพราะทุจริต เสียสภาพไป หรือผิดพลาด เลวร้าย ก็เหมือนร่างกายพบโรค เจ็บป่วย ทุกข์ทรมาน สาหัสเจียนตาย และถึงตายได้จริงๆนะ!!! ดังที่มีการบริหารเรื่องข่าวผิดพลาดจนชาวนาถึงกับ“ฆ่า”ตัวตายกันจริงๆนั่นไง รู้สึกสำนึกในความจริงนี้บ้างมั๊ย!!!!!!

“สมณะโพธิรักษ์”

๑๐ ม.ค. ๒๕๕๘